

МАРК ЛЕВИ

Седем дни
за цяла
вечност...

МАРК ЛЕВИ
СЕДЕМ ДНИ ЗА ЦЯЛА
ВЕЧНОСТ...

Превод: Йордан Йорданов

chitanka.info

Той притежава чара на дявола, а Тя силата на ангелите...

За да сложат край на вечния си спор, Господ и Луцифер се хващат на един последен облог...

Изпращат с мисия на Земята своите двама най-добри агенти... Лукас и София ще имат на разположение седем дни, за да спечелят победата за своя лагер, решавайки по този начин дали Доброто, или Злото ще управлява хората...

Организирайки това абсурдно състезание, Господ и Луцифер са предвидили всичко, освен едно...

Че ангелът и демонът могат да се срещнат...

*На Манин
На Луис*

*„Случайността е формата, която Бог
приема, за да се прояви незабелязано.“*

Жан Кокто

*В началото Бог създаде небето и земята
И беше нощ, и беше ден...*

ДЕН ПЪРВИ

Излегнат на леглото си, Лукас погледна малката мигаща лампичка на своя пейджър, затвори книгата и очарован, я остави до себе си. За трети път в течение на четирийсет и осем часа той препрочиташе тази история, доставила му такова голямо удоволствие, както никоя друга досега.

Погали корицата с върха на пръстите си. Този Хилтън бе на път да се превърне в любимия му автор. Взе произведението в ръка, щастлив от факта, че един клиент го бе забравил в чекмеджето на нощната масичка, и майсторски го запрати в отворения куфар в другия край на хотелската стая. Погледна малкия стенен часовник, протегна се и стана. „Стани и върви“ — си каза той зарадван. Застанал пред огледалото на шкафа, Лукас затегна възела на вратовръзката си, оправи сакото на черния си костюм, взе слънчевите си очила от малката мраморна масичка, разположена непосредствено до телевизора, и ги сложи в горния си джоб. Пейджърът, привързан за колана му, не спираше да вибрира. Той бутна с крак вратата на единствения шкаф и се отпрати към прозореца. Отмести сивата завеса, за да може по-добре да проучи вътрешния двор. Навън не подухваше никакъв вятър, който да раздвижи мръсотията, заливаща долната част на Манхатън и простираща се до границата на Трибека^[1]. Денят се очертаваше изключително горещ. Лукас обожаваше слънцето, но кой по-добре от него знаеше до каква степен то може да бъде вредно? Не позволяваше ли небесното светило в сухите райони разпространението на всякакъв род бактерии, не беше ли то по-упорито от смъртта, разделяйки слабите от силните? „И беше светлина!“ — затананика си той, вдигайки слушалката на телефона. Поиска от рецепцията да му приготвят сметката. Престоят му в Ню Йорк внезапно се прекратяваше. След като приключи разговора, напусна стаята.

Той откачи алармата от вратата в дъното на коридора, която извеждаше към аварийния изход.

На излизане от хотела взе гореспоменатата книга, преди да се освободи от куфара си, изхвърляйки го в една голяма боклукчийска кофа, и с леки стъпки пое по своя път.

Вървейки по една уличка на Сохо с разместени павета, Лукас жадно наблюдаваше малък балкон от ковано желязо, който се държеше единствено благодарение на два ръждясали нита. Наемателката от третия етаж, млада манекенка с добре оформени гърди, с предизвикателен корем и сочни устни, току-що се бе настанила в своя шезлонг и нищо не подозираше; с други думи, нещата се подреждаха много добре. След няколко минути, ако, разбира се, погледът му не го лъжеше, а той никога не му изневеряваше, нитовете, крепящи малката тераса, щяха да поддадат. Тогава красавицата щеше да се намери три етажа по-долу с разчленено тяло. Кръвта, потичаща от нейните уши и стичаща се помежду паважните ивици, щеше да придава още по-голяма изразителност на изкривеното ѝ от ужас лице. Красивата ѝ муцунка щеше да остане неподвижна, докато се разложи в чамовия ковчег, където семейството на госпожицата щеше да я затвори, преди да хвърли целия този товар в една мраморна урна и да пролее няколко литра никому ненужни сълзи. Нищо и никаква история, в резултат на която в местната преса щеше да се появи нескопосано написана статия и да започне съдебно разследване срещу собственика на сградата. Един технически отговорник от кметството щеше да изгуби работата си (винаги някой трябва да понесе отговорността); един от шефовете му най-накрая щеше да приключи с всичко това, обявявайки, че този нещастен случай е щял да се превърне в цяла драма, ако под балкончето, не дай си Боже, е имало минувачи. Поредното доказателство, че на земята съществува Бог. И точно тук се криеше истинският проблем на Лукас.

Може би денят щеше да започне отлично, ако във вътрешността на този кокетен апартамент не се бе разнесъл телефонен звън и ако глупачката, която живееше там, не си бе забравила мобилния телефон в банята. Лекомисленото създание се надигна и отиде да си вземе апарата. „Безспорно има повече мозък в главата на една патица, отколкото в главата на една манекенка“ — си каза Лукас.

Той стисна зъби и челюстите му изскърцаха като тези на боклукчийския камион, който се спускаше по нанадолницето и се движеше право към него, изпълвайки цялата улица с оглушителен шум. Със сухо изпращяване металното скеле се откачи от фасадата и се сгромоляса. На долния етаж стъклото на прозореца се разби тотално от една отцепила се от парапета пръчка. Огромната маса ръждясало желязо, троглодитно^[2] свърталище на цели колонии от бацили, причиняващи тетанус, се стовари върху паветата. Очите на Лукас отново светнаха, един заострен метален лонжерон^[3] се движеше със страшна скорост към земята.

Ако сметките му се окажеха точни, а те винаги бяха такива, това означаваше, че все още нищо не е изгубено. С ленива походка той тръгна по улицата, принуждавайки шофьора на камиона да намали скоростта. Гредата проби стъклото на кабината и се спря в гърдите на водача на превозното средство. В резултат на всичко това камионът направи изненадващо остър завой. Двамата боклукчии, стъпили върху платформата отзад, нямаха време дори да извикат. Единият бе погълнат от зейналата уста на каросерията и поет от въртящите се валяци, мачкащи спокойно и невъзмутимо всичко, попаднало между тях; другият бе изхвърлен напред и безжизненото му тяло се стовари на паважа. Предната ос се сгромоляса върху крака му.

Движейки се без никакъв контрол, доджът удари един уличен стълб и го запрати във въздуха. Оголените електрически жици се потопиха в близката канавка, препълнена с мръсна вода. Обръч от искри предизвика късото съединение, лишило близките сгради от електричество. В целия квартал светофарите надянаха траурни одежди, толкова черни, колкото и костюмът на Лукас. Отдалеч се чуваше шумът от първите катастрофи по неконтролираните вече кръстовища. На пресечката на Кросби Стрийт и Спринг сблъсъкът между летящия камион и едно такси се оказа неизбежен. Ударена напречно, жълтата кола се заби във витрината на Музея на модерното изкуство. „Малко повече налягане за тази симпатична витрина“ — промърмори Лукас. Предната ос на камиона прелетя над една спряла кола. Тежката машина се усука сред ужасния шум на разкъсаните ламарини и се повали на едната си страна. Тоновите отпадъци, съдържащи се във вътрешността ѝ, се разпиляха и покриха цялата улица с мръсотия. Шумът от току-що разигралата се драма отстъпи

място на мъртва тишина. Слънцето бавно се движеше към своя зенит. Горещината, излъчвана от неговите лъчи, правеше носещата се във въздуха смрад непоносима.

Лукас оправи яката на ризата си. Той изпитваше свещен ужас от това тя да се подава над сакото му. После хвърли поглед на бедственото положение. Беше едва девет сутринта, което означаваше, че денят бе започнал добре. Главата на таксиметровия шофьор лежеше отпусната върху волана и натискаше клаксона, който свиреше в унисон със сирените на корабните влекачи от пристанището на Ню Йорк, едно толкова красиво място, особено през хубавите летни дни, каквато впрочем беше и тази слънчева неделя. Лукас се бе запътил към гореспоменатото място. Оттам един хеликоптер щеше да го откара до летище „Ла Гуардия“. Самолетът му излиташе след шейсет и шест минути.

* * *

Кей 80 на търговското пристанище в Сан Франциско бе пуст. София бавно постави слушалката на телефона и излезе от кабината. С присвити от светлината очи тя погледна към отсрещния вълнолом. Множество хора се лутаха около гигантските контейнери, пръснати наоколо. В своите кабинички кранистите отвисоко дирижираха балета на стрелите, витаещи над палубата на един товарен кораб, който всеки момент щеше да отплава за Китай. София въздъхна. Макар и надарена с най-силната воля на света, тя не можеше да се справи с всичко сама. Безспорно имаше заложиби, но не и тази да е едновременно на няколко места. Мъглата вече се бе спуснала над настилката на Голдън Гейт, а върховете на неговите колони единствени се показваха над гъстата бяла маса, която постепенно обхващаше залива. След известно време работата на пристанището трябваше да спре поради липса на видимост. София, очарователна в своята офицерска униформа на служител по сигурността, разполагаше с малко време да убеди груповите отговорници да накарат докерите да преустановят работа. Само ако можеше да се ядоса!... Животът на един човек, при всички случаи, щеше да е много по-важен от няколкото набързо стоварени

каси; но мъжете нямаше да се навият толкова бързо. А ако не успееше да ги убеди, нейното присъствие щеше да се окаже безсмислено.

София обичаше атмосферата, царяща на доковете. Тя винаги имаше много работа тук. Цялата мизерия на света си бе дала среща в намиращите се там стари складове. Безпризорните ги бяха превърнали в свои домове. Колкото и несигурни, за тях те бяха място, където можеха да се скрият от есенните дъждове и ледените ветрове, нахлуващи от Тихия океан с настъпването на зимата, от полицейските патрули, които не обичаха да се навъртат из тези враждебни места, независимо от сезона.

— Манка, спрете ги!

Мъжът с набитото телосложение се направи, че не я чува. В огромния бележник, опрян на корема му, той записваше регистрационния номер на един голям контейнер.

— Манка! Не ме карайте да ви глобявам. Вземете радиостанцията и кажете веднага на всички да спрат! — поде отново София. — Видимостта е по-малка от осем метра, а вие много добре знаете, че когато тя падне под десет, трябва да преустановите всякаква дейност.

Груповият отговорник Манка подписа листа и го подаде на младия си сътрудник. С едно движение на ръката му направи знак да се отдалечи.

— Не стойте там. Вие сте в обсега на товара: ако се откачи, не прощава никому!

— Да, но той никога не се откачва. Манка, не ме ли чухте? — настоя София.

— Доколкото ми е известно, нямам радари в ушите си! — промърмори мъжът и се почеса по едното ухо.

— Но вашето неверие е по-силно и от най-мощния локатор! Не се опитвайте да печелите време, преустановете веднага работата на пристанището, преди да е станало много късно!

— От четири месеца сте тук и никога продуктивността на труда не е била по-ниска отсега. Вие ли ще храните семействата на другарите ни в края на седмицата?

Един мотокар се приближаваше към зоната за разтоварване. Шофьорът не виждаше почти нищо и вилиците му едва не закачиха контейнера, поставен върху платформата.

— Хайде, изчезвай оттук, малката. Не виждаш ли, че пречиш?

— Не аз преча, а мъглата. Май ще трябва да намерите друго занимание за вашите докери. Сигурна съм, че техните деца ще са пощастливи да видят бащите си, отколкото да вземат застраховката, плащана от синдикатите при смъртен случай. Побързайте, Манка, иначе ще заведе дело и самата аз ще пледирам на него.

Груповият отговорник погледна втренчено София, преди да се изплюе на земята.

— Във водата не се вижда нито един плавателен съд — добави тя.

Манка повдигна рамене, взе своето уоки-токи и най-накрая нареди прекъсване на работата в цялото пристанище. Няколко минути по-късно четири изсвирвания на сирената спряха танца на крановете, на елеваторите, мотокарите, техните шофьори и докерите; с една дума, на всичко, което можеше да се движи по кейовете или на борда на товарните кораби. Отдалеч, в непроницаемото пространство, сирената на един влекач отговори положително на току-що издадената заповед.

— Ако при всяка мъгла работата спира, то това пристанище един ден ще преустанови своята дейност завинаги.

— Времето не зависи от мен, Манка. Аз само предпазвам вашите хора от сигурна смърт. И престанете да се сърдите, мразя, когато сме скарани! Елате, ще ви предложи кафе и бъркани яйца. Хайде, побързайте!

— Можете да ме гледате колкото си щете с вашите ангелски очи, но ви предупреждавам, че ако видимостта се установи над десет метра, веднага започвам работа!

— Ще започнете, когато мъглата ви позволи да четете имената на корабите, изписани върху техните палуби! Хайде, елате!

Фишърс Дейли, най-доброто заведение на пристанището, беше вече препълнено. При всяко падане на мъгла всички докери си даваха среща там, за да споделят надеждата, че едно скорошно проясняване би могло да спаси работния им ден. По-старите бяха заели масите в дъното на залата. По-младите, застанали прави до тезгяха, си гризяха ноктите и се опитваха да различат през прозорците палубата на някой кораб или стрелата на някой от пристанищните кранове, знак за скорошно оправяне на времето. Зад обстоятелствените разговори всички се молеха със свити сърца това да стане колкото се може по-

бързо. За тези общи работници, които се трудеха денонощно, без да се оплакват от ръждата и солта, проникващи чак до костите им, за тези мъже, които не чувстваха нищо в резултат на задебелялата кожа на ръцете си, нямаше по-страшно нещо от това да се приберат вкъщи само с няколкото долара, получени от синдикатите.

В кръчмата цареше суматоха. За нея допринасяха звуците от удрящите се един в друг прибори, излизащата пара от кафемашината, парченцата лед, които някой енергично клатеше в съдините. На пейките от червена кожа докерите се бяха събрали на групи от по шест човека, но техните гласове почти не се долавяха в общия шум, изпълващ помещението. Матилда, с късо подстригана коса, напомняща за Одри Хепбърн, с крехка снага и блуза от кариран памучен плат, носеше една толкова препълнена табла, че бутилките едва се крепяха на нея. С бележника, съдържащ поръчките, който стърчеше от престилката ѝ, тя правеше безспирни курсове от кухнята до бара, от бара до масите и от салона до сервизните помещения. Мъгливите дни бяха за нея време на усилена работа, но ги предпочиташе пред самотните дни на хубавото време. Със своите щедри усмивки, шеговити погледи и намигания успяваше да повдигне донякъде настроението на хората, посещаващи нейното заведение. Вратата се отвори, Матилда обърна глава и се усмихна, защото добре познаваше тази, която влизаше.

— София! Маса номер пет! Побързай, защото едва успях да ти я запазя. Веднага ще ти донеса кафе.

София седна заедно с груповия отговорник, който продължаваше недоволено да мърмори.

— От пет години им казвам да поставят осветление. Така можем да спасим поне двайсет работни дни годишно. А от друга страна, тези норми за сигурност са пълна глупост, моите хора могат да работят дори когато видимостта е паднала до пет метра, всички те са професионалисти.

— Стажантите са трийсет и седем процента от целия ви персонал, Манка!

— Стажантите са тук, за да се научат как да работят! Нашият занаят се предава от баща на син и никой тук не си играе с живота на другите. Докерската карта се връчва по заслуги, независимо от метеорологичната обстановка.

Лицето на Манка се ободри, когато Матилда, с нескрита гордост, породена от придобитите умения и сърчност в занаята, ги прекъсна, за да вземе поръчката им.

— Бъркани яйца с бекон за вас, Манка. Ти, София, предполагам, нищо няма да ядеш, както обикновено. Донесох ти кафе с мляко и сметана, което, предполагам, също няма да изпиеш. Ето хляба и кетчупа. Готово, поръчката е изпълнена!

Макар и с пълна уста, Манка успя да ѝ благодари. С несигурен глас Матилда попита София дали е свободна тази вечер. Тя отговори, че ще дойде да я вземе след работа. Сервитьорката въздъхна с облекчение и изчезна сред тълпата. От дъното на залата един мъж със сериозно изражение се отправи към изхода. Стигайки до тяхната маса, той се спря, за да поздрави груповия отговорник. Манка изтри устата си с ръка и промърмори:

— Какво те води насам?

— Като теб съм дошъл да посетя най-добрите бъркани яйца на света!

— Познаваш ли инспектора ни по сигурността, лейтенант София?

— Нямам това удоволствие — прекъсна го София, надигайки се от мястото си.

— Тогава ви представям моя стар приятел, инспектор Джордж Пилгиц от полицията в Сан Франциско.

Тя открито подаде ръка на детектива, който учудено я гледаше, когато закаченият на колана ѝ пейджър започна да звъни.

— Мисля, че ви търсят — каза Пилгиц.

София провери малката машинка, закачена на колана ѝ. Точно над цифра номер седем светещият диод не преставаше да мига. Пилгиц втренчено я гледаше и се усмихваше.

— До седем ли стига при вас? Работата ви трябва да е много важна. При нас спира на четири.

— За пръв път този диод свети — отговори притеснено тя. — Моля да ме извините, но трябва да тръгна.

Кимна на двамата мъже, направи знак на Матилда, която така и не я забеляза, и си проправи път през тълпата към изхода.

От масата, където беше седнал инспектор Пилгиц, груповият отговорник се провикна:

— Не карайте много бързо, при видимост, по-ниска от десет метра, не е разрешено движението по кейовете!

Но София нищо не чу; вдигнала високо яката на врата си, се затича към своята кола. Със затварянето на вратата запали мотора и потегли с пълна газ. Сервизният форд се заклати и се изгуби в далечината с виеща сирена. София не обръщаше внимание на мъглата, която ставаше все по-гъста. Тя караше сред този призрачен декор, промъквайки се между постаментите на крановете, умело слаломирайки между контейнерите и изоставените машини. Няколко минути ѝ бяха достатъчни, за да стигне до входа на търговската зона. Намали, приближавайки пропускателния пункт, независимо че по това време нямаше почти никакво движение. Белязаната с бели и червени ивици бариера беше вдигната. Пазачът на кей 80 излезе от своята кабина, но в такава бяла нощ човек не можеше да види дори собствената си ръка. София тръгна по Трета улица, успоредна на пристанището. След като прекоси китайския квартал, младата жена продължи по същата улица, отклоняваща се към централната част на града. Необезпокоявана от никого, София караше из пустия град. Пейджърът ѝ отново иззвъня. Тогава тя запротестира на висок глас:

— Правя всичко, което е по силите ми! Нямам криле, а и скоростта е ограничена!

Едва довършила изречението си, огромна светкавица разцепи небето и на небосклона проблесна голям светец кръг. Гръмотевица с неочаквана сила се стовари върху града, в резултат на което стъклата на витрините потрепериха. София ококори очи. Кракът ѝ настъпи още по-силно педала за газта, стрелката на скоростомера бавно се задвижи. Намали, за да пресече Маркет Стрийт. Цветовете на светофара почти не се различаваха и тя продължи по Кърни. Само осем блока я деляха от крайната дестинация или по-скоро девет, ако стриктно спазваше правилника за движение и не навлизаше обратно в еднопосочните улици, което тя без никакво съмнение щеше да направи.

Върху улиците без изход се изсипваше пороен дъжд. Огромни водни капки се разбиваха по предното стъкло на автомобила с оглушителен шум. Чистачките бяха неспособни да се справят с потока. В далечината единствено върхът, под който се намираше последният етаж на величествената пирамидална кула на Транс Америка Билдинг, се издигаше над гъстия черен облак, покриващ града.

Настанен удобно на своята седалка в отделението на първа класа, Лукас с интерес наблюдаваше от самолетното прозорче дяволския спектакъл, разиграващ се под него, който въпреки всичко притежаваше божествена красота. „Боинг 767“ кръжеше над залива на Сан Франциско в очакване на хипотетично разрешение за кацане. С нетърпение Лукас потропа с пръсти върху окачения на колана му пейджър. Лампичката, обозначена с номер седем, не преставаше да мига. Стюардесата се доближи до него, нареждайки му да го изключи и да вдигне облегалката на седалката си: самолетът се бе приготвил за кацане.

— Е, добре, престанете да ми повтаряте едно и също, госпожице, и приземете най-после този идиотски самолет. Аз наистина бързам!

Гласът на командира на борда проехтя във високоговорителите: метеорологичните условия на земята бяха относително трудни за кацане, но малкото количество керосин, което бе останало в резервоарите, ги принуждаваше, независимо от всичко да започнат приземяването. Той нареди на обслужващия персонал да седне и извика при себе си главната стюардеса. После постави микрофона на мястото му. Подправеното изражение на стюардесата, обслужваща отделението първа класа, заслужаваше истински „Оскар“: никоя актриса на света не би могла така добре да имитира усмивката на Чарли Браун като нея. Една стара дама, седнала до Лукас, не можеше повече да контролира страха си и го стисна за китката. Лукас намираще за забавна влагата на нейната ръка и лекото треперене, което клатеше неговата. Самолетът бе разтърсен от няколко силни труса, следващи един след друг. Изглежда, металът страдеше не по-малко от пътниците. А през прозореца можеха да се видят крилете на машината, люлеещи се с максималната амплитуда, предвидена от инженерите на „Боинг“.

— Защо главната стюардеса е при командира на борда? — попита старата дама, готова всеки момент да избухне в плач.

— Вероятно за да види какво предсказва дъното на неговата кафена чаша! — отговори Лукас с лъчезарен поглед. — Много ли ви е страх?

— Изпитвам чувство, по-силно от страха. Ще се помоля за нашето спасение.

— А, не! Веднага спрете с това! Та вие изпитвате истинско щастие, така че се постарайте добре да съхраните страха си, той е много полезен за здравето. Адреналинът прочиства вашата душевност. Това е отдушникът на кръвоносната ви система, а освен това действа тонизиращо на сърцето. На път сте да си спечелите още две години живот. Двайсет и четири месечен абонамент за всички земни спектакли и на всичкото отгоре напълно безплатен, но ако човек съди по вашето изражение, явно не ви е много весело!

Със силно пресъхнала уста, непозволяваща ѝ да говори, пътничката изтри с опакото на ръката си капчиците пот, избили по челото ѝ. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, дишането ѝ се затрудняваше максимално и множество малки звездички замъглиха погледа ѝ. Развеселен до крайност, Лукас приятелски я потупа по коляното.

— Ако затворите очи и ако, разбира се, добре се концентрирате, със сигурност ще видите Голямата мечка.

После избухна в смях. Спътницата му беше изгубила съзнание и главата ѝ се бе отпуснала върху седалката. Въпреки силното сътресение стюардесата стана от мястото си, придържайки се неумело за багажните лавици. Тя бавно се приближи към припадналата жена, извади от джоба си малък флакон със соли, който отвори и леко раздвижи под носа на старата дама. Лукас ги гледаше и още повече се забавляваше.

— Вземете под внимание, че старицата има извинение за странното си поведение, а и като се има предвид, че вашият пилот не държи здраво волана, човек би си помислил, че сме във влакчето на ужасите. Кажете ми... това ще си остане между нас, обещавам... лекарството, което току-що предложихте на възрастната жена... то е... все едно да лекуваш злото със зло, не съм ли прав?

Строгийт поглед на главната стюардеса не му позволи да се изсмее отново: тя не намираще нищо весело в тази ситуация и му даде да разбере какво мисли по въпроса.

Една огромна въздушна яма брутално изхвърли служителката на самолетната компания към вратата на пилотската кабина. Лукас се усмихна широко и доста силно удари спътницата си по бузата. Тя подскочи и ококори очи.

— Ето я отново сред нас. Колко мили пропътувахте, докато се завърнете на този свят? — После се наклони към нея и ѝ прошепна на

ухото: — Няма нищо срамно в това. Погледнете какво става около нас. Всички тук се молят, не е ли смешно?

Тя нямаше време за отговор. Под оглушителния тътен на моторите боингът най-сетне докосна земята. Пилотът направи остър завой и силен поток от вода удари носа на самолета. Машината най-накрая спря. Всички пътници започнаха да аплодират пилотите, като същевременно събираха молитвено ръце, благодарейки на Бога за своето избавление. Отегчен, Лукас откопча колана си, вдигна очи към небето, после погледна часовника си и се насочи към предната врата.

* * *

Дъждът ставаше все по-силен. София паркира форда по дължината на тротоара пред кулата. Свали сенника, от който се показва една малка значка с гравирани букви ЦРУА. После излезе и тичайки под проливния дъжд, потърси дребни монети в джоба си, след това пусна единствената, която намери, в апарата, отмерващ времето за паркиране. Прекоси площадката пред сградата, премина през трите въртящи се врати, водещи към главната зала на величествената пирамидална кула, като я заобиколи. За пореден път окаченият на колана ѝ пейджър започна да вибрира: тя вдигна очи към небето.

— Наистина съжалявам, но мокрият мрамор е много хлъзгав! Убедена съм, че с изключение на архитектите всички го знаят...

На последния етаж на кулата често се шегуваха, че разликата между архитект и Господ е, че Господ не се мисли за архитект. София тръгна по коридора и се спря пред една плоча, която разпозна благодарение на боядисаната ѝ в по-светли тонове повърхност. После постави ръка върху стената. Зейна голям отвор и я погълна, след което отново се затвори.

* * *

Лукас бе слязъл от таксито и със сигурни крачки вървеше по коридора, който София малко преди това бе напуснала. Също като нея той постави ръка върху каменната преграда, намираща се на

срещуположната страна на кулата. Както и преди, се появи една плоча, но този път по-тъмна и по-мрачна от другите, и той влезе в западната колона на Транс Америка Билдинг.

* * *

София бързо привикна с царящия в коридора полумрак. Седем завоя по-нататък тя достигна до една широка зала, покрита цялата с бял гранит, в която бяха разположени три асансьора. Височината от пода до тавана беше главозамайваща. Девет огромни глобуса, всичките с различни размери, спуснати благодарение на дебели плетени въжета, чието окачване оставаше скрито за погледа, пръскаха бледа светлина.

Всяко посещение в седалището на Агенцията бе за нея извор на учудване. Атмосферата, изпълваща това помещение, ѝ се струваше странна. Тя поздрави мъжа на пропуската, застанал прав в своята кабина.

— Добър ден, Пиер, как сте?

Привързаността на София към този, който от незапомнени времена пазеше на входа на Централата, бе искрена. Всеки спомен за преминаването през така желаните от всеки порти тя свързваше с неговото присъствие. Не се ли дължеше на него тази спокойна обстановка, царяща на Входа на Обителта, независимо от напрегнатия трафик? Дори в дните на голям наплив, когато стотици души се струпваха пред портите, Пиер, с псевдоним Зе, никога не позволяваше безредици и хаос. Седалището на ЦРУА никога нямаше да е същото без присъствието на това внимателно и уравновесено същество.

— Много работа в последно време — каза Пиер. — Чакат ви. Ако искате да се преоблечете, ще потърся ключа от гардероба ви, трябва да е някъде тук, дайте ми само няколко секунди...

Започна да рови из чекмеджетата на приемната и промърмори:

— Толкова са много! Къде ли съм го сложил?

— Нямам време, Зе! — каза София, отправяйки се със забързани крачки към аварийния вход.

Стъклената врата се отвори. Тя се запъти към левия асансьор; Пиер ѝ направи знак, показвайки с пръст експресната кабинка в центъра, тази, която директно отвеждаше до последния етаж.

— Сигурен ли сте? — попита го тя изненадана.

Пиер поклати утвърдително глава в момента, в който вратите на гореспоменатата кабинка се отвориха със специфичния си звук на малка камбанка, отекващ в гранитните стени. София постоя учудена още няколко секунди.

— Побързайте и на добър час! — каза със сърдечна усмивка той.

Вратите се затвориха след нея и асансьорът се отправи към последния етаж на ЦРУА.

* * *

В срещуположната колона на кулата неоновата тръба на стария елеватор изпука и светлината започна да мига в продължение на няколко секунди. Лукас нагласи вратовръзката си и пооправи реверите на сакото си. Решетката току-що се бе вдигнала.

Един мъж, облечен в костюм, идентичен на неговия, веднага се затича да го посрещне. Без да произнесе и дума, той лаконично му посочи фотьойлите в чакалнята на изолатора, след което се отдалечи и седна отново зад бюрото си. Огромно куче, напомнящо за Цербер, което спеше, завързано за краката му, повдигна единия си клепах, облиза се и отново затвори очи. Кучешка лига плъзна по черния мокет.

* * *

Разпоредителката придружи София до едно канапе, разположено върху грамадна каменна основа. Тя ѝ предложи да си избере някое от списанията, поставени на малката масичка пред нея.

Преди да се върне отново на работното си място, ѝ каза, че в скоро време ще дойдат да я вземат.

* * *

В същия момент Лукас затвори списанието, което току-що бе прегледал, и погледна часовника си. Беше почти обяд. Разкопча

каишката и обърна часовника си обратно, за да не забрави да го свери, когато си тръгне. Понякога в офиса времето спираше, а той обичаше точността.

* * *

София разпозна Михаил още с появяването му в коридора. Неговата посивяла, несресана коса, огромните му бакенбарди, удължаващи чертите на лицето му, и този неустоим шотландски акцент (някои твърдяха, че го е заимствал от сър Шон Конъри, бе изгледал всички филми с негово участие) му придаваха вид, чиято елегантност възрастта по никакъв начин не можеше да развали. Тя обожаваше начина, по който нейният кръстник трансформираше звука „с“ в „ш“, но най-много я очароваше малката трапчинка, образуваща се върху брадичката му, когато се усмихваше. Още при пристигането ѝ в Агенцията Михаил се бе превърнал в неин ментор, в неин модел за всички времена. Той я придружаваше през цялата ѝ кариера и бдеше нищо негативно да не бъде отбелязано в досието ѝ. Наред с търпеливите уроци и всеотдайното внимание винаги бе оценявал изключителните качества на своята довереница. Неговата неповторима щедрост и живостта на искрената му душевност компенсираха станалите известни на всички резки отговори на София, които понякога учудваха нейните колеги. Що се отнася до малко странния ѝ начин на обличане, всички тук открай време знаеха, че „расото не прави монаха“.

Михаил винаги поддържаше София, защото още от самото начало бе прозрял, че от нея ще стане един елитен агент, но в същото време се стараше тя никога да не научи за това негово мнение. Никой тук не се осмеляваше да се противопостави на възгледите му. Всички го уважаваха заради неоспоримия му авторитет, мъдрост и всеотдайност. Още от самото начало Михаил беше вторият човек в Агенцията, дясната ръка на Началника, когото всички тук горе наричаха *Господина*.

С папка под ръка, Михаил застана пред София. Тя се надигна и го прегърна.

— Радвам се да те видя отново! Ти ли ме извика?

— Да, макар да не е точно така. Почакай тук — каза Михаил. — Обещавам след малко да дойда да те взема.

Беше донякъде изнервен, което не бе характерно за него.

— Какво става?

— Не сега, ще ти обясня по-късно. Ще ми доставиш истинско удоволствие, ако махнеш този бонбон от устата си, преди да...

Жената от рецепцията не му остави време да довърши изречението си. Очакваха го. Тръгна с бързи крачки по коридора, като за момент се обърна, опитвайки се да я успокои с поглед. Той долавяше откъслечни думи от разговора, който се водеше зад преградата и ставаше все по-напрегнат.

— А, не, не и в Париж! Та те през цялото време стачкуват... много лесно ще ти е там, почти всеки ден по улиците има демонстрации... не настоявай... Като се има предвид откога са започнали, не ми се вярва да спрат утре, защото на нас така ни се иска!

Едно кратко затишие даде смелост на Михаил да почука на вратата, но се спря в очакване. *Господина* поде разговора с още по-рязък тон:

— Не става нито в Азия, нито в Африка.

Михаил отново сви показалеца си, но ръката му пак се спря на няколко сантиметра от вратата, защото и този път гласът проехтя с още по-голяма сила, огласяйки целия коридор.

— В никакъв случай в Тексас! А защо не в Алабама, докато все още си там?!

Той направи нов опит, който завърши с неуспех, въпреки че гласът се бе поуспокоил.

— Какво мислиш за тук? Според мен това не е лоша идея... още повече, че ще ни спести безсмислените пътувания от времето, когато си оспорвахме тази територия. Замини за *Сан Франциско*.

Настъпилата тишина показа на Михаил, че сега е моментът. София срамежливо му се усмихна точно когато той влизаше в офиса на *Господина*. Вратата хлопна след него и тя се обърна към жената на рецепцията:

— Изнервен е, нали?

— Да, така е още с настъпването на деня в западното полукълбо — отговори вяло тя.

— Защо?

— Чувам много неща да се говорят тук, но все пак не съм посветена в тайните на *Господина*... а и освен това знаете какви са правилата. Никому нищо не трябва да казвам, защото не искам да изгубя мястото си.

С цената на големи усилия тя успя да запази мълчание повече от минута, след което отново поде разговора:

— Казвам ви го под пълен секрет и да си остане между нас, мога със сигурност да потвърдя, че *Той* не е единственият, който е изнервен. Рафаил и Гавраил работиха през цялото време, докато в западното полукълбо беше нощ. Михаил се присъедини към тях, когато в източното се зазоряваше, с други думи, работата трябва да е много сериозна.

София се забавляваше със странните неща, които ставаха в Агенцията. Но беше ли възможно тук човек да мисли, вземайки под внимание часовото време, като се знае, че планетата си има свое собствено такова? Нейният кръстник ѝ напомни след първата иронична усмивка, грейнала на лицето ѝ, че универсалната значимост на извършващата се в Централата дейност и лингвистичните различия на персонала оправдават някои изрази и употребата на по-различни от общоприетите езикови форми. Например беше забранено да се използват цифри, с които да се обозначават служителите на Разузнавателната агенция. *Господина* бе избрал първите членове на своето управление и им бе дал имена. Така това се бе превърнало в традиция... В крайна сметка няколко прости правила, твърде отдалечени от идеите, съществуващи на Земята, улесняваха работното и йерархичното координиране в лоното на ЦРУА. От самото начало ангелите си имаха свои имена.

... Защото по този начин още от незапомнени времена работеше домът на Господа, който някои наричаха ЦЕНТРАЛНО РАЗУЗНАВАТЕЛНО УПРАВЛЕНИЕ НА АНГЕЛИТЕ.

Господина крачеше надлъж и шир из стаята с кръстосани на гърба си ръце и загрижен поглед. От време на време *Той* се спираше и гледаше през големите прозорци. Под него гъстият слой от облаци не му позволяваше да види и най-малката частица от Земята. Синята необятност опасваше безкрайната стъклена витрина. *Той* хвърли

гневен поглед към деловата маса, която се простираше по цялата дължина на помещението. Тя стигаше дори до стената на съседната стая. Приближавайки се към нея, *Господина* отблъсна една камара с папки. Всичките му жестове издаваха нетърпение, което трудно контролираше.

— Всичко е толкова старо! Всичко тук е покрито с прах! Искаш ли да ти кажа какво мисля по този въпрос? Тези кандидатури са канонични. Как искаш да спечелим при такива обстоятелства?

Михаил, който през цялото време стоеше до вратата, пристъпи няколко метра напред.

— Всички агенти са избрани от вашия Съвет...

— Нека си поговорим за моя Съвет! Каква липса на идеи! От него се чуват все същите притчи, този Съвет остарява! Като млади бяха изпълнени с идеи, които трябваше да поведат света към по-добро. Днес са се предали!

— Но техните качества си остават все същите, *Господине*.

— Не се и съмнявам в тях, но погледни докъде сме я докарали!

Гласът му се извиси в небето, карайки стените да потреперят. Михаил се страхуваше от гнева на своя работодател. Не му се случваше често да се разгневи, но когато това станеше, последствията винаги бяха опустошителни. Достатъчно беше да погледне през прозореца, за да отгатне какво е настроението му в този момент.

— Решенията на Съвета дадоха ли някакъв реален тласък на човешкия прогрес в последно време? — поде *Господина*. — Няма за какво да надуваме фанфарите, не съм ли прав? А скоро няма да имаме влияние дори върху крилете на малките пеперуди... впрочем нито *Той*, нито *Аз* — уточни, посочвайки стената в дъното. — Ако височайшите особи на моето събрание бяха проявили поне малко усет към съвременното, нямаше да се хващам на един толкова абсурден облог! Но заровете са хвърлени, така че сега ни трябва нещо ново, нещо оригинално, нещо блестящо и най-вече изобретателно! Започва нова кампания. И съдбата на този дом е поставена под въпрос, той ли ще пребъде или дяволът!

Скоро на вратата се почука три пъти, *Господина* погледна към нея и седна на края на масата. С хитър поглед се обърна към Михаил:

— Покажи ми все пак какво криеш в тези папки.

Объркан, верният му помощник се приближи и постави пред него една картонена папка. *Господина* я отвори и започна да разлиства. Очите му светнаха. Образувалите се по челото му бръчки издаваха нарастващия интерес, предизвикан от това четиво. *Той* обърна и последната страница и внимателно разгледа серията от снимки, прикачени към досието.

Руса — снимана сред алеята на едно старо пражко гробище; кестенява — тичаща покрай каналите на Санкт Петербург; рижа — застанала с повишено внимание под Айфеловата кула; късо подстригана — в Рабат; с дълги и развети от вятъра коси — в Рим; накъдрена — на площад „Европа“ в Мадрид; с коси от кехлибар — по малките улички на Танжер — тя беше все така очарователна. В профил или анфас, нейното лице винаги запазваше ангелските си черти. С изпитателен поглед *Господина* посочи единственото място, където София бе излязла с разголено рамо. Там едва забележим детайл прикова вниманието му.

— Това е само малка рисунка — побърза да каже Михаил със скръстени отпред ръце. — Чифт миниатюрни криле и нищо повече. Кокетност, татуировка... сигурно така е модерно? Но може да се изтрие.

— Виждам, че са криле — проехтя гласът на *Господина*. — Къде е тя сега, кога мога да я видя?

— Чака ви отвън.

— Тогава ѝ кажи да влезе!

Михаил излезе от офиса и отиде да доведе София. По пътя ѝ даде някои наставления. Предстоеше ѝ да се срещне с големия началник и събитието беше от изключително значение, така че кръстникът ѝ се боеше и заради самата нея... А тя трябваше да успее да контролира страха си по време на целия разговор. Щеше да се задоволи само със слушане и да говори единствено когато *Господина* ѝ зададеше въпрос, на който нямаше да отговори самият *Той*. Забранено беше да го гледа в очите. Михаил въздъхна и отново продължи:

— Вържи си косите отзад и се дръж изправена! И още нещо, ако трябва да говориш, всяко твое изречение да завършва с *Господине*... — Михаил втренчи поглед в София и се усмихна. — ... и в крайна сметка забрави всичко, което току-що ти казах. Бъди такава, каквато си! Само така можеш да спечелиш симпатиите му. Именно заради тези твои

качества му предложих кандидатурата ти и съм убеден, че точно заради тях *Той* те избра. Чувствам се изтощен. Подобни дела вече не са за моята възраст.

— Избрана за какво?

— Ще разбереш след малко, хайде, поеми си въздух и влизай. Днес е големият ти шанс... и изплюй веднъж завинаги тази дъвка от устата си!

София не можа да се сдържи и леко се поклони.

С изсеченото си лице, с величествените си ръце, със снагата си и тежкия си глас Господ бе още по-величествен, отколкото си го представяше. Тя дискретно постави дъвката под езика си и почувства неопишуема тръпка, която премина по цялото ѝ тяло. *Господина* я покани да седне. Тъй като по думите на нейния кръстник (знаеше, че София така нарича Михаил) тя беше един от най-квалифицираните агенти в неговата Обител, *Той* възнамеряваше да ѝ повери най-важната мисия, която Агенцията някога е предприемала. Погледна я и тя наведе глава.

— Михаил ще ти връчи документите и ще ти даде необходимите инструкции за перфектното извършване на операциите, за чието изпълнение единствено ти ще носиш отговорност...

Тя нямаше право на грешки и времето бе ограничено... Имаше седем дни, за да успее.

— ... покажи въображение и талант. Знам, че не ти липсва нито едното, нито другото. Бъди изключително дискретна. Знам също, че си много ефикасна...

Гласът му бе наставнически, никога досега една операция не е заемала такова важно място в делата на Агенцията. Понякога му беше невъзможно да си даде сметка до каква степен се бе оставил да бъде въввлечен в този невероятен облог.

— ... да, мисля, че го знам! — добави *Той*.

Предвид важността на операцията, тя щеше да поддържа връзка единствено с Михаил, а в случай на крайна нужда или отсъствие от негова страна трябваше да се обърне към самия *Него*. Това, което *Господина* щеше да ѝ разкрие, по никакъв начин не трябваше да излиза извън стените на тази стая. *Той* отвори своето чекмедже и извади оттам

един ръкопис, под който бяха поставени два подписа. Текстът описваше протичането на очакващата я уникална мисия.

Двете сили, които ръководят света от незапомнени времена, се противопоставят една на друга. Имайки предвид, че нито една от тях не успява да въздейства изцяло по своя воля върху съдбините на човечеството, всяка се чувства притеснена от другата в изграждането на перфектния, според нейната визия, модел на света...

Господина прекъсна четенето на София, за да направи малък коментар.

— Откакто ябълката му заседна на гърлото, Луцифер се противопоставя на желанието ми да отдам Земята на хората. Той непрестанно се опитва да ни покаже, че моето творение е недостойно за нея.

После ѝ даде знак да продължи и тя отново зачете документа:

... всички политически, икономически и климатични анализи показват, че Земята бавно се превръща в истински ад.

Михаил обясни на София, че техният Съвет се бил противопоставил на прибързаното заключение на Луцифер, според което настоящата ситуация е резултат на непрестанните вражди между хората, спирачка за изразяването на истинската човешка природа. И все пак беше твърде рано да се направи окончателно заключение по този въпрос. Единственото сигурно нещо бе, че светът не върви добре. София продължи да чете:

Понятието за човечество се различава радикално в зависимост от вижданията на единия и другия лагер. След непрестанни дискусии ние приехме идеята, че настъпването на третото хилядолетие трябва да сложи началото на една нова ера, освободена от нашите антагонизми. Дошло е времето, когато от север на юг, от запад на изток нашето наложено на хората съжителство трябва да се смени с един по-оперативен и ефикасен начин на живот...

— Това не може да продължава повече така! — поде отново Господина.

София наблюдаваше бавните движения на ръката му, които придружаваха неговата реч.

— Двайсети век бе наситен с изпитания. А от друга страна, както вървят нещата, ще стигнем дотам, че Той, както и Аз ще изгубим

всякакъв контрол над хората. Това е нетърпимо. Нашият авторитет е поставен на карта. Земята не е единствена във вселената, всички са обърнали поглед към мен. Светите места са пълни с въпроси, но хората намират там все по-малко отговори на тях...

Притеснен, Михаил бе забил поглед в тавана, изкашля се и *Господина* покани София да продължи четенето.

... за да се даде легитимност на този, комуто се падне да управлява Земята през следващото хилядолетие, ние се впуснахме в едно последно предизвикателство, чиито основни направления са описани по-долу:

Ще изпратим между хората, в продължение на седем дни, този, или тази, който считаме за нашия най-добър агент. Този, който успее да тласне човечеството било към доброто или злото, ще донесе победата за своя лагер. Тя ще е една своеобразна прелюдия към бъдещото сливане на нашите две институции. А властта да управлява новия свят ще принадлежи на победителя.

Ръкописът бе с подписите на Господ и Луцифер.

София бавно вдигна глава. Тя искаше отново да препрочете текста, за да разбере първоизточника на акта, който държеше в ръцете си.

— Това е абсурден облог — каза *Господина* — и в същото време малко объркващ. Но стореното — сторено.

Тя се отправи към изхода. *Той* разбра учудването, изписало се върху лицето ѝ.

— Считай този ръкопис като алинея^[4] от моето последно завещание. Аз също остарявам. За пръв път ме обзема някакво нетърпение, така че направи всичко, което е по силите ти, времето да мине колкото се може по-бързо — добави *Той*, гледайки през прозореца. — Но във всеки случай се постарай да спазиш крайния срок... аз винаги съм се старал да бъда точен. Това е първата отстъпка, която правя.

Михаил даде знак на София. Време беше да напусне помещението. Тя веднага откликна на поканата. На прага не можа да се сдържи и се обърна.

— *Господине?*

Михаил затаи дъх. Господ обърна глава към нея и лицето ѝ се просветли.

— Благодаря! — каза тя.

Господ ѝ се усмихна.

— Седем дни за цяла вечност... Разчитам на теб!

Той я изпрати с поглед до изхода.

В коридора Михаил едва си поемаше дъх, когато чу тежкия глас да го зове. Изостави София. Направи завой и се върна в големия офис. *Господина* навъсено го попита:

— Парчето гума, което залепи под масата ми, е с ягодов аромат, нали?

— Това наистина е ягодов аромат, *Господине* — отговори Михаил.

— И още нещо — когато приключи мисията ѝ, ще съм ти благодарен, ако махнеш малката рисунка от нейното рамо, преди всички да са си поставили такава. Човек никога не е достатъчно защитен от модата.

— Разбира се, *Господине*.

— И един последен въпрос: как разбра, че именно нея ще избира?

— Повече от две хиляди години съм ваш пръв помощник, *Господине*!

Михаил затвори вратата зад себе си. Останал сам, *Господина* седна на края на дългата маса и заби поглед в преградата пред себе си. После се поизкашля и с ясен и плътен глас каза:

— Готови сме!

— Ние също! — с лукав глас му отвърна Луцифер.

София чакаше в една малка зала. Михаил влезе и се отправи към прозореца. Под тях небето се проясняваше и върховете на няколко хълма се показаха изпод облаците.

— Побързай, нямаме много време за губене, трябва да те подготвя.

Седнаха около малка кръгла маса, разположена под един алков^[5]. София сподели съмненията си с Михаил.

— Откъде е редно да се започне подобна мисия, кръстнико?

— Няма да получиш равен старт с твоя съперник, скъпа моя. Нека да погледнем реално на нещата. Злото е станало повсеместно и е

почти толкова невидимо, колко и самите ние. Ти играеш в защита, противникът ти атакува. Трябва най-напред да идентифицираш силите, които ще ти противопостави. Постарай се да откриеш мястото, откъдето той ще ръководи своята операция. Може би по-удачният вариант е да го оставиш да действа пръв и след това с всички сили да контраатакуваш. Само след като го неутрализираш, ще е възможно да започнеш осъществяването на твоя план. Единственият ти коз се заключава в перфектното ти познаване на терена. По една чиста случайност избраха Сан Франциско за театър на „бойните“ действия.

* * *

Клатейки се небрежно върху люлеещия се стол, Лукас приключваше с четенето на същия документ под бдителното око на своя *Президент*. Макар и при спуснати щори, *Луцифер* не се разделяше с плътните си тъмни очила, прикриващи погледа му. Неговите приближени отлично знаеха, че и най-слабата светлина би подразнила очите му, осакатени някога от един изключително силен светлинен лъч.

Заобиколен от членовете на своя кабинет, насядали около огромната работна маса (тя се простираше до преградата, разделяща просторната зала от съседното помещение), *Президента* уведоми Съвета, че заседанието е приключило. Под ръководството на отговорника по комуникациите, някой си Блез, събранието се насочи към изхода. Без да помръдва от мястото си, *Президента* направи знак с ръка на Лукас да се приближи. Повтаряйки още по-отчетливо същия жест, той го подкани да се наклони към него и му прошепна нещо на ухото, което никой не чу. На излизане от офиса Лукас забеляза до себе си Блез, който го придружи до асансьорите.

Без да се спира, той му подаде няколко паспорта, пари от различни валути, голяма връзка с автомобилни ключове и една платинена кредитна карта, която размаха под носа му.

— И не прекалявайте с разходите!

С бързо и видимо раздразнително движение на ръката Лукас се докопа до пластмасовия четириъгълник, отказвайки да стисне най-мазната ръка в цялата организация. Свикнал с подобно отношение,

Блез потри длани в панталоните си и несръчно пъхна ръце в джобовете си. Криенето бе един от специалитетите на този индивид, издигнал се до своя пост не благодарение на уменията си, а по-скоро в резултат на лукавството и лицемерието, породени от жаждата за власт. Блез поздрави Лукас и му каза, че е вложил цялата тежест на своето реноме и пост (истинска скромност, ако се съди по физиономията му), за да подкрепи неговата кандидатура. Лукас нямаше и капка доверие на думите му; в неговите очи Блез беше само един некадърник, на когото бяха поверили поста отговорник по вътрешната комуникация благодарение на роднинските му връзки.

Лукас дори не си направи труда да скръсти ръце отпред, докато обещаваще редовно да дава отчет на Блез относно хода на своята мисия. В организацията, чийто служител беше, мистифицирането бе най-сигурният начин, с който разполагаха ръководителите на отдели, за да увековечат своята власт. За да се харесат на своя *Президент*, често им се случваше да се лъжат едни други. Отговорникът по комуникацията помоли Лукас да му довери онова, което *Президента* му бе пошушнал на ухото. Последният го изгледа презрително и си тръгна.

* * *

София целуна ръка на своя кръстник и го увери, че ще направи всичко възможно да не го разочарова. Попита го дали може да сподели с него една тайна. Михаил поклати глава в знак на съгласие. Тя се поколеба и му призна, че *Господина* имал невероятни очи и че никога досега не била виждала такава синя светлина в ничий поглед.

— Понякога очите му си променят цвета, но трябва да си наясно, че ти е забранено да казваш на когото и да било какво си видяла в тях.

Тя се усмихна и му обеща да пази тайната. Придружи я до асансьора. Малко преди да се затворят вратите, Михаил съучастнически ѝ каза:

— *Той* те намира за чаровна.

София се изчерви цялата. Михаил се направи, че нищо не е видял.

— За тях това предизвикателство вероятно е поредният зъл умисъл, но за нас то е въпрос на оцеляване. Разчитаме на теб.

Няколко мига по-късно тя отново пресече голямата зала. Пиер хвърли едно око на контролния екран, пътят бе свободен. Вратата отново се плъзна по фасадата и тя излезе на улицата.

* * *

В същия момент Лукас излизаше от другата страна на кулата. Една последна светкавица раздра небето над хълмовете на Тибурон. Махна на едно такси, колата спря пред него и той се настани в жълтата лимузина.

София тичаше по отсрещния тротоар към своята кола, където една полицайка се готвеше да ѝ състави акт за нарушение.

— Хубав ден, как сте? — каза София на жената в униформа.

Тя бавно се обърна, за да провери дали не се подиграват с нея.

— Познаваме ли се? — попита агент Джоунс.

— Не мисля.

Изпълнена със съмнения, тя дъвчеше края на писалката, гледайки изпитателно София. После откъсна акта от кочана.

— А вие как сте? — попита на свой ред, поставяйки малкия откъснат лист на предното стъкло на автомобила.

— Да ви се намира дъвка с ягодов аромат? — поинтересува се София, посягайки към фиша.

— Имам, но с ментов.

Тя учтиво отказа предложената ѝ дъвка и отвори вратата.

— Няма дори да оспорите глобата?

— Не, не.

— Знаете ли, че от началото на годината шофьорите на правителствени коли трябва сами да заплащат глобите си?

— Да — каза София. — Мисля, че четох някъде за тази наредба, намирам го за напълно нормално.

— В училище винаги ли сядахте на първия чин? — попита агент Джоунс.

— Ако трябва да съм искрена, вече не си спомням. Но след като стана дума, мисля, че сядах където си пожелаех.

— Сигурна ли сте, че всичко с вас е наред?

— Залезът на слънцето ще е прекрасен тази вечер, за нищо на света не го изпускате! Добре би било да присъствате на тази необикновена гледка в компанията на цялото ви семейство. Гледан от Президо Парк, спектакълът ще бъде умопомрачаващ. А сега трябва да ви оставя, чака ме прекалено много работа — каза София, промъквайки се в автомобила.

Когато фордът се отдалечи, полицейската служителка почувства особена тръпка да преминава през тялото ѝ. Тя постави писалката в джоба си и извади мобилния си телефон.

После остави едно дълго съобщение на съпруга си. Молеше го да закъснее за работа с около половин час, а тя от своя страна щеше да направи всичко, което е по силите ѝ, за да се прибере колкото се може по-рано. Предлагаше му да се поразходят в Президо Парк на залез-слънце. Гледката щяла да бъде изключително красива, в това я била уверила една правителствена служителка. Добави, че го обича и че откакто несъответствията в техния работен график налагали те да живеят разделени през по-голямата част от времето, тя все не можела да намери удобния момент, за да му каже колко ѝ липсва. Няколко часа по-късно, пазарувайки за организирането на един импровизиран пикник, дори не си даде сметка, че пакетчето с дъвки, което постави в количката, не е с ментов вкус.

* * *

Лукас, жертва на задръстванията в един квартал, известен с финансовите си институции, разлистваше някакъв туристически справочник. Каквото и да си мисли Блез, залогът на неговата мисия оправдаваше повишаването на разходите. Той помоли шофьора да го остави на Ноб Хил, продължение на Флеърмонт — известен градски площад. Едва ли щеше да намери по-подходящо място от това. Изкачила се до Грейс Катидрал, колата зави по Калифорния Стрийт и спря под помпозния навес на хотела, точно пред килима от червен велур, украсен с позлатени нишки. Пиколото посегна към чантата му, но строгият поглед на Лукас мигом го възпря. Влезе, без да благодари на портиера, който отвори пред него въртящата се хотелска врата, и се

отправи към рецепцията. Служителката не можа да открие дори и следа от неговата резервация. Лукас се ядоса и нарече младата жена некадърница. В същия момент отговорникът на смяната го обсипа с любезности. С раболепен глас, предназначен за „специалните и трудни клиенти“, той му подаде магнитната карта, изпълняваща ролята на ключ, като не преставаше да му се извинява с надеждата, че предоставената му по-висока класа стая от първоначално резервираната ще го накара да забрави малките неприятности, причинени му от една некомпетентна служителка. Лукас безцеремонно взе картата и поръча да не го безпокоят под никакъв предлог. Престори се, че пуска банкнота в ръката му, за която предполагаше, че е не по-малко влажна от тази на Блез, и със забързани крачки се отправи към асансьора. Отговорникът на рецепцията се обърна с празна ръка и ядосан поглед. Господинът от асансьора учтиво попита своя сияещ клиент дали е имал добър ден.

— Какво ти влиза в работа? — отвърна му Лукас на излизане от кабината.

* * *

София паркира колата си по дължината на тротоара. После изкачи стъпалата пред малката къща, построена във викториански стил на най-високата част на Пасифик Хейтс. Отвори вратата и се насочи към своята хазайка.

— Най-сетне се завърна от пътуването! Да знаеш само колко се радвам! — възкликна госпожица Шеридан.

— Но нали излязох сутринта оттук!

— Сигурна ли си? Стори ми се, че те нямаше тази вечер. Знам, че се бъркам там, където не ми е работа, но не обичам къщата да е празна.

— Прибрах се късно, а ти вече спеше. Вчера имах малко повече работа от обикновено.

— Работиш прекалено много! На твоята възраст, пък както си и красива, би трябвало да прекарваш вечерите с някой приятел.

— Трябва да се кача горе да се преоблека, но след това ще се отбия да те видя, Рен, обещавам ти.

Красотата на Рен Шеридан никога не се е предавала пред разрушителната сила на времето. Нейният мек и плътен глас звучеше чудесно, изпълненият ѝ със светлина поглед свидетелстваше за наситен със събития живот, от който бе запазила само хубавите спомени. Беше една от първите жени репортерки, обиколила света. Стените на хола ѝ бяха покрити с пожълтели снимки, останали във времето лица, свидетелстващи за многобройните ѝ пътувания и срещи. Там, където нейните събратя по професия търсеха да заснемат изключителното и неповторимото, Рен хващаше с обектива си обикновеното, онова, което само за нея беше истински хубаво; с други думи, представяше идеалната снимка.

Когато краката ѝ се възпротивиха на поредното заминаване, тя се оттегли в своето жилище на Пасифик Хейтс. Беше родена тук, а на 2 февруари 1936 година започна първото си пътуване към Европа на борда на един товарен кораб. Тогава беше на двайсет години. По-късно отново се върна, за да изживее единствената си любов, или времето на едно кратко щастие.

Оттогава насетне Рен обитаваше сама голямата къща дотогава, когато се реши да пусне една малка обява в *Сан Франциско Кроникъл*. „Аз съм новата ви *съквартирантка*“ — ѝ бе казала с усмивка София, представяйки се на входната врата още в деня на излизане на обявата. Решителният тон бе привлякъл Рен и новата наемателка се бе нанесла още същата вечер, променяйки с течение на времето живота на една жена, която днес признаваше, че е щастлива за това, че се е отказала от самотния живот. София обожаваше вечерите, прекарани в компанията на своята хазайка. Когато не се прибираше прекалено късно, тя можеше да види от стълбищния прозорец лъча светлина, прекосяващ вестибюла; така госпожица Шеридан ѝ даваше знак, че все още може да я приеме. Под претекст, че иска да се увери, че всичко е наред, тя надникваше през вратата. Един голям албум със снимки я чакаше отворен на килима и няколко парчета баница, сложени в малка, изящно инкрустирана купа, донесена от Африка, я посрещаша. Рен чакаше, настанена удобно в своя фотьойл, разположен пред маслиновото дърво, което избуяваше в атриума^[6]. Тогава София влизаше, лягаше по корем на пода и започваше да разлиства някой от многобройните албуми със стари кожени корици, с които библиотеката изобилстваше.

Без да откъсва поглед от маслиновото дърво, Рен коментираше една по една снимките.

София се изкачи на горния етаж, отключи своя малък апартамент, бутна вратата с крак и хвърли връзката с ключовете върху масичката. Остави сакото си в коридора, шемизетката захвърли в хола, прекоси набързо стаята си, където се освободи от панталона, след което влезе в банята. Отвори крановете на душа до краен предел и тръбите завибрираха. После рязко завъртя регулатора в средата и водата започна да облива косата ѝ. През отвореното малко прозорче, подаващо се като охлюв над покривите, спускащи се чак до пристанището, навлизаше камбанният звън на Грейс Катидрал, отмерващ петнайсетия час от денонощието.

— Вече! — каза си тя.

После излезе от алкова, където се носеше приятната миризма на евкалипт, и се запъти към стаята си. Отвори гардероба, поколеба се между един гащеризон и мъжка риза, твърде голяма за нейния размер, между памучен панталон и старите си джинси; накрая избра джинсите и ризата, чиито ръкави подгъна. Закачи пейджъра за колана си, нахлузи чифт маратонки и подскачайки, се запъти към входната врата, стараяйки се да натъкми обувките си, без да се навежда. Взе връзката с ключовете. В последния момент реши да остави прозорците отворени и слезе по стълбите.

— Довечера ще се прибера късно. Ще се видим утре. Ако имаш нужда от нещо, позвъни ми на пейджъра, става ли?

Госпожица Шеридан произнесе обичайната си реч, която София умееше отлично да интерпретира. Най-общо казано, тя се състоеше в следното: „Работиш изключително много, момичето ми, човек има само един живот.“

И наистина, младата жена се трудеше безспирно за каузата на другите, дните ѝ бяха запълнени изцяло със задачи, които не търпяха отлагане. Малкото време, което оставаше, бе посветено на нейното възстановяване, или, по-точно, на утоляването на жаждата ѝ, защото ангелите никога не се хранят. Макар и притежаваща силна интуиция, Рен не бе в състояние да предугади какво точно София определяше като „свой живот“.

* * *

Тежките камбани вече отброяваха седмия, и последен, звън на часа. Грейс Катидрал, построена на хълма Ноб Хил, се изправяше точно срещу прозорците на Лукас. Той лакомо смучеше пилешка кост, схруска хрущяла в крайчеца на кълката и стана, за да си изтрие ръцете в пердетата. Навлече сакото си, погледна се в огледалото, поставено върху камината, и излезе от стаята. Слезе по стъпалата на голямото стълбище, отпрати една лукава усмивка към жената от рецепцията, която наведе глава още като го видя. Пред входа на хотела един от служителите му спря такси, в което той веднага се качи, без да остави бакшиш. Искаше му се една нова, лъскава лимузина, а единственото място, където в неделя можеше да се намери кола, бе пазарната зона на пристанището. Там бяха изложени много модели, свалени току-що от корабите. Накара шофьора да го закара до кей 80. Там спокойно можеше да си открадне кола по избор.

— Побързайте, закъснявам! — нареди той на таксиджията.

Крайслерът зави по Калифорния Стрийт и слезе към долната част на града. Необходими им бяха не повече от седем минути, за да пресекат търговския квартал. На всяко кръстовище шофьорът ругаеше, държейки в ръка тефтера си; всички светофари светеха зелено и не му оставяха време да впише дестинацията на курса си, както го задължаваше законът. „Човек би си помислил, че го правят нарочно“ — промърмори той на шестото кръстовище. В огледалото за обратно виждане погледна лицето на Лукас и в този момент седмият светофар му даде път.

Когато стигнаха до входа на пристанището, гъста пара се надигна от радиатора, колата избоботи и спря.

— Само това ми липсваше! — въздъхна шофьорът.

— Няма да ви платя, защото не ме докарахте точно на уговореното място — рече Лукас.

После излезе, оставяйки вратата отворена. Преди още шофьорът да каже каквото и да било, предният капак на таксито изхвъркна във въздуха под напора на горещата ръждива вода, излизаща от радиатора. „А, гарнитурата на главата! Двигателят ти е отишъл на кино, старче!“ — извика Лукас, отдалечавайки се.

На чекпойнта^[7] показва една значка на пазача и бяло-червената бариера начаса се вдигна. После с уверени стъпки се запъти към паркинга. Там си набеляза един супер „Шевролет Камаро“ — кабриолет, чиято ключалка успя без усилие да разбие. Лукас се настани зад волана, избра един ключ от връзката, която носеше прикачена на колана си, и няколко секунди по-късно потегли. Колата се изкачи по централната алея, не пропускайки нито една локва. Изкаля всички контейнери, намиращи се от двете страни на пътя, правейки по този начин автомобилния номер нечетлив.

В края на паважа той енергично издърпа ръчната спирачка; колата се поднесе и спря на няколко сантиметра от входната врата на *Фишърс Дейли*, пристанищния бар.

Бе почти празен. Обикновено работниците идваха да утолят жаждата си след дългия работен ден, но днес, поради лошото време, задържало се през цялата сутрин, те бяха решили да наваксат изгубеното. Тази вечер щяха да приключат много късно, съгласявайки се с неохота да предадат машините на нощните екипи, едва ли щяха да закъснеят.

Лукас седна в едно сепаре, наблюдавайки Матилда, която подсушаваше чаши зад бара. Смутена от странната му усмивка, тя веднага дойде да вземе поръчката. Лукас не бе жаден.

— Може би ще си поръчате нещо за ядене? — попита го тя.

Той се съгласи при положение, че му прави компания. Матилда учтиво отклони поканата под предлог, че ѝ е забранено да сяда в заведението, докато е на работа. Лукас разполагаше с много време, не беше гладен и ѝ предложи да отидат на друго място, по-различно от това, което той намираше за много банално.

Тя бе видимо притеснена, чарът на Лукас не можеше да я остави безразлична. В тази част на града елегантността бе толкова рядко срещано явление, колкото се срещаше и в нейния живот. Матилда извърна глава, а той продължи да я гледа с изцъклените си очи.

— Наистина, много мило от ваша страна — промърмори тя.

В същия момент Матилда чу две предупредителни изсвирвания на клаксон.

— Не мога — отговори тя на Лукас. — Днес ще вечерям с една приятелка. Тя току-що ми даде знак. Може би някой друг път?

Задъхана, София влезе в бара и се отправи към тезгяха, където Матилда бе заела своето място, опитвайки се да сдържа емоциите си.

— Извинявай, че закъснях, но днес ми се случиха куп неща — каза София, сядайки на един от високите столове.

Десетина мъже от нощната смяна също влязоха в заведението, а това не бе по вкуса на Лукас. Един от докерите се спря до нея, намираще я за твърде очарователна без униформата. Тя благодари на краниста за комплимента и се обърна отново към Матилда, вдигайки очи към небето. Привлекателната сервитьорка се наклони към своята приятелка и я помоли да погледне съвсем дискретно към клиента с черното сако, седнал в сепарето в дъното на залата.

— Видях... нищо особено!

— И веднага твоята велика фраза! — промълви шепнешком Матилда.

— Матилда, последната ти любовна авантюра едва не ти костваше живота, така че този път ще съм доволна, ако успея да те спася от най-лошото!

— Не знам защо казваш всичко това.

— Защото най-лошото са именно този тип мъже!

— Кой тип?

— Тези, със замъглените погледи.

— Стреляш веднага! Дори не те видях да заредиш!

— Необходими ти бяха цели шест месеца, за да се изчистиш от гадостите на твоя барман от *О'Фарел*^[8], който щедро ги споделяше с теб. Искаш ли да пропилеееш втория си шанс? Имаш работа, покрив над главата, от седемнайсет седмици си „чиста“. Защо веднага бързаш да започнеш всичко отначало?

— Тя, кръвта ми, не е чиста!

— Дай си малко време и редовно вземай лекарствата!

— Този тип изглежда твърде мил.

— Като крокодил пред младо и крехко месо!

— Познаваш ли го?

— Никога не съм го виждала!

— Тогава защо си правиш прибързани заключения?

— Довери ми се, имам усет към някои неща.

Тежкият глас на Лукас прозвуча съвсем близо до ушите на София и тя подскочи изненадана.

— Понеже първа сте отправили покана към вашата очарователна приятелка, бъдете милостива и приемоте моята покана и към двете ви за вечеря в едно от най-добрите заведения в града. В кабриолета ми има достатъчно място за трима ни!

— Много сте проницателен, но трябва да знаете, че няма по-всеотдаен човек от София.

Тя се обърна с намерението да му благодари и да отклони предложението, но в същия момент бе завладяна от погледа му, който се бе впил в нея. И двамата дълго се гледаха, без да могат нищо да си кажат. Той мълчаливо изучаваше това колкото смущаващо, толкова и загадъчно женско лице. Устата ѝ бе пресъхнала и тя с ръка потърси някакво питие върху барплота. Няколко несръчни жеста от нейна страна бяха причина чашата да се търкулне от цинковия поднос и да се разбие на пода на седем парчета. София се наведе и внимателно вдигна три от тях, Лукас се присъедини и взе останалите четири. Изправяйки се, те не отделяха поглед един от друг.

Матилда гледаше ту към единия, ту към другия, накрая се намеси и с раздражение подхвърли:

— Не се безпокойте, ще помета!

— Свали си престилката и да тръгваме, защото вече става късно — отговори София, извъръщайки глава на другата страна.

Тя кимна на Лукас и поведе приятелката си към изхода. На паркинга София забърза още повече. След като отвори вратата на Матилда, тя се настани в колата и веднага потегли.

— Какво те прихваща? — попита обърканата Матилда.

— Нищо, всичко е наред!

Матилда насочи към нея огледалото за обратно виждане.

— Погледни си физиономията и ако обичаш, ми обясни какво толкова му е наред в твоето поведение!

Колата се движеше по протежение на кейовете. София спусна стъклото, смразяващ вятър нахлу в купето на автомобила. Матилда потрепери.

— Този мъж е ужасно импозантен^[9]! — промърмори София.

— Познавала съм големи, малки, красиви, грозни, слаби, дебели, космати, обезкосмени, плешиви, но импозантни... струва ми се, че нещо ме занасяш.

— Ще те помоля само да ми имаш доверие, и аз самата не знам как да го формулирам. Тъжен е, изглежда, нещо отвътре го измъчва... никога не съм...

— Е, добре тогава, това за теб, която си падаш по изпадналите в затруднение души, трябва да е идеалният кандидат.

— Не бъди хаплива!

— Тук всичко е обърнато наопаки! Искам безпристрастното ти мнение за един мъж, когото намирам за ужасно симпатичен. Ти от своя страна дори не го поглеждаш, а го сваляш с една толкова бърза стрела, издялана, бих казала, от самия Джеронимо за специални случаи като този. И когато най-накрая благоволяваш да го погледнеш, очите ти се залепват за неговите като пиявица, която се мъчи да отпусне мивката в банята ми. Всичко това не оправдава ли поне донякъде моята язвителност?

— Нищо ли не почувства, Матилда?

— Разбира се, че да, *Аби Руж*, ако искаш всичко да знаеш, и като се има предвид, че такива дрешки се намират само в Масис^[10], то по отношение на елегантността това е един добър признак.

— Не забеляза ли тъмния му поглед?

— Навън е тъмно и ако обичаш, запали фаровете, защото ще катастрофираме някъде!

Матилда пристегна яката на якето си около врата си и добави:

— Добре, нека приемем, че самото му беше малко тъмно: но това все пак е италианска кройка, истински шестфибрен кашмир, така че извинявай, но не си права!

— Не за това ти говоря.

— Искаш ли да ти кажа нещо? Повече от сигурна съм, че и боксерките му не са от обикновените.

Матилда взе цигара и я запали. После отвори прозореца и издуха навън дълга ивица дим.

— С риск да умра от пневмония! Добре де, отстъпвам ти го, в крайна сметка съществуват боксерки и боксерки!

— Досега не си разбрала нито една моя дума! — поде обезпокоена София.

— Представяш ли си неудобното положение, в което изпада всеки път дъщерята на Калвин Клайн, когато ѝ се налага да гледа

името на баща си, изписано върху боксерките на събличащия се пред нея мъж!

— Виждала ли си го вече? — попита невъзмутимо София.

— Може би, в бара на Марио, но не мога да ти кажа със сигурност. По онова време вечерите, през които бях способна да виждам ясно, бяха рядкост...

— Но всичко това е вече минало — отговори тя.

— Вярваш ли във феномена дежа вю^[11]?

— Може би, защо?

— Преди малко, в бара... когато чашата му се изплъзна от ръцете... имах чувството, че пада със забавен каданс.

— Гладна си, ще те заведа да вечеряме в един китайски ресторант! — каза София.

— Мога ли да ти задам един въпрос?

— Разбира се?

— Никога ли не ти е студено? — попита Матилда. — Защото с пръчка в устата имам всички шансове да заприличам на истински ескимос! Вдигни най-сетне това стъкло!

Фордът се движеше към старата шоколадена фабрика на Джирардели Скуеър. След няколкоминутно мълчание Матилда завъртя копчето на радиото и се загледа в градския пейзаж. На кръстовището на Колъмбъс Авеню и Бей Стрийт пристанището изчезна от погледа ѝ.

* * *

— Ако обичате, вдигнете си ръката, за да почистя тезгяха!

С тези думи управителят на *Фишърс Дейли* извади Лукас от замисленото му състояние.

— Моля?

— Има стъкла под пръстите ви, ще се порежете.

— Не се притеснявайте за мен. Коя беше тази?

— Една красива жена, каквито рядко се срещат тук!

— Да, затова обичам този квартал! — безцеремонно го прекъсна Лукас. — И все пак не отговорихте на въпроса ми.

— Сервитьорката ли ви интересува? Съжалявам, но не мога да ви дам никаква лична информация за работещите тук, така че не ви

остава нищо друго, освен да дойдете отново и да я получите от самата нея, смяната ѝ започва утре в десет часа.

Лукас удари с ръка върху поцинкования тезгях. Парчета стъкло се пръснаха на всички страни. Собственикът на бара отстъпи крачка назад.

— Изобщо не ме интересува вашата сервитьорка! Познавате ли младата жена, която я придружаваше? — поде отново Лукас.

— Тя е нейна приятелка, отговорник е по сигурността на пристанището, това е всичко, което мога да кажа за нея.

С бързо движение на ръката Лукас грабна парцала, затъкнат на колана на бармана. Изтри дланта си, по която, колкото и чудно да беше, нямаше никакви драскотини. После хвърли изтривалката в кошчето за боклук зад тезгяха.

Съдържателят на *Фишърс Дейли* навъсено го погледна.

— Не се тревожи, старче — каза Лукас, гледайки здравата си ръка. — Това е като да стъпваш върху жарава. За всяко нещо си има подход!

След това се отправи към изхода. На стълбите махна едно малко стъкълце, което се бе забило между показалеца и средния му пръст.

Пристъпи напред към кабриолета си, наведе се над вратата и отпусна ръчната спирачка. Колата, която току-що бе откраднал, бавно се насочи към бордюра на кея и се преобърна. След като предната част на автомобила потъна във водата, лицето на Лукас се озари от усмивка, наподобяваща усмивката на дете.

За него моментът, когато водата изпълваше купето, влизайки през стъклото (което той винаги старателно оставяше полуотворено), беше време на истинска радост. Но това, което му доставяше най-неподправено удоволствие, бяха големите водни мехури, излизащи през ауспуха, малко преди пълното спиране процеса на горене. При появата им на повърхността на водата тяхното „бъл-бъл“ бе неустоймо.

Когато тълпата се събра и втренчи поглед в задните светлини на камарото, които чезнеха в развълнуваните води на пристанището, Лукас беше вече далеч от инцидента и се разхождаше спокойно с ръце в джобовете.

„Имам чувството, че съм открил рядка скъпоценност — промърмори той, отдалечавайки се все повече и повече. — Ако не спечеля, тогава печалбата е за дявола.“

* * *

София и Матилда вечеряха точно срещу залива, пред огромната витрина, която се издигаше на Бийч Стрийт. „Нашата най-добра маса“ — бе уточнил собственикът на хотела от евро-азиатски произход, старайки се нищо да не остане скрито от белозъбата му усмивка. И наистина, изгледът беше чудесен. Отляво Голдън Гейт със своя великолепен цвят на охра си съперничеше със сребристите цветове на Бей Бридж. Пред тях мачтите на платноходките бавно се поклащаха в залива, далеч от големите океански вълни. Покрити с чакъл алеи раздробяваха на малки парцели тревната площ, която стигаше чак до водата. Разхождащите се вечер с удоволствие вървяха по тях, радвайки се на умерените температури в началото на есента.

Сервитьорът сложи пред тях два коктейла — специалитета на заведението, и една купа с картофи и скариди. „Това е подарък от нас“ — каза той. Матилда попита София дали често идва тук. Цените според нея бяха твърде високи за една скромна служителка от охраната. София отговори, че са тук по покана на собственика.

— Значи някои нарушения ги отминаваш незабелязани?

— Това беше една дребна услуга, която направих преди няколко месеца, нищо особено, уверявам те — отвърна смутено тя.

— Имам си малък проблем с твоето „нищо особено“! Впрочем за каква услуга става въпрос?

Младата жена беше срещнала собственика на заведението една вечер на доковете. Там той се разхождаше по протежението на кея в очакване освобождаването от митницата на една пратка кухненски съдове и принадлежности, идваща от Китай.

Тъгата в погледа му бе привлякла вниманието на София. Тя си бе помислила, че ще се случи най-лошото, когато той се бе надвесил над водата, оставайки дълго време в това положение. Тогава се бе приближила към него и го бе заговорила; най-накрая й бе признал, че жена му искала да го напусне след четирийсет и три години съвместен живот.

— На колко години е жена му? — попита заинтригувана Матилда.

— На седемдесет и две!

— Дори и на тази възраст хората мислят за развод? — попита Матилда, едва сдържайки се да не избухне в смях.

— Ако трябва да слушаш хъркането на съпруга си цели четирийсет и три години, ти също би се замислила по този въпрос.

— И ти им помогна да се съберат отново?

— Убедих го да се оперира, с обещанието, че това няма да има никакви последици за него. Мъжете са толкова чувствителни.

— Наистина ли вярваше, че ще скочи във водата?

— Беше хвърлил брачната си халка в морето!

Матилда вдигна поглед нагоре, беше очарована от тавана на ресторанта, изцяло украсен в стил Тифани. Тази украса придаваше на залата вид на катедрала. София сподели мнението на своята приятелка и постави в устата ѝ една хапка пиле.

Заинтригувана, Матилда прокара ръка в косите си.

— Тази история с хъркането истинска ли е?

София я погледна и не устоя на нейната усмивка, която постепенно я завладяваше.

— Не!

— Така ли! А тогава какво празнуваме? — попита Матилда, вдигайки чашата си.

София спомена за някакво повишение, на което бе станала обект тази сутрин. Не, няма предвид смяна на работното място, нито преминаване на по-горна служба, нито дори никакви материални придобивки и ако Матилда най-сетне престане да се кикоти, то тя би могла да ѝ обясни, че някои дейности носят ценности, по-важни от парите и авторитета: тези ценности представляват върховна форма в развитието на човешката личност. С други думи, властта, която човек упражнява над самия себе си, в своя полза, а не в ущърб на другите, би била много по-поносима.

— Така да бъде! — изхили се за пореден път Матилда.

— Очевидно с теб, скъпа моя, мъките ми не свършват — отговори разочарована София.

Матилда току-що бе взела бутилката с бамбуковото саке, за да напълни двете чаши, когато изведнъж лицето на София претърпя необикновена метаморфоза. Тя хвана своята приятелка за китката и силно я разтърси.

— Излизай бързо отгук, бягай с всички сили към изхода! — изкрещя тя.

Матилда остана вцепенена. Съседите им по маса, също толкова учудени, чуваха София да бълва ругатни и обиди по адрес на някаква невидима заплаха.

— Излизайте всички, излизайте колкото се може по-бързо и бягайте колкото може по-далече от това място!

Хората я гледаха с недоумение, питайки се какъв фарс разиграва. Управителят на заведението се затича към нея с молитвено прибрани ръце, опитвайки се да убеди тази, която считаше за своя приятелка, да спре да нарушава спокойната обстановка на ресторанта. Тогава София енергично го хвана за раменете, умолявайки го незабавно да изведе всички клиенти навън. Тя му каза, че трябва да ѝ се довери, както и че е необходимо да се действа максимално бързо, защото става въпрос за не повече от няколко секунди. Лиу Тран не бе от най-послушните, но, от друга страна, инстинктът никога не му изневеряваше. Той плесна два пъти с ръце и няколкото думи, които произнесе на кантонски, бяха достатъчни, за да изкара цял балет от сервитьори. Мъжете в бели униформи енергично изтегляха столовете от масите и придружаваха гостите към изхода.

Лиу Тран бе застанал в средата на залата, която постепенно се опразваше. София го хвана за ръка и понечи да го поведе към един от изходите, но той не помръдна, втренчил поглед в Матилда, която, вцепенена, седеше само на няколко метра от тях. Беше като закована на мястото си.

— Ще изляза последен — каза Лиу в момента, в който един помощник-готвач, викайки, тичаше към изхода.

Мощна експлозия разтърси помещението.

Монументалният полилей се пръсна на малки частици от опустошаващата залата взривна вълна; той се сгромоляса на пода. Мебелировката, изглежда, сякаш бе засмукана от мощен вакуум, влязъл през голямата витрина, чиито стъкла се стелеха из цялата улица пред ресторанта. Хиляди малки кристали в червено, зелено и синьо падаха върху развалините. Тръпчивият сив дим, заливащ огромната зала на ресторанта, излизаше на големи облаци през зейналата фасада. Невъобразимият шум, предизвикан от този катаклизъм, отстъпи място на потискаща тишина. Спрял в долната част на улицата, Лукас вдигна

стъклото на новата си кола, която току-що бе откраднал. Изпитваше свещен ужас от прахта и още повече от това нещата да не станат така, както предварително ги беше планирал.

София избута масивния шкаф, който я бе затиснал. Разтърка коленете си и прескочи един изсипан на пода десерт. Хвърли поглед на безредието, което цареше наоколо. Под скелето на огромната витрина се появи тъмният силует на собственика. Той дишаше тежко. Жената с бързи крачки се насочи към него. Лиу направи гримаса, предизвикана от болката, която го обземаше. Кръвта нахлуваше в белите му дробове, притискайки сърцето всеки път, когато се опитваше да си поеме въздух. В далечината се чуваха сирените на пожарникарските коли.

София се опита да го успокои, като му каза, че трябва да издържи още малко.

— Вие сте неоценима — въздъхна старият китаец.

Тя го хвана за ръката; Лиу на свой ред хвана нейната и я постави върху гърдите си, които свиреха като пробита гума. Дори и в това състояние той имаше невероятната способност да открива истината. Намери в себе си още малко сили, за да промърмори, че благодарение на нея не се притеснява за нищо. Знаеше, че във вечния си сън повече няма да хърка. После се изсмя и се задави в последвалата кашлица.

— Какъв шанс за бъдещите ми съседни! Те ще са ви много задължени!

Нов приток на кръв заля устата му и се стече по бузата му, падайки върху една червена шарка на килима. Усмивката на Лиу помръкна.

— Мисля, че трябва да се погрижите за вашата приятелка, не я видях да излиза.

София се огледа наоколо, но не забеляза никаква следа от Матилда, нито от каквото и да е друго тяло.

— Близо до вратата, под шкафа за съдове — с мъка промълви Лиу, като отново се закашля.

Тя стана. Лиу хвана китката на ръката ѝ и я погледна право в очите.

— Как узнахте за това?

София впи поглед в мъжа; последните частици живот се прокрадваха през златистите му зеници.

— Ще го разберете само след няколко мига.

В този момент лицето на Лиу се просветли от една огромна усмивка и той се отпусна успокоен и безмълвен.

— Благодаря ви за доверието.

Това бяха последните думи на господин Тран. Зениците му станаха малки, колкото върха на игла. Той замига с клепачи и бузата му се отпусна в ръката на последната му клиентка. София го погали по челото.

— Простете ми, че няма да мога да ви придружа — каза тя, внимателно отмествайки от себе си главата на ресторантьора.

После стана, отмести едно малко шкафче, което стърчеше с краката нагоре, и се отправи към огромната, паднала настрани маса. Със сетни сили успя да я помести и откри под нея изпадналата в безсъзнание Матилда с една огромна готварска вилица, забита в левия ѝ крак.

Светлината на пожарникарския фенер се разпръскваше по цялата повърхност, стъпките на човека скърцаха върху покрития с развалини под. Той се приближи до двете жени и начаса грабна радиостанцията, закачена на рамото му, за да съобщи, че е открил две жертви.

— Само една! — каза София, обръщайки се към него.

— Толкова по-добре — отговори един мъж, облечен в черно сако, дошъл да разгледа разрушенията.

Началникът на пожарната команда вдигна рамене.

— Вероятно е федерален агент. Сега те идват дори преди нас, когато някъде нещо избухне — промърмори той, поставяйки кислородна маска върху лицето на Матилда.

После се обърна към един от своите колеги, който се приближаваше към тях.

— Със счупен крак е, а може би и ръка, изпаднала е в безсъзнание. Съобщи на медицинските екипи, за да я евакуират възможно най-бързо.

После посочи тялото на Тран.

— А този тук?

— Твърде късно е за него! — отговори от другия край на залата мъжът с черното сако.

София държеше Матилда в ръце, като се опитваше да потисне сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Всичко това е по моя вина, не трябваше да я довеждам тук.

Тя погледна през счупената витрина. Долната ѝ устна трепереше.

— Не я взимайте точно сега! Може отново да се върне на този свят. Според мен, беше поела точно по този път. Бяхме се споразумели за няколко месеца, преди да вземем каквото и да било решение. Казаното — казано!

Учудени, двамата санитарии, които междувременно се бяха приближили до нея, я попитаха дали всичко е наред. София ги успокои само с едно движение на главата. Предложиха ѝ кислородна маска, но тя отказа. Помолиха я да се отдръпне, тогава тя отстъпи няколко крачки встрани и двамата членове на спасителния екип поставиха Матилда върху носилката, след което с бързи стъпки се запътиха към изхода. София се приближи до изпотрошената витрина. Не отделяше очи от тялото на своята приятелка, която се скри в линейката. Червено-оранжевите светлини на сигналната лампа на втори отряд чезнеха в нощта, съпътствани от воя на сирената, по посока на Сан Франциско Мемориал Хоспитал.

— Не се обвинявайте, на всички ни се случва понякога да сме на лошото място в лошия момент — такъв е животът!

София подскочи. Тя разпозна тягостния глас на този, който се опитваше толкова неумело да я успокои. Лукас се приближи с присвити очи.

— Какво правите тук? — попита го тя.

— Мисля, че началникът на пожарната команда вече ви го каза — отговори той, сваляйки вратовръзката си.

— ... и както по всичко личи, тук става дума за една банална експлозия, причинена от газта, или в най-лошия случай за престъпно деяние, така че учтивият федерален агент ще може да се прибере вкъщи и ще остави медицинските екипи спокойно да си вършат работата. Терористичните групи нямат никакви причини да гонят патиците от готварските тенджери! — прекъсна ги прегракналият и мрачен глас на полицейския инспектор.

— С кого имам честта да разговарям? — попита Лукас с насмешлив тон, който подчертаваше раздражението му.

— С инспектор Пилгиц от полицията на Сан Франциско — отвърна му София.

— Радвам се, че този път успяхте да ме разпознаете! — каза Пилгиц на София, игнорирайки изцяло присъствието на Лукас. —

Любопитен съм да науча за вашия малък номер, който разиграхте тази сутрин.

— Не желяех да обяснявам обстоятелствата около нашите първи срещи пред Матилда — обясни тя. — Клюките се разпространяват по-бързо от мъглата по доковете!

— Доверих ви се, разрешавайки й да излезе по-рано от предвиденото, така че ще съм ви благодарен, ако и вие проявите същото доверие към мен. Тактът не е забранен в полицията! Като се има предвид всичко това и най-вече състоянието на момичето, щяхме да сторим по-добре, ако я бяхме оставили да изтърпява наказанието си.

— Красиво определение за такт, инспекторе! — намеси се в разговора Лукас, едновременно поздравявайки и двамата.

Той мина през зейналия отвор, където се намираха остатъците от двойната монументална врата, изпратена специално от Азия и струваща цяло състояние.

Преди да се качи в колата си, Лукас се обърна към София:

— Съжалявам за вашата приятелка.

Черният му шевролет се изгуби от погледа й няколко секунди по-късно на пресечката с Бийч Стрийт.

София не можеше да даде никакви обяснения на инспектора. Единствено някакво ужасно предчувствие, че ще се случи нещо лошо, я бе накарало да поиска всички клиенти на заведението да излязат навън. Пилгиц отбеляза, че нейните обяснения звучат малко елементарно на фона на случилото се и предвид броя на хората, които току-що бе спасила. Може би тя несъзнателно е подушила миризмата на газ, излизаща от окачения таван в кухнята. После Пилгиц гласно се ядоса на факта, че през последните няколко години заплетените досиета, където подсъзнателното играеше важна роля, имаха тенденция да се насочват към него.

— Предупредете ме, когато приключите с вашето разследване; искам да знам какво точно се е случило.

Остави я да напусне мястото на драмата, без да й задава допълнителни въпроси. София се качи в колата си. Предното стъкло беше пукнато по цялата дължина, а кафеникавата каросерия бе покрита със сив прах. По пътя към болницата тя срещна още няколко пожарни коли, които се бяха насочили към мястото на трагедията. Паркира своя форд, прекоси паркинга и влезе в сградата. Някаква

сестра я посрещна и обясни, че Матилда е в интензивното отделение. София благодари на младата жена и седна на една от празните пейки в чакалнята.

* * *

Лукас изсвири два пъти с клаксона. Седнал в будката си, пазачът натисна бутона, без да отделя поглед от екрана: „Янките“ водеха убедително. Барьерата се вдигна и шевролетът с изгасени фарове се придвижи до края на алеята. Лукас свали стъклото и хвърли фаса от цигарата си. Остави колата на скорост и излезе от нея, оставяйки двигателя да работи. С един ритник по предната броня даде необходимата инерция на автомобила, достатъчна да се задвижи до края на кея и да падне във водата. С ръце на хълбоците, той с удивление гледаше сцената. Когато и последният воден мехур изчезна от погледа му, Лукас се обърна и радостен пое към паркинга. Една хонда с маслинозелен цвят, изглежда, очакваше тъкмо него. Той разби ключалката, после отвори капака, измъкна оттам алармата и я захвърли надалеч. Седна в автомобила и не особено очарован, започна да разглежда интериора. После извади връзката с ключове и избра този, който му се струваше най-подходящ. В този момент моторът заработи.

— Една зелена „японка“, човек може да види какво ли не — промърмори той, отпусвайки ръчната спирачка.

Лукас погледна часовника си, видя, че изостава, и го свери. Един бездомник, на име Жул, седнал върху купчина корабни въжета, повдигна рамене, гледайки потъващата кола. В този момент едно последно „бъл-бъл“ се чу на повърхността.

* * *

— Ще оживее ли?

Това бе третият път тази вечер, когато гласът на Лукас я караше да подскочи от изненада.

— Надявам се — отговори му тя, оглеждайки го от горе до долу, — но кой точно сте вие?

— Лукас. Съжалявам, но в същото време съм и очарован да се запозная с вас — каза ѝ той, протягайки ръка.

За първи път София се почувства уморена. Тя стана и се насочи към машината за кафе.

— Вие искате ли?

— Не пия кафе — отговори Лукас.

— Аз също — каза му тя, взирайки се в монетата от двайсет цента, която държеше в ръката си. — Какво правите тук?

— И аз като вас — отвърна Лукас — съм дошъл да се информирам за нейното състояние.

— Защо? — попита София, прибирайки монетата в джоба си.

— Защото трябва да дам отчет и до настоящия момент в графата „жертви“ съм поставил цифрата „едно“, така че съм дошъл да проверя дали да запазя тази информация, или да я поправам. Обичам да предавам рапортите си навреме, изпитвам ужас от закъснението.

— И аз така си помислих.

— Ако бяхте приели поканата ми за вечеря, нямаше да се стигне дотук!

— Направи ми впечатление, че току-що споменахте за интуиция. Имате вид на човек, който е запознат с тези неща!

— Тя ще излезе от болницата късно вечерта. Една голяма готварска вилица може да предизвика големи щети, когато е забодена в човешка плът. Ще са им нужни часове, за да зашият раната, така че, докато чакаме, можем да отскочим до закусвалнята отсреща.

— Как може да ми правите подобно предложение точно сега!

— Както желаете, тогава ще чакаме тук; не е толкова удобно, но щом така предпочитате... и все пак жалко!

От няколко часа насам те седяха на пейката, обърнати с гръб един към друг, когато хирургът най-сетне се появи от дъното на коридора. Той не свали латексовите си ръкавици (винаги когато излизаха от операционната, хирургите се освобождаваха от тях и ги хвърляха в поставените за тази цел кошчета). Матилда беше извън опасност. Артерията на крака ѝ не беше засегната. Скенерът не откри никаква черепна травма. Гръбначният стълб бе непокътнат и имаше две фрактури без каквито и да било размествания. Едната на крака,

другата на ръката и няколко по-леки наранявания. В момента я гипсираха. Усложнения бяха възможни, но лекарят бе оптимист. И все пак той пожела тя да остане неподвижна в продължение на няколко часа. Помоли София да предупреди близките ѝ, че до сутринта не се разрешават никакви посещения.

— Смятайте го за направено — каза тя. — Освен мен тя няма други близки.

После даде на завеждащата отделенията номера на своя пейджър. На излизане София мина покрай Лукас, без да го удостои с поглед. Информира го, че няма да му се налага да погасява глобата ѝ. После излезе през въртящата се врата на интензивното отделение. Лукас я настигна на пустия паркинг в момента, в който тя се мъчеше да намери ключовете си.

— Ще съм ви благодарна, ако престанете най-сетне да ме плашите — му каза тя.

— Мисля, че не започнахме добре — поде отново Лукас с мек глас.

— Да започнем какво? — попита го тя.

Той се поколеба, преди да отговори.

— Да приемем, че понякога съм малко прям, но наистина се радвам, че вашата приятелка е на път да се оправя.

— Добре тогава, значи все пак споделяме нещо, което казахте днес — всичко е възможно! А сега ще бъдете ли така добър да ме оставите да си отворя вратата...

— А ще е възможно ли да споделим едно кафе... ако обичате?

София остана безмълвна.

— Лошо съвпадение! — продължи Лукас. — Вие не пиете кафе, и аз също! Може би един портокалов сок? В заведението отсреща предлагат отлични безалкохолни напитки.

— Защо имате толкова силно желание да утолите жаждата си в моята компания?

— Защото току-що пристигнах в града и не познавам никого. Живях съвсем самотен цели три години в Ню Йорк, и в това няма нищо оригинално. Голямата ябълка^[12] ме направи малко странен, но аз съм твърдо решен да се променя.

Тя наклони глава и втрещено погледна Лукас.

— Добре, започвам всичко отначало — каза той. — Забравете за Ню Йорк, за моята самота и за всичко останало. Не знам защо имам такова неустойимо желание да пия нещо с вас. В действителност питието въобще не ме интересува. Това, което искам, е да ви опозная. Ето, казах ви истината. Добре ще бъде от ваша страна, ако приемете предложението ми.

Жената погледна часовника си и се поколеба няколко секунди. После излезе и прие поканата му. Те пресякоха улицата и влязоха в *Кристи Крим*. Малкото заведение ухаеше на топли сладкиши. Една тава с щрудел току-що бе извадена от фурната. Те седнаха на маса, разположена до прозореца. София не яде нищо, само учудено гледаше Лукас. Той погълна седем щрудела за по-малко от две минути.

— Изглежда, от всички смъртни грехове чревоугодничеството най-малко ви плаши? — каза закачливо тя.

— Тези истории с греховете са толкова смешни... — отвърна той, облизвайки пръстите си. — Един ден без кифлички е по-лош дори от хубавото време!

— Не обичате ли слънцето? — учудено го запита София.

— Напротив, обожавам го! То предизвиква изгаряния и рак на кожата; мъжете умират от жегата със стегнати около врата вратовръзки; жените са страшно притеснени от това, че гримът им може да се разтопи и потече. Всички в крайна сметка ще умрат заради климатиците, които ще направят дупка в озоновия слой; замърсяването на околната среда се повишава и животните умират от жажда, като тук няма да споменавам старите хора, задушаваци се от непоносимата жегата. А, не, извинете ме! Слънцето въобще не е изобретение на този, който хората мислят, че го е създал.

— Имате странно схващане за нещата.

София се заслуша внимателно в думите на Лукас, когато той със сериозен тон ѝ заяви, че човек трябва да бъде максимално честен, когато говори за злото и доброто. Словоредът му я заинтригува. Лукас на няколко пъти бе споменал злото пред доброто... а обикновено хората правеха точно обратното.

В този момент я осени една мисъл. Тя предположи, че той е Ангел проверител, дошъл да контролира нейната мисия. Често бе срещала подобни по време на по-маловажни операции. Лукас беше до такава степен провокативен, че колкото повече го слушаше, толкова

повече тази хипотеза ѝ изглеждаше вярна. Довършвайки своя девети щрудел, той заяви, че ще се радва да я види отново. София му се усмихна. Той плати и двамата излязоха.

На опразнения паркинг Лукас вдигна поглед към нея.

— Хладно е, но за сметка на това небето е прекрасно, нали?

Тя току-що бе приела поканата му да обядват заедно на другия ден. И ако по някаква случайност двамата работеха за една и съща организация, този, който искаше да я провери, щеше да бъде удовлетворен: тя смяташе да му се отдаде с отворено сърце. София отново се качи в колата си и потегли към вкъщи.

Спря, като се постара да не вдига шум, качвайки се по стълбите. Никаква светлина не се виждаше в коридора, вратата на Рен Шеридън беше затворена. Преди да влезе, вдигна очи към небето. Нямаше нито облаци, нито звезди.

И беше вечер, и беше сутрин...

[1] Трибека — квартал в южната част на Манхатън. — Б.пр. ↑

[2] Троглодит — първобитен човек, обитаващ пещерите; троглодитно — първобитно. — Б.ред. ↑

[3] Лонжерон — вид греда, която се поставя по протежение на крилете на самолет. — Б.ред. ↑

[4] Алинея — нов ред в текст. — Б.ред. ↑

[5] Алков — ниша в стената за поставяне на легло, което се закрива със завеса. — Б.ред. ↑

[6] атриум — преддверие, зала. — Б.ред. ↑

[7] чекпойнт — място за проверка на документи. — Б.ред. ↑

[8] О'Фарел — улица в Сан Франциско, известна със заведенията си с лоша репутация. — Б.пр. ↑

[9] Импозантен — който прави впечатление с външния си вид ѝ размери; внушителен. — Б. ред. ↑

[10] Мадис — верига луксозни магазини. — Б.пр. ↑

[11] дежа вю — нещо приживяно. — Б.ред. ↑

[12] Голямата ябълка — наименование, дадено на Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ДЕН ВТОРИ

Матилда се събуди при изгрев-слънце. През нощта я бяха преместили в друга стая и тя вече започваше да се отегчава. От петнайсет месеца насам хиперактивността бе нейният единствен лек срещу неприятните спомени от един друг живот, където дяволският коктейл от отчаяние и дрога почти я бе завладял. Неоновата лампа, блещукаща над главата ѝ, напомняше за дългите часове, прекарани в борба срещу наркотичния глад, който по онова време разкъсваше вътрешностите ѝ с непозната дотогава болка. Спомен за онези приказни дни, когато София, която тя наричаше свой ангел хранител, трябваше да я държи за ръцете, да я успокоява и да ѝ дава надежда. За да оживее, тя осакатяваше тялото си, драскаше го с такава сила, че свличаше част от кожата си, и всичко това с цел да създаде нови рани, които да утолят до известна степен непоносимите терзания, появили се вследствие на отминалите удоволствия.

Понякога ѝ се струваше, че все още усеща в задната част на черепа си болката от хематомите, резултат от многобройните удари, които си нанасяше през безкрайните самотни нощи на върховни страдания. Тя погледна ръката си — следите от инжекциите се бяха заличили с течение на времето, което, от друга страна, беше знак за опрощение. Единствено една малка виолетова точица все още личеше върху вената ѝ като своеобразен спомен за мястото, откъдето бавната смърт беше влизала. София отвори вратата на стаята.

— Тъкмо навреме — каза тя, поставяйки букет божури върху нощната масичка.

— Защо тъкмо навреме? — попита Матилда.

— На влизане погледнах лицето ти, прогнозата за твоето настроение ми се видя променлива, с тенденция към буря. Ще отида да помоля сестрите за една ваза.

— Остани до мен — помоли Матилда с отпаднал глас.

— Божурите са почти толкова нетърпеливи, колкото и ти. Те имат нужда от много вода. Не се тревожи, връщам се веднага.

Останала сама в стаята, Матилда съзерцаваше цветята. Със здравата си ръка погали копринените венчета. Цветовете на божура притежаваха един, така да се каже, котешки мъх, а Матилда обожаваше котките. София нахълта в стаята с кофа в ръце.

— Това е всичко, което можах да намеря. Не е страшно, тези цветя не са сноби.

— Това са любимите ми цветя.

— Знам.

— Как успя да ги намериш през този сезон?

— Тайна.

София погледна гипсирания крак на приятелката си, а после изви очи към шините, обездвижващи ръката ѝ. Матилда я изненада с един въпрос:

— Какво точно се случи там? Не си спомням почти нищо. Говорихме, а после ти стана, аз останах седнала и след това една огромна черна дупка.

— Нищо особено... изтичане на газ! Колко време ще трябва да останеш тук?

Лекарите биха се съгласили да изпишат Матилда още на следващия ден, но тя не можеше да си позволи да наеме болногледачка, а, от друга страна, състоянието ѝ не позволяваше да се грижи сама за себе си. Когато София се приготви да си тръгва, Матилда се разплака.

— Не ме оставяй тук. Този мирис на дезинфектанти ме подлудява. Достатъчно платих за всичко, което направих в миналото, кълна ти се. Няма да мога да се справя сама. Толкова ме е страх да не започна пак, че само се преструвам, че взимам успокоителните, които ми предписват. Знам, че съм ти в тежест, но, моля те, изведи ме оттук, София, и то веднага!

Тя се върна и приседна до леглото на своята приятелка. Погали я по челото, за да изтрие бръчките, породени от тъгата, която я изпълваше. Обеща да стори всичко, което е по силите ѝ, за да намери разрешение на проблема колкото може по-бързо, и че ще мине да я види привечер.

На излизане от болницата София веднага се отправи към доковете. Днешният ѝ ден бе отрупан с работа. А времето летеше: имаше да изпълнява мисия, грижеше се за още две души, които беше невъзможно да изостави. Отиде да посети своя скитащ приятел. Жул бе напуснал този свят, без да може да си даде сметка за пътя, отвел го до арка № 7, където живееше като бездомник... Нищо повече от серия мръсни номера, които животът му бе изиграл. Поредното съкращение бе сложило край на професионалната му кариера. Едно обикновено писмо го уведомяваше, че вече не е част от голямата компания, която олицетворяваше неговото съществуване.

На 58 години човек е още млад... и макар че козметичните фирми убеждаваха, че с приближаването на 60-те животът е все още пред вас и че си струва да се погрижите за външния си вид, то собствените им отдели „Работна сила“ никак не са убедени в истинността на подобни твърдения, когато трябва да направят преценка на плана, отнасящ се до професионалната кариера на техните служители. И така, Жул Мински остана безработен. Един член от охраната му конфискува значката на входа на сградата, в която бе прекарал по-голямата част от живота си. Без да продума, мъжът в униформа го бе придружил до офиса му. Под мълчаливите погледи на колегите си той трябваше да си събере нещата. Така, през един дъждовен ден, с малка кутия под мишница, съхраняваща целия му багаж, Жул, след трийсет и две години вярна служба, напусна компанията.

Животът на Жул Мински, статистик и запален любител на приложната математика, се изразяваше посредством една твърде неясна аритметика: събиране на почивните дни, прекарани в работа над купища досиета в ущърб на собствения му живот; наложено деление в полза на властта на тези, които го бяха наели (хората бяха горди да работят за тях, бяха образували едно голямо семейство, където всеки имаше отредена роля, при условие че се справяше със задълженията си); умножение на униженията и отхвърлените идеи от няколко нелегитимни началници, издигнали се неясно как и защо до своите постове; и най-накрая изваждане от правото да завърши достойно професионалната си кариера. Приличащо на квадрата на кръга, съществуването на Жул се заключаваше в едно уравнение от неразрешими несправедливости.

По време на своето детство той обичаше да се навърта около складовете за метални отпадъци, където една огромна преса смачкваше старите изоставени коли. За да прогони самотата, изпълваща неговите нощи, често си представяше, че в действителност е млад способен служител, същият като онзи, който бе съсипал живота му, отхвърляйки го като „негоден за употреба“. Кредитните му карти свършиха още през есента, банковата му сметка не можа да преживее зимата, напролет трябваше да напусне жилището си. Следващото лято той се бе разделил с една голяма любов, поемайки със своята гордост към последното си пътуване. Без дори да си дава сметка, именуваният Жул Мински, петдесет и осем годишен, бе регистриран като бездомен, обитаващ арка № 7 на кей 80 на търговското пристанище в Сан Франциско. Скоро щеше да отпразнува десет години, прекарани под открито небе. На всеки, който го заговореше, разказваше, че в деня на своето голямо заминаване и през ум не му е минавало, че ще стигне дотук.

София забеляза гнояща драскотина изпод скъсаното място на панталона от туид, с десен тип „Уелският принц“.

— Жул, кракът ви се нуждае от лечение!

— Не започвай отново, моля те, кракът ми е много добре!

— Ако раната не се почисти, ще гангрения за по-малко от седмица, и вие го знаете добре.

— Преживял съм много гангрени, красавице, така че една повече или по-малко — няма никакво значение! И откакто започнах да моля Господ да ме прибере при себе си, все пак трябва да му дам някакъв шанс да го направи. Ако всеки път се лекувам за щяло и нещяло, за какво ми е тогава да го моля да ме вземе от проклетата земя! Виждаш ли тази драскотина? Това е печелившият ми билет за последното ми пътуване.

— Кой ви пълни главата с подобни глупави идеи?

— Никой, но има един млад мъж, който се навърта наоколо и е напълно съгласен с мен. Обичам да разговарям с него. Когато го видя, имам чувството, че виждам своето отражение от миналото. Облича се със същите костюми, които носех и аз, преди моят шивач да получи световъртеж от дупките в джобовете ми. Аз му говоря за доброто, а той — за злото, с други думи, разменяме си идеи. Нали разбираш, така се развличам.

Нито стени, нито покрив, нямаше дори и кого да мрази, храната му не беше повече от офисите, които мечтаеше да обхожда... Положението на Жул Мински бе по-лошо от това на някой затворник. Дори мечтите се превръщат в лукс, когато човек се бори за оцеляването си. През деня трябваше да търси храна в боклукчийските кофи, през зимата трябваше да върви безспирно, за да се бори със смъртоносния съюз на съня и студа.

— Жул, ще ви откарам в лечебницата.

— Мислех, че работиш към охраната на пристанището, а не в Армията на спасението!

София с всички сили задърпа ръката на бездомника, опитвайки се да му помогне да стане.

Той нищо не направи, за да я подпомогне, а сам криво-ляво я последва до колата ѝ. Тя му отвори вратата. Жул колебливо прокара ръка по брадата си. Жената мълчливо го погледна. Изящните бръчки около лазурните му очи представляваха убежището на една изпълнена с чувства душа. Около месестата му усмихната уста можеха да се видят други белези — на едно съществуване, при което бедността бе само привидна.

— Няма да замирише много на хубаво твоето возило. С този проклет крак не можах да стигна дори до душовете през последните дни!

— Жул, щом като казват, че парите нямат мирис, то защо тогава мизерията да има? Качвайте се и стига сме се разправяли!

След като повери своя спътник на грижите на медицинските работници, тя се запъти към доковете. По пътя направи малко отклонение, за да посети госпожица Шеридън: имаше намерение да я помоли за една много специална услуга. Намери я на прага на вратата. Рен трябваше да напазарува някои неща, а в този град, известен със стръмните си улици, където всяка стъпка е цяло предизвикателство за възрастните хора, срещата им в такъв необичаен час бе истинско чудо. София я помоли да почака в колата и тичешком се качи до апартамента си. Огледа наоколо, прослуша телефонния секретар, който не бе записал никакво съобщение, и излезе. По пътя разказа на Рен за Матилда. Тя се съгласи да приеме момичето за няколко дни, докато се възстанови. Най-напред трябваше да се намери начин да я качат на

етажа, а, от друга страна, бяха необходими и здрави ръце, които да свалят металното легло от плевнята.

Удобно настанен в кафенето на Маркет Стрийт № 666, Лукас пишеше върху плота на масата някакви изчисления, свързани с неговата нова служба в най-голямата фирма за недвижими имоти в Калифорния. Потапяше в кафето седмата си поред кифличка и наведен над една книга, жадно поглъщаше информацията относно създаването на Силиконовата долина: *... една обширна ивица земя, превърнала се за период от трийсет години в най-стратегическата зона на високите технологии, наричана още Белия дроб на информационния свят.* За този майстор на смяната на идентичността да си намери работа бе детска игра. Подготовката на новия му дяволски план го изпълваше с неописуемо удоволствие. Предната вечер в самолета, пътуващ от Ню Йорк, една статия, публикувана в *Сан Франциско Кроникъл* относно фирмата за недвижими имоти А&Х, бе привлякла вниманието на Лукас: вицепрезидентът без задръжки подлагаше закръглената си физиономия пред обектива на фотографите. Ед Хурт, Х от съкращението А&Х, беше неповторим в способността си да се изявява по време на интервюта и пресконференции, хвалейки безспирно огромния принос на своята фирма за икономическото развитие на областта. Мъжът, който от двайсет години насам преследваше сенаторския пост, никога не изпускаше официална церемония. Посредством традиционното си помпозно бръцоловене на официалното откриване той се подготвяше да даде старт на Лова на раци. Именно по този повод Лукас бе срещнал Ед Хурт.

Впечатляващият бележник с адреси и имена на високопоставени личности, посредством който Лукас сръчно поддържаше разговора с гореспоменатата личност, му донесе поста съветник на вицепрезидента, създаден специално за него. Механизмите на опортюнизма не криеха никакви тайни за Ед Хурт и договорът бе подписан още преди вторият човек във фирмата да преглътне една щипка от рак, богато напоена с майонеза, която също толкова щедро изцапа пластрона^[1] под смокинга.

Беше единайсет сутринта и само след един час Ед щеше да представи Лукас на своя съдружник, Антонио Андрич, президента на групата.

А-то от съкращението А&Х управляваше с желязна ръка във велурена ръкавица огромната търговска мрежа, която умело бе изплел с течение на годините. Вроденият усет към недвижимите имоти, неповторимото му усърдие към работата бяха позволили на Антонио Андрич да построи една огромна империя, в която работеха повече от триста агенти и почти още толкова юристи, счетоводители и асистентки.

Лукас се поколеба, преди да се откаже от осмата поред виенска кифличка, после щракна с пръсти и си поръча едно капучино. Дъвчейки края на черния си флумастер, той направи някаква справка в своя бележник и продължи да размишлява. Статистическите данни, които даде на информационния отдел на А&Х, бяха красноречиви.

Решавайки в крайна сметка да поеме още един шоколадов кроасан, той заключи, че е невъзможно да наема, продава или купува дори и най-малката сграда или парцел, намиращи се в долината, без да се договори за това с групата, която от снощи го бе наела на работа. Рекламната табела, носеща надписа „Интелигентните недвижими имоти“, му позволи да усъвършенства своя план.

А&Х беше чудовище с две глави, ахилесовата му пета се намираще точно там, където се съединяваха двете глави на хидрата. Достатъчно беше двата мозъка на организацията да дишат един и същ въздух, за да се задушат взаимно. В момента, в който Андрич и Хурт започнеха да си оспорват правото на управление, корабът щеше бавно да потъне. Бруталното крушение на империята А&Х бързо щеше да изостри апетита на големите собственици, предизвиквайки по този начин дестабилизация на пазара на недвижими имоти в една долина, където наемите лежаха в основата на икономическия живот. Ответните реакции на финансовите пазари нямаше да закъснеят и предприятията в областта щяха да бъдат бързо задушени.

Лукас провери още няколко данни, преди да започне разработването на основните си хипотези: най-възможната от тях беше, че много от предприятията нямаше да преживеят повишаването на своите наеми и падането на котировките им. Дори и тези песимистични изчисления на Лукас сочеха, че поне около десет хиляди души щяха да изгубят работата си. Една цифра, достатъчна да разруши икономиката на цялата област и да предизвика най-голямата

емболия^[2], която някой някога си е представял. Тази на белия дроб на информационния свят.

Финансовите пазари, на чието моментно състояние на сигурност можеше да се равнява единствено перманентната им несигурност; милиардите, които се разиграваха на Уолстрийт по отношение на високотехнологичните предприятия, щяха да се изпарят само за няколко седмици и в резултат сърцето на страната щеше да получи един чудесен инфаркт.

— Глобализацията си има и добрите страни! — каза Лукас на сервитьорката, която този път му донесе топъл шоколад.

— Може би смятате с корейски продукт да почистите свинщините, които току-що сътворихте? — отвърна му тя, поглеждайки с недоумение изписаните върху масата цифри.

— Преди да изляза, ще изтрия всичко! — промърмори той, поемайки отново по пътя на мислите си.

Според някои трептенето на крилете на една пеперуда е достатъчно да породи циклон. Лукас щеше да докаже това твърдение в икономическата реалност. Кризата в Америка нямаше да се забави да обхване Европа и Азия. А&Х щеше да бъде неговата пеперуда; Ед Хурт — вибраването на нейните криле, а пристанищните докове трябваше да се превърнат в сцена на триумфа му.

След като старателно заличи с вилица написаното върху плота на масата, Лукас излезе от кафенето. Забелязвайки на улицата крайслер кабриолет, той не закъсня да го отвори с един от многото си шперцове. На светофара задейства електрическия гюрук, който покри купето на автомобила. Слизайки по рампата на паркинга, в близост до новото си работно място, Лукас извади мобифона си. Той се спря пред пазача и приятелски му даде знак да изчака, докато завърши разговора си. С подчертано висок глас доверяваше на своя имагинерен събеседник, че е изненадал Ед Хурт да уверява една очарователна журналистка, че именно той е главата на групата, а неговият съдружник изпълнява ролята на краката! После избухна в смях, отвори вратата и подаде ключовете на младия мъж, който отбеляза, че патронът на ключалката му е повреден.

— Знам — каза Лукас с престорен вид. — Човек вече никъде не се чувства сигурен!

Пазачът, който бе запаметил почти всяка негова дума, го изпрати с поглед до централния вход на сградата. Той щеше да паркира автомобила като стар познайник... именно на него и на никой друг личната асистентка на Антонио Андрич поверяваше своя джип. След два часа слухът обхвана цялата сграда, от първия до деветия етаж, на улица Маркет Стрийт № 666, където се намираше престижното представителство на А&Х. Обедната почивка успя за малко да спре неговото разпространение. В 13 часа и 17 минути Антонио Андрич влезе побеснял в офиса на Ед Хурт. В 13 часа и 29 минути същият този Антонио излезе от офиса на съдружника си, затръшвайки вратата. От стълбището той се провикна: „Краката ще отидат да се отморяят на терена за голф, а мозъкът трябва вместо тях да организира месечното събрание на търговските директори.“

Лукас отправи съучастнически поглед към пазача, когато отиде да вземе кабриолета си. Имаше среща със своя работодател чак след един час, тоест разполагаше с достатъчно време да се поразходи. Изпитваше страхотно силно желание да смени колата и за да паркира по своя си начин тази, която в момента караше, той се насочи към близкото пристанище.

* * *

София остави Рен при нейната фризьорка и обеща да дойде да я вземе след два часа — времето, през което трябваше да отиде и да изнесе лекция по история в Центъра за обучение на хора с нарушено зрение. Когато тя прекрачи прага на класната стая, учениците станаха.

— Без формалности, аз съм най-младата в този клас. Седнете, моля ви!

Събралите се ученици заеха местата си сред обичайния шум, съпътстващ всяко начало на урока, и София започна своята лекция оттам, откъдето бе спряла последния път. Тя отвори книгата с релефно писмо, поставена на бюрото ѝ, и започна да чете. Обожаваше тази писменост, където думите се долавяха с края на пръстите, изреченията се формираха с няколко докосвания, а текстовете се раждаха под дланта на ръката. Тя ценеше високо тази амблиопна^[3] атмосфера, толкова тайнствена за онези, които си мислеха, че всичко виждат,

макар че често им се случваше да останат слепи за толкова съществени неща. След часовете се качи в колата си и отиде да вземе Рен от фризьорския салон. После отново прекоси града, за да откара Жул от диспансера до доковете. Превръзката, която опасваше неговия крак, му придаваше вид на флибустиер^[4], а той от своя страна не скри гордостта си, когато София отбеляза тази подробност.

— Имаш угрижен вид — каза Жул.

— Не, днес просто съм претоварена с работа.

— Ти винаги си претоварена, кажи ми за какво всъщност става на въпрос.

— Жул, хванах се на един смешен облог. Ако вие трябваше да направите някакво невъобразимо добро, нещо, което би променило хода на света, какво бихте избрали?

— Ако бях утопист или ако вярвах в чудеса, щях да ти кажа, че ще премахна глада по целия свят, ще унищожа всички болести, ще забраня децата да бъдат малтретирани. Ще сдобря всички религии; ще направя така, че цялата земя да се покрие с толерантност. Мисля също така, че ще изкореня цялата бедност. Да, бих направил всичко това... ако бях Господ!

— А питали ли сте се защо *Той* не го е направил досега?

— Знаеш го по-добре от мен, всичко това не зависи от Неговата воля, а от тази на хората, на които е поверил Земята. Не съществува огромно добро, което човек би могъл да си представи, София, защото за разлика от злото доброто е невидимо. Ако се пресмята или се разказва, то би изгубило нещо от своя чар и смисъл. Доброто се състои от една безкрайна поредица малки деяния, които, свързани помежду си, един ден може би биха променили света. Попитай, когото и да е за имената поне на петима, които да са променили към добро съдбините на човечеството. Не знам, може би това е първият демократ или откривателят на антибиотиците, или може би някой миротворец; колкото и странно да звучи, малко хора могат да цитират имената на онези, които току-що споменах, но затова пък без проблеми биха могли да назоват петима диктатори. Хората знаят имената на всички познати болести, но рядко са тези, които биха могли да ни кажат нещо за учените, които са ги победили. Апогеят на злото, от което всеки се страхува, не е нищо друго, освен края на света, но същият този всеки,

изглежда, не си дава сметка, че апогеят на доброто вече се е състоял веднъж... и това е бил денят на Сътворението.

— Тогава, Жул, какво бихте сторили, за да направите добро, да извършите нещо много добро?

— Ще направя точно това, което и ти правиш! Ще се опитам да дам на хората, които срещам, надеждата, че всичко е възможно. Токущо, без дори да си даваш сметка, ти създаде нещо чудесно.

— Какво направих?

— Минавайки покрай моята арка, ти ми се усмихна. Малко покъсно онзи детектив, който често идва тук да обядва, ме погледна със своя вечно навъсен израз на лицето. Погледите ни се кръстосаха, тогава му подарих твоята усмивка и когато той отново си тръгна, го видях да я носи върху устните си. Така че, с малко надежда, той би я предал на този или тази, които ще срещне. Даваш ли си сметка сега какво си направила? Създаде един вид ваксина срещу лошото настроение. Ако всички правеха това поне веднъж на ден, а именно да раздават по една усмивка, представяш ли си невероятната зараза от щастие, която ще обхване цялата земя? В такъв случай можеш да считаеш, че си спечелила двубоя. — Старият Жул се изкашля в ръката си. — Добре де, казах ти, че не съм утопист, така че ще се задоволя да ти благодаря, че ме върна тук.

Бездомникът излезе от колата и се отправи към своето убежище. Той се обърна и махна с ръка на София.

— Каквито и въпроси да си задаваш, винаги се доверявай на инстинкта си и продължавай да правиш същите неща като сега.

Тя го погледна учудено.

— Жул, с какво се занимавахте, преди да дойдете да живеете тук?

Той изчезна под арката, без да ѝ отговори.

София посети Манка във Фигиърс Дейли. Обедната почивка беше вече започнала и на нея за втори път ѝ се налагаше да моли някого за услуга. Груповият отговорник не беше хапнал нищо от обяда си. Тя седна на неговата маса.

— Няма ли да изядете бърканите яйца?

Манка се наведе и подшушна на ухото ѝ:

— Когато Матилда я няма, храната тук е безвкусна.

— Именно за нея дойдох да си поговорим.

Жената напусна пристанището половин час по-късно в компанията на груповия отговорник и четирима от неговите докери. Когато мина покрай арка номер 7, тя рязко спря. Беше разпознала мъжа в елегантния костюм, който пушеше цигара в близост до Жул. Двата докери, които се бяха качили в нейната кола, и другите двама, следващи ги с един пикап, я попитаха защо толкова рязко бе натиснала спирачките. Без да отговори, тя с пълна скорост се отправи към Мемориал Хоспитал.

* * *

Чисто новата оптична система на Лексос светна още с влизането му в подземния етаж. Със забързани стъпки Лукас се отправи към вратата, водеща към стълбището. Погледна часовника си, имаше десет минути до срещата.

Асансьорът се отвори на деветия етаж. Той се отклони от пътя си и мина покрай офиса на асистентката на Антонио Андрич, влезе без покана и седна на края на бюрото ѝ. Тя дори не го удостои с поглед, а продължи да трака върху клавишите на компютъра.

— Вие изцяло сте отдадена на работата, не съм ли прав?

Елизабет му се усмихна и продължи със заниманието си.

— Знаете ли, че в Европа продължителността на работния ден е легализирана? Във Франция например — добави Лукас — хората смятат, че повече от трийсет и пет часа работа седмично възпират разцвета на човешката личност.

Елизабет стана и отиде да си налее кафе.

— А ако искате да работите повече? — попита тя.

— Не можете! Във Франция начинът на живот заема привилегировано място.

Елизабет отново седна зад своя екран и започна монотонно да разказва:

— На четирийсет и осем години съм, разведена, двете ми деца учат в университета, собственичка съм на малък апартамент в Саусалито и на един красив кондоминиум^[5] на брега на езерото Тахо, който ще изплатя само след две години. Ако трябва да съм искрена, не броя часовете, които прекарвам в този офис. Обичам работата си и

предпочитам да прекарвам времето си тук, отколкото да се разхождам покрай витрините, давайки си сметка, че не съм заработила достатъчно, за да си позволя това, което желая да купя. Що се отнася до французите, искам да ви напомня, че те се хранят с охлюви! Господин Хурт е в своя офис и вашата среща е насрочена за четиринайсет часа... идвате тъкмо навреме, защото сега е точно четиринайсет часът!

Лукас се отправи към вратата. Преди да тръгне по коридора, той се обърна.

— Явно никога не сте опитвали чесново масло, в противен случай нямаше да говорите така!

* * *

София беше организирала преждевременното излизане на Матилда от болницата. Тя прие да подпише документ, който освобождаваше лекарите от отговорност, ако нещо се случеше с нея, а София от своя страна обеща, че и при най-малкия признак на влошаване веднага ще я докара в интензивното отделение. Началникът на отделението даде съгласието си за нейното напускане само в случай, че предвиденият за петнайсет часа лекарски преглед потвърди благоприятното развитие на здравословното състояние на пациентката му.

Четирима докери изнесоха Матилда на болничния паркинг. Техните шеги относно чупливостта на товара се редуваха една след друга: те се майтапеха, използвайки различни думи, характерни за докерския жаргон, отреждайки по този начин на Матилда ролята на контейнер. С много внимание я поставиха върху импровизираната носилка, която бяха стъкмили в задната част на камионетката. София караше много внимателно и бавно, но дори и при най-малкото сътресение Матилда изпитваше силна болка в крака, която стигаше чак до слабините. Трябваше им половин час, за да стигнат до крайната си дестинация.

Докерите свалиха металното легло от плевнята и го занесоха в обитаваната от София част на къщата. Манка го сложи до прозореца и постави до него една малка масичка. После започна бавното качване на

Матилда, която докерите носеха към горния етаж под вещото ръководство на Манка. След всяко изминато стъпало София стискаше пръсти в очакване Матилда да извика от страх. Мъжете крещяха с все сила. И двете се разсмяха, когато най-сетне се качиха на етажа. С голямо внимание докерите положиха любимата си сервитьорка върху новото ѝ легло.

София искаше да ги покани на обяд в знак на благодарност. Манка каза, че няма нужда, защото и без това Матилда прекалено много ги глезела в *Дейли*, така че било напълно в реда на нещата те да ѝ отвърнат със същото. София ги върна на пристанището. Когато колата се отдалечи, Рен приготви две чаши с кафе, придружени от две малки банички, поставени в чинийки от инкрустирано сребро, след което се качи на горния етаж.

Напускайки кей 80, София реши да направи една малка обиколка. Тя пусна радиото и не спря да търси, докато не чу гласа на Луис Армстронг да изпълва купето на автомобила. *Какъв чудесен свят* беше една от любимите ѝ песни. Тя затананика в такт с известния изпълнител на блусове. Фордът зави покрай складовете и продължи в посока на арките, край които стърчаха огромни кранове. Превключи на по-голяма предавка и преминавайки през зоната с ограничена скорост, колата започна да придърпва. Усмихна се и спусна докрай стъклото. Вятърът развяваше косите ѝ. Усили тона и песента зазвуча още по-силно. Сияеща, тя се забавляваше, слаломирайки между поставените конуси на пътя, водещ към седмата арка. Когато забележа Жул, София му махна с ръка, той веднага отвърна на жеста ѝ. Беше сам... тогава тя спря радиото, вдигна стъклото и сви към изхода.

* * *

Хурт напусна конферентната зала под бурните ръкопляскания на директорите, слисани от обещанията, които току-що им бе дал. Убеден, че е успял да разчупи формалните норми на поведение, Ед бе преобразувал събранието на търговските директори в една пародийна пресконференция, наблягайки без задръжки на своите мегалоекспанзионистични^[6] виждания.

Изкачвайки се с асансьора към деветия етаж, Ед беше на върха на щастието: да ръководиш хора в крайна сметка не беше толкова сложно, колкото някои се опитваха да му втълпят; ако се наложеше, той можеше сам и при това много успешно да ръководи фирмата. Обзет от безумно щастие, Ед вдигна високо ръка — знак, че е постигнал важна победа.

* * *

Топката за голф бе разклатила флага, преди да изчезне от погледа на играча. Антонио Андрич току-що бе успял да направи един изключителен удар в четвъртия си опит. Обладан от безумна радост, той вдигна стиснатия си юмрук във въздуха — знак, че е постигнал важна победа.

* * *

Очарован, Лукас насочи стиснатия си юмрук към земята, показвайки по този начин, че е постигнал важна победа: вицепрезидентът бе успял да създаде безпрецедентно разцепление в редиците на управляващите тази брокерска империя и объркването на духовете нямаше да забави своето разпространение сред по-долните етажи.

Ед го очакваше до машината за напитки и когато го видя, широко разпери ръце.

— Какво чудесно събрание, нали? Чак сега си дадох сметка колко далеч съм бил от моите храбри воители! Но нещата ще се оправят и по този случай бих искал да ви помоля за една услуга.

Ед имаше среща същата вечер с един журналист, който трябваше да напише статия за него в местния всекидневник. За пореден път той щеше да отложи задълженията си към пресата в полза на своите верни сътрудници. Току-що бе поканил на вечеря директора на отдела за развитие, завеждащия маркетинговия отдел и четирима шефове от търговската мрежа. Заради спречкването си с Антонио той предпочиташе да не уведомява своя съдружник за тази инициатива и

да го остави да се наслади на вечерта и на заслужената си почивка, от която несъмнено имаше нужда. И ако Лукас можеше да се яви на срещата на негово място, то това щеше да бъде неоценима услуга; още повече, като се има предвид, че похвалите, излезли от устата на трето лице, щяха да са много по-убедителни. Ед разчиташе на ефикасността на своя нов съветник, окуражавайки го с едно потупване по рамото. Масата беше резервирана за двацет и един часа в Симбад, малък рибен ресторант на Фишерманс Уорф: романтична атмосфера, вкусни раци, разумни цени.

* * *

След като транспортира Матилда от болницата, София отново се върна в Мемориал Хоспитал, но този път посети друга болнична стая. Влезе в блок номер три и се изкачи на третия етаж.

Педиатричното отделение, както винаги, бе препълнено. Още като чу стъпките ѝ по коридора, малкият Томас грейна от щастие. За него вторниците и петъците бяха дни, лишени от сивота. София го погали по бузата, седна в края на леглото му, целуна дланта на ръката си и му изпрати целувката (това си беше само техен жест), после започна да чете от белязаната страница нататък. Никой нямаше право да пипа книгата, която тя оставяше в чекмеджето на нощното му шкафче след всяко свое посещение. Томас бдеше над нея като над съкровище. Дори самият той не си позволяваше да прочете и дума в нейно отсъствие. Малчуганът с голата глава познаваше по-добре от когото и да е друг стойността на този вълшебен миг. Единствено София имаше право да му разказва тази приказка. Никой не можеше да му отнеме дори минута от фантастичните приключения на заека Теодор. Със своите интонации тя правеше скъпоценен всеки ред. Понякога ставаше и обхождаше стаята надлъж и шир. Всяка от нейните големи, карикатурни крачки, съпътствани от изразителни мимики и движения на ръцете, предизвикваха начаса живия смях на малкото момче. В този приказан час, когато героите оживяваха в неговата стая, животът взимаше връх над смъртта. Дори когато след това останеше сам, Томас за миг забравяше за стените, страха и болката.

Тя затвори книгата, постави я на обичайното място и се обърна към Томас, който гледаше навъсено.

— Имаш загрижен вид.

— Не — отвърна детето.

— Да не би нещо да ти е убягнало от историята?

— Да.

— Какво? — попита тя, хващайки го за ръката.

— Защо ми я разказваш?

София не можа да намери точните думи, с които да му отговори. Тогава Томас се усмихна.

— Аз знам защо — каза той.

— Кажи ми тогава.

Той се изчерви и прокара гънката на памучния чаршаф между пръстите си. После промърмори:

— Защото ме обичаш!

Този път бузите ѝ се обагриха в червено.

— Имаш право. Това е точната дума, която търсех — отвърна му тя с мек глас.

— Защо възрастните невинаги казват истината?

— Защото, според мен, понякога им се струва страшна.

— Но ти не си като тях, нали?

— Да речем, че правя всичко, което ми е по силите, Томас.

Тя повдигна брадичката на детето и го прегърна. То се потопи в обятията ѝ, притискайки се с всички сили към нея. След като си размениха ласки, жената се отправи към вратата. Тогава Томас за последен път я извика.

— Ще умра, нали?

Гледаше я втренчено. София дълго време не отдели очи от дълбокия поглед на момчето.

— Може би.

— Не и когато ти си тук, тогава до петък — каза детето.

— До петък — отговори София, изпращайки му една въздушна целувка.

Тя се запъти към доковете с намерението да провери как върви разтоварването на един кораб. Доближи се до купчина с палети и един

детайл привлече вниманието ѝ: коленичи, за да провери санитарното разрешително, гарантиращо, че стоката се превозва според определените за замразените храни норми. Надписът бе почернял. София веднага взе своето уоки-токи и бързо го настрои на пети канал. Отделът на ветеринарната служба не отговори на обаждането ѝ. Хладилният камион, който чакаше в края на алеята, скоро щеше да разнесе негодната за употреба стока към много ресторанти в града. Трябваше да намери разрешение на проблема колкото можеше по-бързо. После премести плъзгача на трети канал.

— Манка, София е, къде сте?

От отсрещния апарат се чу прашене.

— На наблюдателния пункт — каза Манка. — Времето е много хубаво, ако имате някакви съмнения относно него! Почти виждам китайския бряг!

— В момента разтоварват „Вашку да Гама“; колко бързо можете да дойдете при мен?

— Проблем ли има?

— Бих искала да говоря с вас за това на място.

Тя изчака малко в подножието на крана, който прехвърляше палетите от кораба на пристанищния док. Той пристигна след няколко минути на волана на един фенлуик.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита Манка.

— Под този кран има две палети със скариди, негодни за ядене.

— Е, и?

— Както предполагам, вече сте разбрали, че санитарните служби не отговарят и аз не мога да открива никакъв техен представител.

— Макар да имам две кучета и един хамстер вкъщи, не ставам за санитар. А и какво разбирате от миди самата вие?

Тя му показа надписа.

— От тези скариди не е взета проба! Ако никой не се заеме с проблема, добре би било да не посещавате ресторанта довечера...

— Добре де. Какво искате от мен. Всичко, което мога да направя, е да хапна един стек за вечеря.

— ... Нито да оставяте децата в училищния стол утре!

Последните думи на София привлякоха вниманието на Манка. Той не позволяваше дори косъм да падне от главата на някое дете. За него те бяха свещени. Втренчи поглед в нея и погали брадата си.

— Добре тогава! — съгласи се Манка, взимайки нейния предавател. После смени честотата, за да се свърже с краниста. — Сами, насочи се към залива.

— Ти ли си, Манка? Триста килограма висят на стрелата, не можеш ли да почакаш малко?

— Не!

Стрелата бавно се завъртя, понасяйки своя товар. После спря точно над водата.

— Добре — каза Манка по радиостанцията. — Сега ще ти дам главния отговорник по сигурността. Тя току-що забеляза голяма нередност. Ще ти нареди веднага да пуснеш товара, за да не поемаш лична отговорност, а ти ще се подчиниш незабавно, защото знаеш, че нещата в нейната професия не търпят отлагане.

Той подаде апарата на София с широка усмивка, грейнала върху лицето му. Тя се поколеба, покашля се и след това предаде заповедта. Чу се сухо изпращяване и куката се освободи от своя товар. Пълните със скариди палети се разбиха във водите на пристанището. Манка се качи в своя фенлуик. Потегляйки, той забрави, че е оставил автомобила на задна скорост, и по този начин разби свалените на земята палети. После се спря до София.

— Ако тази нощ рибите се разболеят, ще е по ваша вина, повече не искам нищо да чувам по този въпрос! Нито пък за каквито и да било застрахователни документи!

Камионетката безшумно тръгна по асфалта.

Следобедът беше към своя край. София прекоси града. Хлебарницата, която произвеждаше любимите макарони на Матилда, се намираще в северната част на Ричмънд на Четирийсет и пета улица. Тя се възползва от това пътуване, за да направи и някои други покупки.

Прибра се един час след това с пълни ръце и направо се качи в своя апартамент. Бутна вратата с крак. Не виждаше почти нищо и мина направо зад плота в кухнята. Въздъхна, поставяйки кафявите пакети, и вдигна глава: Рен и Матилда ухилени я гледаха.

— Мога ли да знам кое му е толкова смешното? — попита София.

— Ние не се смеем — увери я Матилда.

— Още не... но като гледам лицата ви, обзалагам се, че смехът няма да закъснее.

— Получила си цветя! — промълви със стиснати устни Рен.

София втренчено погледна едната, после другата.

— Рен ги остави в банята! — допълни Матилда, едва сдържайки кикота си.

— Защо в банята? — мнително попита София.

— Предполагам, заради влажността! — отвърна вече смеещата се Матилда.

Младата жена отмести завесата на душовете и чу Рен да казва: този тип растителност се нуждае от много вода!

Настъпи тишина. Когато София попита кой е направил това, смехът на Рен изпълни цялата стая, последван от този на Матилда. Рен успя да се сдържи за момент и да промълви, че върху мивката има оставена бележка. Изпълнена със съмнения, София я разгъна.

За мое най-голямо съжаление един служебен ангажимент ме принуждава да отложа заплануваната вечеря. Не мога да намеря друго извинение, освен да ви поканя в деветнайсет и трийсет часа в бар „Хиат Ембаркадеро“, за да споделим един аперитив. Бъдете там. Нуждая се от вашата компания.

Малкото листче носеше подписа на Лукас. София го смачка и го хвърли в кошчето за боклук, после се върна в хола.

— Е, кой е този? — попита Матилда, избърсвайки сълзите от скулите си.

София се отправи към шкафа и енергично го отвори. После навлече един пуловер, взе връзката с ключовете си от масичката в коридора и преди да излезе, се отби при Рен и Матилда, за да им каже колко е очарована от факта, че двете са се събрали заедно. Добави още, че е купила достатъчно провизии, така че има с какво да си приготвят вечеря. Тя самата имала важна работа и щяла да се прибере късно вечерта. После направи импровизиран реверанс и изчезна. Матилда и Рен дочуха едно ледено „довиждане“, дошло от стълбищната площадка, преди входната врата да се затвори. Няколко секунди след това звукът от боботещия двигател на форда заглъхна. Матилда погледна Рен, без да прикрива широката усмивка, грейнала върху лицето ѝ.

— Мислиш ли, че е сърдита?

— А ти получавала ли си някога водни лилии?

Рен изтри сълзата от окоето си.

София навъсено управляваше своя автомобил. В един момент пусна радиото и извика:

— Така значи, взел ме е за жаба!

На кръстовището на Трета улица тя удари с юмрук по волана, неволно натискайки клаксона. Отпред един пешеходец сърдито ѝ показваше, че светофарът още свети червено. Тя подаде глава през прозореца и изкрещя:

— Съжалявам, но бактериите са далтонисти!

После се отпрати с пълна скорост към кейовете.

— Какво ужасно време! Но за какъв се мисли той!

Когато София пристигна на кей 80, пазачът излезе от кабината. Имаше съобщение от Манка, който искаше спешно да разговаря с нея. Тя погледна часовника си и се запъти към офиса на груповите отговорници. Влизайки в стаята, разбра по изражението на Манка, че е станала трудова злополука: той потвърди опасенията ѝ и каза, че един трюмаджия — Гомес, е паднал. Дефектна стълба, най-вероятно, е предизвикала инцидента. Струпаният товар в дъното на трюма едва успял да омекоти удара от падането. Мъжът веднага бил закаран в болница в много тежко състояние. Причините за произшествието предизвикаха гнева на неговите колеги. София не беше на смяна по време на катастрофата, но въпреки това не се чувстваше по-малко отговорна за станалото. След тази драма напрежението в редиците на работниците започна да се покачва и вече се носеха слухове за преустановяване на работата между кейове 96 и 80. За да успокои духовете, Манка обеща, че ще задържи кораба, закотвен на кея. Ако разследването потвърдеше съмненията, синдикатът щеше да стане страна по делото срещу собственика на кораба. В очакване да започнат разискванията относно това дали е уместна в този момент една евентуална стачка, Манка бе поканил още същата вечер тримата секционни отговорници от Съюза на докерите. С навъсено лице той набързо написа координатите на ресторанта върху малък лист хартия, който откъсна от своя бележник.

— Добре би било, ако се присъединиш към нас, резервирал съм маса за девет часа.

Подаде листчето на София, след което се разделиха.

Студеният вятър, идващ откъм океана, щипеше бузите ѝ. Тя дълбоко пое ледения въздух, след което бавно издиша. Една чайка

качна върху въжето, придържащо големия кораб към кея и скърцащо заради клатенето на плавателния съд. Птицата наклони глава и насочи поглед към София.

— Ти ли си, Гавраил? — попита срамежливо жената.

Чайката се издигна във въздуха, издавайки своя обичаен крясък.

— Не, не бях аз...

Разхождайки се по кея, тя усети едно непознато досега чувство, нещо като тъжен повей, който се смесваше със ситните капчици, пръскащи от разбиващите се в скалите вълни.

— Какво не е наред?

Гласът на Жул я накара да подскочи.

— Не ви чух.

— А аз, да — каза старецът, приближавайки се към нея. — Какво правиш тук по това време, нали работният ти ден вече свърши?!

— Дойдох да се разтоваря малко от неприятностите, които днес следваха една след друга.

— Не се поддавай на външността, тя често лъже.

София повдигна рамене и седна на първото стъпало от каменните стълби, които се спускаха към водата. Жул се присъедини към нея.

— Боли ли ви кракът? — обърна се към него тя.

— Не се грижи за моя крак! Попитах те какво не е наред.

— Мисля, че съм изморена.

— Ти никога не се чувстваш изморена... така че говори!

— Не знам какво ми е, Жул... чувствам се малко отегчена...

— Ето че си дойдохме на думата!

— Защо казвате това?

— Нищо, само така!

— Какво предизвиква тази апатия у нас?

— И аз не знам.

— Човек никога не забелязва настъпването на тъгата. Само в даден момент осъзнава, че тя се е настанила в него, и след това изведнъж установява, че я няма, без да може да разбере как и защо.

Той се опита да стане, тя му подаде ръка, предлагайки му да се опре върху нея. Жул се намръщи, надигайки се бавно.

— Седем и четвърт е... мисля, че трябва да си тръгваш.

— Защо ми казвате това?

— Престани с този въпрос! Да предположим, защото вече е късно. Довиждане, София.

Той тръгна, без да куца. Преди да се промъкне под своята арка, старецът се обърна и добави:

— Твоето терзание какво е? Русо или кестеняво?

Жул изчезна в мрака, като я остави сама на паркинга.

Тя нямаше никакви шансове да запали с първото завъртане на ключа. Фаровете на форда едва осветяваха носа на кораба. Скоростният лост издаде шум, наподобяващ този на картофено пюре, мачкано с ръка. София излезе, затръшвайки нервно вратата след себе си, и се отправи към будката на пазача.

— По дяволите! — промърмори тя, вдигайки високо яката на якето си.

Четвърт час по-късно едно такси я остави пред Ембаркадеро Сентър. София тичешком изкачи стълбите на огромната зала на хотелския комплекс. Оттам взе асансьора, който я изведе направо до последния етаж.

Панорамният бар бавно се въртеше около оста си. За половин час човек можеше да се наслади на остров Алкатрас на изток, на Бей Бридж на юг, на финансовите центрове и техните магистрални кули на запад. Погледът на София можеше също така да обхване величествения Голдън Гейт, който свързваше потъналите в зеленина площи на Президо с покритите с мента скали, извисяващи се над Саусалито... И всичко това при условие, че седнеше срещу панорамния прозорец, но за съжаление Лукас вече бе заел удобното за гледане място...

Той затвори менюто с коктейлите и с едно щракване на пръстите извика сервитьора. Жената сведе глава. Лукас изплю в ръката си костилката, която старателно лъскаше с език.

— Цените тук са абсурдни, но трябва да си призная, че изгледът е изключителен — каза той, поглъщайки нова маслина.

— Да, имате право. Изгледа си го бива — каза София. — Мисля, че виждам част от Голдън Гейт в мъничкото огледало пред мен. Стига това да не е отражението на вратата на тоалетната, защото тя също е червена.

С върха на пръстите си Лукас взе полираната елипса, хвърли я в малката чинийка за хляб и заключи:

— В крайна сметка навън е тъмно, нали?

С трепереща ръка сервитьорът постави върху масата едно сухо мартини, два коктейла и бързо се оттегли.

— Не намирате ли, че е малко неспокоен? — попита тя.

Лукас беше чакал десет минути за тази маса и междувременно бе направил някои строги забележки на сервитьора.

— Повярвайте ми, като се имат предвид цените тук, човек може да си позволи да бъде взискателен!

— Вие със сигурност притежавате златна кредитна карта? — отвърна моментално София.

— Разбира се! Как познахте? — попита Лукас, едновременно учуден и очарован.

— Те понякога правят хората арогантни... Повярвайте ми, сметките тук нямат нищо общо със заплатите на обслужващия персонал.

— Това е вашата гледна точка — подчерта Лукас, дъвчейки поредната маслина.

От този момент нататък всеки път, когато поръчаше бадеми, нещо за пиене, чисти салфетки, той си даваше труда да изрече няколко едва доловими благодарности, които, изглежда, му засядаха на гърлото. Когато София го попита дали нещо не е наред в работата му, той избухна в бурен смях. Нещата при него, както никога досега, вървели много добре и наистина се чувствал много щастлив, че я е срещнал. След като изяде още седемнайсет маслини, той плати сметката, без да остави бакшиш. На излизане от сградата София дискретно постави една банкнота от пет долара в ръката на пиколото, докарало колата на Лукас.

— Да ви закарам ли? — попита той.

— Не, благодаря, ще взема такси.

С изискан жест Лукас отвори вратата пред нея.

— Качвайте се, ще ви закарам!

Кабриолетът се движеше с пълна скорост.

Лукас форсира двигателя и сложи един компактдиск в уредбата, вградена в таблото. С широка усмивка извади платинена кредитна карта от джоба си и я стисна между палеца и показалеца си.

— Трябва да признаете, че си имат и своите положителни страни!

Тя втренчи поглед в него за няколко секунди. После със светкавична скорост грабна позлатеното парче пластмаса от пръстите му и го изхвърли навън.

— Доколкото ми е известно, правят дубликати само за двайсет и четири часа! — каза тя.

Колата рязко спря и Лукас избухна в смях.

— Чувството за хумор у жените наистина е неустойимо!

Когато кабриолетът стигна до пиацата, София завъртя ключа, за да спре оглушителния шум на двигателя. После слезе и внимателно затвори вратата.

— Сигурна ли сте, че не искате да ви закарам до вас? — попита Лукас.

— Благодаря, но имам среща. В замяна на това ще ви помоля за една малка услуга.

— Всичко, което пожелаете!

София се наклони към прозореца откъм страната на Лукас.

— Бихте ли изчакали, докато завия зад ъгъла, преди отново да запалите вашата супер резачка?

Тя отстъпи, но в този момент той я улови за ръката.

— Прекарах божествено с вас — каза Лукас.

Помоли я да насрочат нова дата за несъстоялата се вечеря. Първите мигове на една среща винаги били трудни за него, изпълнени с притеснения, защото бил много срамежлив. Трябвало да му даде малко повече време. Определението му за срамежливост накара София да се почувства до известна степен объркана.

— Човек не може да съди за хората по първите си впечатления, нали?

И все пак в гласа му се долавяше една унция чар... тя прие да обядва с него, но само толкова! После рязко се обърна и с бързи крачки се отправи към едно такси. Лукас вече бръмчеше със своето У-12.

* * *

Таксито спря до тротоара. Камбаните на Грейс Катидрал отмерваха деветия час. София влезе в *Симбад*.

Идваше точно навреме. Тя затвори менюто и го подаде на сервитьорката, поръчвайки само чаша вода, твърдо решена да навлезе в същината на проблема, довел я на тази маса. Трябваше да убеди синдикалните шефове да спрат надигащото се недоволство на работниците.

— Независимо от вашата подкрепа докерите няма да изкарат и седмица без заплати. Ако спрете работа, корабите ще се преместят от другата страна на залива. Подобна стъпка ще унищожи доковете — каза тя с твърд глас.

Търговската дейност бе силно конкурирана от съседното пристанище, Оукланд. Евентуалното блокиране на работата би предизвикало изчезването на транспортните фирми. Апетитът на брокерите, които от десет години насам си точеха зъбите за най-хубавите терени в града, бе достатъчно изострен, за да накара онези, които си играеха на малката Червена шапчица, имаща намерение да стачкува, най-сетне да си отворят очите.

— Това се случи в Ню Йорк и Балтимор, нас също няма да ни подмине — поде отново тя, убедена в правотата на своята кауза.

И ако търговските кейове преустановяха дейността си, то последиците щяха да бъдат опустошителни не само за живота на докерите. Скоро безспирният поток от камиони, преминаващи всекидневно по мостовете, щеше да спре да задръства подстъпите към полуострова. Хората щяха да напускат домовете си още по-рано, за да се явят на работните си места, и да се прибират още по-късно. Нямахше да минат и шест месеца, преди голяма част от тях да решат да се преселят по на юг.

— Не намирате ли, че отивате малко далеч с тези разсъждения? — попита я един от мъжете. — Тук не става въпрос само за това да преговаряме за по-високи обезщетения в случай на злополука! А и в крайна сметка, мисля, че нашите колеги от Оукланд ще са солидарни с исканията ни.

— Това е феноменът, определян от някои като теория на движението на крилете на пеперудата — продължи София, откъсвайки парче салфетка.

— Какво общо имат тук пеперудите? — попита Манка.

Мъжът с черния костюм, който обядваше зад тях, се обърна и се присъедини към разговора. София замръзна на мястото си, когато разпозна Лукас.

— Това е геофизичен принцип, според който движението на крилите на пеперудите в Азия може да предизвика разместване на въздушните пластове, чиято сила на движение последователно нараства и в крайна сметка може да доведе до разрушителни циклони по бреговете на Флорида.

Синдикалните делегати мълчаливо и учудено се спогледаха. Манка потопа залька си в майонезата и се изкашля, преди да възкликне:

— Вместо да повтаряме виетнамските идиотщини, ще е по-добре да се възползваме от допуснатите грешки, така поне ще знаем, че не сме водили война напразно!

Лукас поздрави София и се обърна към журналистката, която в този момент го интервюираше на съседната маса. Лицето на София бе пребледняло. Един от делегатите я попита дали няма алергия към мидите, забелязвайки, че е оставила порцията си непокътната. Отговори му, че не се чувства добре, и му предложи своето ястие. Помоли ги да размислят, преди да е станало непоправимото. После се извини и напусна събранието: наистина не се чувстваше добре.

Всички станаха, когато София си тръгна. На излизане тя се наклони към младата жена и настойчиво я погледна. Изненадана, тя се отмести назад и за малко да падне. София ѝ отправи една пресилена усмивка.

— Сигурно дяволски му харесвате, като се има предвид, че сте седнали с лице към изгледа! Това ще рече, че сте руса! Желая ви приятна делова вечер... и на двамата. — После с решителни крачки се отправи към гардероба.

Лукас се затича след нея. Хвана я за ръката и я принуди да се обърне.

— Какво ви прихваща?

— „Делова“ трудно се преглъща, нали? Едно д, едно л, едно о, и знаете ли какво, в него няма з! И все пак с малко повече добра воля човек би съумял да открие едно, нали?

— Тя е журналистка!

— Аз също съм журналистка: всяка неделя си преписвам бележника в личния дневник.

— Но Ами е истинска журналистка!

— И в момента ръководството на компанията е страшно заето да си общува с Ами.

— Отлично, и не говорете толкова високо! Ще ми съсипете корицата!

— На нейното списание, предполагам? Все пак поръчайте й малък десерт. В менюто мярнах един за по-малко от шест долара!

— Корицата на моята мисия, за Бога!

— А, това наистина е добра новина! Някога, когато стана баба, ще разказвам на внуците си как една вечер съм пила аперитив с Джеймс Бонд! След пенсионирането си вие с пълно право можете да разкриете тайните си, нали?

— Добре, стига толкова! Доколкото ми е известно, и вие вечеряхте с три приятелки от лиця!

— Очарователен! Вие наистина сте очарователен, Лукас. Вашата събеседничка също — каза тя. — Намирам, че има изискана физиономия върху красивия си птичи врат. Щастливка. Само след четирийсет и осем часа ще получи една възхитителна плетена птича клетка!

— В думите ви има скрит смисъл! Явно водната ми лилия не ви е харесала.

— Напротив! Почувствах се поласкана, че не ми изпратихте аквариума заедно с малката стълбичка! Хайде, побързайте, тя започва да се отегчава. Става страшно, когато една жена започва да се отегчава на масата. Повярвайте ми, говоря ви самата истина.

София рязко се обърна и затвори вратата на ресторанта след себе си. Лукас повдигна рамене и се върна при своята събеседничка.

— Коя беше тази? — попита журналистката, която бе започнала да става нетърпелива.

— Една приятелка.

— Не искам да се бъркам в неща, които не ме засягат, но ще отбележа само, че тя имаше вид на всичко друго, но не и на това, което казахте.

— Вие наистина се бъркате в това, което не ви е работа!

През цялата вечеря Лукас не преставаше да хвали заслугите на своя работодател. Той обясняваше, че благодарение на всички нови идеи, именно на Ед Хурт, компанията дължеше своя небивал успех. Изключителната вярност към неговия съдружник и неповторимата скромност бяха накарали вицепрезидента да се задоволи с второто място в йерархията. С други думи, за Ед Хурт значение имаше единствено каузата. И все пак истинската мислеща глава от бинома^[7] беше той и само той! Журналистката майсторски тракаше върху клавиатурата на портативния си компютър. Лукас лицемерно я помоли да не отбелязва в своята статия някои разсъждения, които бе направил пред нея с мисълта, че може да ѝ има пълно доверие и, от друга страна, защото имаше неустоймо сини очи. Той се наклони към своята гостенка, за да напълни чашата ѝ с вино. Тя от своя страна го подкани да му разкрие други фирмени тайни, които, разбира се, щяха да си останат само между тях. Той гръмка се изсмя и добави, че не е достатъчно пиан, за да направи подобно нещо. Нагласявайки презрамката на своята копринена рокля върху рамото си, Ами попита какво би могло да предизвика опиянение у него.

* * *

София безшумно се изкачи по стълбите. Беше късно, но вратата на Рен все още стоеше полуотворена. Тя внимателно я побутна. Нямаше албум на пода, нито бисквити в малката купа, но госпожица Шеридън я очакваше, седнала в своя фотьойл. София влезе.

— Този младеж те привлича, нали?

— Кой?

— Не се прави на глупачка. Този с водната лилия, с когото прекара вечерта!

— Пихме само по един аперитив. Защо?

— Защото той не ми харесва!

— Бъди сигурна, на мен също. Противен е.

— А аз мисля, че той те привлича!

— В никакъв случай. Вулгарен е, надут и самонадеян.

— Боже Господи! Тя вече е хлътнала по него! — възкликна Рен, вдигайки ръце.

— Това изобщо не е вярно! Предполагах, че е някой, който не се чувства добре в собствената си кожа и на когото мислех, че ще мога да помогна.

— Нещата са още по-зле, отколкото си ги мислех! — каза Рен, вдигайки отново ръце.

— Престани!

— Не говори толкова високо, ще събудиш Матилда!

— Между другото ти си тази, която непрекъснато ми повтаря, че трябва да си намеря някого.

— Това, скъпа моя, всички еврейски майки казват на своите деца... преди да се оженят. В деня, в който им доведат някого вкъщи, те подхващат същата песен, но с обърнати обратно думи.

— Но, Рен, ти не си еврейка.

— И какво от това?

Рен стана и извади малкия поднос от бюфета. Отвори една метална кутия и сложи три бисквити в посребрената купа. После накара София да изяде поне една — и без това вече се е изморила да я чака до късно през нощта!

— Седни и ми разкажи всичко! — каза Рен, разполагайки се удобно във фотьойла.

Тя изслуша София, без да я прекъсва, опитвайки се да разбере намеренията на мъжа, който на няколко пъти бе застанал на пътя ѝ. После втренчено я погледна и наруши настъпилата тишина само за да я помоли да ѝ подаде бисквита. Тя хапваше по една само в края на вечерта, но сега обстоятелствата налагаха да консумира повече захар.

— Опиши ми го — подкани я отново Рен, след като изхрупа още една бисквита.

София се забавляваше много от поведението на своята хазайка. Като се има предвид късният час, тя би могла да прекъсне разговора и да се оттегли, но претекстът бе повече от добър, за да остане и да се наслаждава на скъпоценните мигове, когато милувките на гласа бяха по-приятни от тези на ръката. Отговаряйки колкото е възможно искрено на събеседничката си, тя изненадано откри, че не може да опише никакво качество на този, с когото бе прекарала вечерта. С изключение може би на някакъв дух, който витаеше около него, и заемащата първостепенно място логика.

Рен нежно потупа с пръсти коляното на София.

— Тази среща не е случайна! Ти си в опасност и дори не си даваш сметка за това.

Старата дама изведнъж разбра, че София не е схванала смисъла на нейните думи. Тя се настани още по-удобно във фотьойла.

— Той вече е в кръвта ти, ще стигне чак до сърцето ти. Ще обере всички емоции, които ти с такова внимание и усърдие си отглеждала толкова време. После ще те нахрани с надежди. Любовните завоевания са най-егоистичните от всички кръстоносни походи.

— Рен, наистина мисля, че бъркаш нещо!

— Не. Аз пък смятам, че по-скоро ти грешиш. Знам, че ме взимаш за стара бърбровка, но съм сигурна, че това, което ти казвам, ще се окаже вярно. Всеки ден, всеки час ти ще убеждаваш себе си в силата на защитните ти способности, на твоя умел начин на действие, на уменията ти да оставаш независима. Но в крайна сметка желанието да го чувстваш до себе си ще стане по-силно и от наркотик. Така че не се самозалъгвай! Това е единственото нещо, което искам да те помоля. Той ще влезе в съзнанието ти и после нищо не би могло да те освободи от неговото присъствие. Нито разумът ти, нито дори времето, което ще се превърне в твоя най-коварен враг. Единствено идеята да го преоткриеш такъв, какъвто си го представяш, ще ти помогне да победиш най-ужасния от твоите страхове: да бъдеш изоставена... от него, от самата себе си. Това е най-деликатният избор, който животът ни налага.

— Но защо ми казваш всичко това, Рен?

Рен насочи поглед към библиотеката и по-специално към корицата на един от своите албуми. В погледа ѝ се появи носталгия.

— Защото целият ми живот е зад мен. Така че нищо не прави или направи всичко! Без лъжи, без заблуди и най-вече без никакви компромиси!

София увиваше ресните на килима около пръстите си. Рен нежно я погледна и я погали по косата.

— Добре де, не се сърди! Изглежда, понякога любовните истории имат добър край! Хайде, стига клишета! Не смея дори да погледна часовника си.

София внимателно притвори вратата и се изкачи на етаж. Матилда спеше ангелски сън.

* * *

Двете *Маргарити* се сблъскаха с кристален звън. Удобно настанил се върху канапето в своя хотелски апартамент, Лукас се похвали, че никой друг не може да прави подобни коктейли. Ами поднесе чашата към устните си и го погледна в очите. С много нежен глас той ѝ призна, че ревнува частиците сол, топящи се в устата ѝ. Тя схруска ситните зрънца и игриво изплезе език; този на Лукас се плъзна по устните ѝ, преди да навлезе по-дълбоко, много по-дълбоко.

* * *

София не запали лампата. Прекоси стаята в полумрака, за да се добере до прозореца, който внимателно затвори. Застана до него и се загледа в бурните вълни на океана. Дълбоко вдиша свежия въздух и погледна замечтано към небето. На небосклона не се виждаха звезди.

... и беше вечер, и беше сутрин...

[1] пластрон — силно колосана нагръдна част на мъжка риза, която се носи под деколтирана жилетка при фрак или смокинг. — Б. ред. ↑

[2] емболия (мед.) — запушване на кръвоносен съд. — Б.ред. ↑

[3] амблиопия (мед.) — намалено, отслабено зрение. — Б.ред. ↑

[4] флибустиер — морски разбойник, контрабандист. — Б.ред. ↑

[5] кондоминиум — владение. — Б.ред. ↑

[6] експанзивност — избухливост, невъздържаност, стремеж към завладяване на чужди територии. — Б.ред. ↑

[7] бином (мат.) — алгебричен двучлен. — Б. ред. ↑

ДЕН ТРЕТИ

Той потърси с ръка завивката, но не я откри. Отвори едното си око и се погали по едва наболата брада. Лукас усети собствения си дъх и си каза, че цигарите и алкохолът наистина са вредни. Върху дисплея на радиобудилника цифрите показваха шест и двайсет и една. Намиращата се до него вдлъбната възглавница беше празна. Стана и чисто гол се отправи към малкия хол. Ами, загърната със завивката, ядеше една червена ябълка, която бе отмъкнала от фруктиерата.

— Събудих ли те? — попита тя.

— Индиректно, да! Може ли човек да намери кафе на това място?

— Позволих си да поръчам едно от румсървиса, после си взимам душ и изчезвам.

— Ако не те притеснява много — отговори Лукас, — предпочитам да си вземеш душа у вас, защото много бързам!

Ами остана вцепенена. Тя веднага се отправи към стаята и събра разхвърлените си вещи. Облече се набързо, грабна обувките си и пое по малкия коридор към изхода. Лукас си подаде главата от банята.

— Отказа ли се от кафето?

— Не, и него ще изпия вкъщи, благодаря ти за ябълката!

— Няма защо, искаш ли още една?

— Не, благодаря. Тази ми стига, бях наистина очарована, желая ти приятен ден.

Тя отмести веригата на вратата и натисна бравата. Лукас се приближи до нея.

— Мога ли да ти задам един въпрос?

— Слушам те!

— Какви цветя предпочиташ?

— Лукас, безспорно не ти липсва вкус, но за съжаление е много лош! Имаш сръчни ръце, с теб прекарах една адски хубава нощ, но нека спрем дотук!

На излизане тя едва не се сблъска с камериера от етажa, който носеше закуската. Лукас погледна Ами.

— Сигурна ли си, че не искаш кафе, след като вече го донесоха?

— Абсолютно сигурна съм!

— Хайде, бъди мила. Каж ми за цветята!

Ами въздъхна дълбоко. Очевидно беше отчаяна.

— Не се задават такива въпроси на получателката. Те убиват чара. На твоята възраст трябва да знаеш тези неща.

— Разбира се, че ги знам — отвърна Лукас с глас на малко палаво момче, — но ти не си получателката!

Ами се изстреля навън и без малко да събори камериера, който чакаше на входа. Двамата мъже, застанали неподвижно, чуха Ами да крещи от дъното на коридора: „Кактуси... и можеш да седнеш върху тях!“ Те мълчаливо я последваха с поглед. Чу се лек звън: асансьорът бе пристигнал. Преди вратите да се затворят, Ами добави: „И една последна подробност, Лукас, чисто гол си!“

* * *

— Не мигна цяла нощ.

— Аз винаги спя много малко...

— София, какво става с теб?

— Нищо!

— Една приятелка може да чуе това, което другата не й казва гласно.

— Отрупана съм с работа, Матилда, не знам откъде да започна. Страхувам се, че няма да имам сили да направя това, което очакват от мен.

— За първи път те виждам да се съмняваш в себе си.

— В такъв случай сме на път да станем истински приятелки.

София се отправи към кухненския бокс, мина зад барплота и напълни електрическия самовар. От леглото си, поставено в хола, Матилда можеше да наблюдава изгриващото над залива слънце. Небето се покриваше с тъмни облаци.

— Мразя октомври — каза Матилда.

— Какво ти е направил?

— Това е месецът, който погребва лятото. Всичко се смалява през есента: дните намаляват, слънцето почти не се забелязва, задава се студ. Човек гледа пуловерите си, без да се реши да ги облече. Есента е мръсен и мързелив сезон. Тя не носи нищо освен влага, дъжд и пак дъжд.

— И аз съм тази, за която се предполага, че е недоспала!

Самоварът започна да къкри. Кратък шум прекъсна бълбукането на водата. София повдигна капака на една желязна кутия и взе пакетче *Ърл Грей*, изля парещата течност в голяма чаша и потопи чая. После приготви закуската на Матилда и я подреди върху един поднос. Взе вестника, който Рен бе мушнала под вратата, както обикновено правеше всяка сутрин. После помогна на приятелката си да се изправи, подреди възглавниците и се отправи към своята стая. Матилда повдигна плъзгащия се прозорец. Влагата на късния сезон достигна чак до болния ѝ крак, причинявайки ѝ остра болка, която предизвика у нея недоволна гримаса.

— Вчера отново видях мъжа с водните лилии! — извика София от банята.

— Вече сте станали неразделни! — отговори Матилда също толкова високо.

— Глупости! Просто вечеряше в същия ресторант, в който и аз.

— С кого?

— С една блондинка.

— Какъв тип?

— Блондинка!

— Нещо повече?

— Тип *тичай след мен*, няма да ти е трудно да ме хванеш, защото съм с високи токчета!

— Казахте ли си нещо?

— Разменихме само няколко думи. Промърмори нещо от сорта, че тя била журналистка и в момента взимала от него интервю.

София влезе под душа. Завъртя старите, скърцащи кранове и с бързо отмерено движение премести водния регулатор, който на два пъти издаде стържещ шум: водата обля лицето и тялото ѝ. Матилда отвори *Сан Франсиско Кроникъл* и в този момент една снимка се наби в погледа ѝ.

— Не те е излъгал! — извика тя.

София, която обилно търкаше косата си с шампоан, успя да отвори едното си око. С опакото на ръката си се опита да изтрие сапунената пяна, която щипеше очите ѝ, но предизвика тъкмо обратния ефект.

— Освен че е по-скоро кестенява... — поде отново Матилда — с други думи, бива си я!

Шумът от душа спря, София веднага се появи в хола. Една кърпа покриваше тялото ѝ, а косата ѝ бе сресана с гел.

— Какви ги дрънкаш?

Матилда вдигна поглед към своята приятелка.

— Наистина имаш хубави гърди!

— Светците^[1] винаги са хубави. В противен случай нямаше да са светци.

— Именно това се опитвам да кажа на моите всяка сутрин пред огледалото.

— За какво точно ми говориш, Матилда?

— За твоите цици! Щях да съм щастлива, ако и моите стърчаха така гордо.

София покри с ръка гърдите си.

— За какво ми говореше преди малко?

— Вероятно за това, че излезе от душа, без да се изплакнеш! — каза тя, размахвайки вестника в едната си ръка.

— Нима статията е излязла толкова бързо?

— Дигитални апарати и интернет! Даваш интервю, няколко часа по-късно вече си на първа страница, а на другия ден с теб увиват риба!

София понечи да вземе всекидневника от ръцете на Матилда, но тя се противопостави.

— Не го пипай! Цялата си измокрена.

Матилда започна да чете на висок глас първите редове от статията, която се простираше върху цели две колони — НЕВЕРОЯТНИЯТ ПРОГРЕС НА КОМПАНИЯТА А&Х. Истинско похвално слово за Ед Хурт, където журналистката в цели трийсет реда разкриваше на читателите кариерата на този, който, безспорно в най-голяма степен, бе допринесъл за изключителния икономически възход на областта. В заключение се казваше, че малката фирма от петдесетте години, превърнала се в гигантска компания, днес се крепи изцяло върху неговите рамене.

София в крайна сметка се добра до вестника и сама довърши статията, над която можеше да се види една малка цветна снимка. Най-отдолу стоеше името на Ами Стивън. Сгъна всекидневника и не можа да сдържи усмивката си.

— Руса е! — каза тя.

— Ще се видите ли отново?

— Приех да обядвам с него.

— Кога?

— Във вторник.

— В колко часа?

София ѝ каза, че Лукас трябвало да я вземе във вторник към обяд. Тогава Матилда посочи с пръст вратата на банята и поклати глава.

— Тоест след два часа!

— Вторник ли сме днес? — попита София, събирайки набързо пръснатите си из стаята вещи.

— Тази дата е отбелязана върху вестника!

Тя излезе от стаята си след няколко минути.

Беше облечена в джинси и широко плетен пуловер. Представи се на своята приятелка в очакване да получи евентуален комплимент. Матилда само я погледна и отново продължи да чете.

— Какво не е наред? Цветовете ли не си отиват? Причината е в джинсите, нали? — попита София.

— Ще си поговорим за това, когато си изплакнеш косата — каза Матилда, прелиствайки страниците на книжката с програмите за телевизията.

София се огледа в огледалото, поставено върху камината. Свали пуловера си и с отпуснати рамене се отправи към банята.

— За пръв път те виждам да полагаш грижи за външния си вид... после ми разправяй, че не ти харесва, че не е твой тип, че е много „импозантен“... Любопитна съм да го чуя пак! — допълни Матилда.

Леко драскане по вратата оповести влизането на Рен. Носеше панер, пълен със свежи зеленчуци, и една картонена кутия, чиято красива панделка издаваше вкусното ѝ съдържание.

— Изглежда, денят няма да ѝ стигне, за да реши какво в крайна сметка да си сложи, в това капризно време човек не знае какво да облече.

— Не е само заради времето — намеси се Матилда.

Рен се обърна, когато София излизаше от банята. Този път със силно бухнала коса. Тя приключи със закопчаването на панталона си и завърза връзките на маратонките.

— Излизаш ли? — попита я Рен.

— Поканена съм на обяд — отговори София, целувайки я по бузата.

— Ще правя компания на Матилда, ако, разбира се, няма нищо против. Но и да има, пак няма да я оставя, защото сама долу аз се отегчавам много повече от нея.

Няколко изсвирвания на клаксон огласиха улицата. Матилда се надвеси през прозореца.

— Днес наистина сме вторник! — каза тя.

— Той ли е? — попита София, оставайки встрани от прозореца.

— Не. От „Федеръл Експрес“ са! Явно са започнали да доставят пратките с поршета. Откакто наеха на работа Том Ханкс, пред нищо не се спират! — Звънецът иззвъня два пъти. София целуна Рен и Матилда. Излезе от апартамента и бързо слезе по стълбите.

Седнал зад волана, Лукас свали тъмните си очила и широко се усмихна. София едва бе затворила вратата, а спортният автомобил вече набираше скорост към хълмовете на Пасифик Хайтс. Колата навлезе в Президо Парк, прекоси го и пое по отбивната, водеща към Голдън Гейт. От другата страна на залива хълмовете на Тибурон едва се подаваха над мъглата.

— Ще обядваме на брега на морето! — извика Лукас. — Най-добрите раци в цялата област! Обичате раци, нали?

От учтивост тя отговори утвърдително. Предимството на тези, които не се хранят, е, че безпроблемно могат да изберат това, което няма да ядат.

Времето беше меко, асфалтът се разстиляше пред тях под формата на нескончаема линия, а музиката, която се лееше от радиото, придаваше още по-голямо настроение. Този момент приличаше на късче щастие, очакващо да бъде споделено. Колата напусна магистралата и зави по една малка уличка, стигаща до рибарското пристанище на Саусалито. Лукас спря на паркинга пред вълнолома. После заобиколи колата и отвори вратата на София.

— Моля, последвайте ме. — Той подаде ръка, помагайки ѝ да излезе от автомобила.

Двамата тръгнаха по тротоара, простиращ се по протежение на брега. От другата страна на улицата един мъж, дърпан от огромно куче със златист цвят, погледна София и с всичка сила се удари в стоящия срещу него уличен стълб.

Тя се приготви да пресече платното, за да му помогне, но Лукас я хвана за ръката: все пак този тип кучета са обучени да участват в спасителни мисии. Влязоха в ресторанта. Сервитьорката взе две менюта и ги поведе към една маса на терасата. Лукас покани София да заеме мястото, което даваше добър изглед към морето. Поръча бяло газирано вино. Тя взе парченце хляб и го хвърли на една чайка, която гледаше към нея, кацнала на балюстрадата^[2]. Птицата улови хляба във въздуха и се отправи високо в небето, прелитайки над залива с мощни удари на крилето. На няколко километра от това място, на другия бряг, Жул обхождаше кейовете надлъж и шир. Той се приближи до брега и със силен, но добре отмерен удар изрита един камък, който подскочи седем пъти по водата, преди да потъне. После постави ръце в джобовете на старите си туидови панталони и погледна отсрещния бряг. Външният му вид беше толкова неспокоен, колкото и вълните. Колата на инспектор Пилгиц, която в този момент напускаше *Фишърс Дейли* и с включена сирена се бе насочила към града, го извади от мислите му. Едно обикновено сбиване в Чайнатаун бе прераснало в безредици и всички отряди на полицията се бяха насочили към този район. Жул навъсено погледна, после промърмори нещо и се върна под своята арка. Седнал върху една дървена каса, той се замисли: струваше му се, че нещо не е наред. Страница от вестник, носеща се във въздуха, падна в локвата точно пред него. Тя се напои с вода и постепенно снимката на Лукас се появи от другата ѝ страна. Жул бе разтревожен от тръпката, която премина през цялото му тяло при вида ѝ.

* * *

Сервитьорката постави на масата димящ глинен съд, от който се подаваха щипки на раци. Лукас сервира няколко на София и хвърли поглед към двете бели кърпи, които бяха поставени отпред, точно до

купата с вода, която служеше за изплакване на пръстите. Лукас ѝ предложи едната, но тя отказа, той също не намери за необходимо да връзва кърпа около врата си.

— Трябва да ви призная, че лигавникът не е аксесоар, който ви отива. Нищо ли няма да ядете? — попита той.

— Не, няма.

— Да не би да сте вегетарианка?

— Идеята да се ядат животни винаги ми се е струвала странна.

— Това си е в реда на нещата и аз не виждам нищо странно.

— Аз пък до известна степен виждам.

— Но нали всички същества на земята, за да оцеляват, са принудени да се хранят със себеподобни.

— Да, но на мен раците нищо не са ми направили. Наистина съжалявам — каза тя, отблъсквайки леко чинията, която видимо я отвращаваше.

— Не сте права. Природата изисква всичко това. Ако паяците не се хранеха с насекоми, то насекомите щяха да се хранят с нас.

— Именно защото раците приличат на големи паяци, трябва да ги оставим на мира!

Лукас се обърна към сервитьорката. Помоли я да му донесе менюто с десертите и учтиво ѝ каза, че е приключил с обяда.

— Не бива да се съобразявате с мен и да се отказвате от това, което сте си поръчали — каза София, като леко се изчерви.

— Вие ме иронизирахте по отношение на ракообразните. — Той отвори менюто и посочи един десерт с течен шоколад.

— Мисля, че в този случай ние сами си причиняваме болка. Това нещо тук трябва да е пълно с калории!

С намерение да изпробва точността на своята интуиция относно Ангелите проверители, София го попита за функциите, които изпълнява, Лукас от своя страна отклони нейния въпрос.

Имаше други, по-интересни теми, по които той желаше да разговаря с нея, и за начало се поинтересува с какво друго се занимава, освен да бди над сигурността на търговското пристанище. Искаше да знае как прекарва свободното си време. Дори и в единствено число, му бе отвърнала тя, този израз ѝ се струваше странен. Извън работата си тя прекарваше своето време в различни асоциации, преподаваше в училище за хора с нарушено зрение, занимаваше се с възрастни и деца

в болниците. Обичаше тяхната компания, помежду им се създаваше една особена магическа връзка. Единствено децата и възрастните хора виждаха онова, което много от останалите игнорираха, а именно изгубеното време на техния живот. В нейните очи бръчките, породени от старостта, образуваха най-красивото писмо на живота, онова, посредством което децата се учеха да четат своите мечти.

Лукас я погледна чаровно.

— И вие наистина се занимавате с всичко това?

— Да!

— Но защо?

София не му отговори. Лукас погълна остатъка от кафето си и след известна пауза си поръча друго. Даде си достатъчно време, за да го изпие, независимо че напитката изстиваше, независимо че небето се покриваше с облаци, желанието му бе този разговор да не свършва, най-вече да не свършва точно в този момент. Предложи на София да се поразходят по брега на океана. Тя вдигна яката на пуловера си и стана. Благодарил му за тортата. За пръв път ядеше шоколад и намираще вкуса му за невероятен. На Лукас му се струваше, че се подиграва с него, но имайки предвид радостното ѝ излъчване, в крайна сметка заключи, че тя не го лъже. Но имаше и друго, което не му даваше мира: точно в този момент той видя нещо неизразимо в нейните очи и изведнъж му се стори, че тя никога не лъже. За пръв път го обзе съмнение и той остана със зяпнала уста.

— Лукас, не знам какво толкова съм казала, по при липса на паяци вие рискувате много!

— Моля?

— Ако останете дълго време с отворена уста, някоя муха може да ви навести!

— Не ви ли е студено? — попита Лукас, заставайки прав като стълб.

— Не, но смятам, че няма да е зле да се поразтъпча малко.

Стачката не се бе състояла. Една огромна чайка се носеше по водата и, изглежда, всеки момент щеше да излети. Краката ѝ докосваха вълните, произвеждайки пръски пяна. Птицата най-сетне хвъркна, направи лек завой и се превърна в малка точица на фона на светлинния

лъч, който се показваше иззад облаците. Плясъкът на нейните криле постепенно отстъпи място на шума от разбиващите се в прибоя вълни. София се обърна с гръб към вятъра, който вдигаше облаци от пясък. Лека тръпка премина по цялото ѝ тяло. Лукас свали сакото си, за да я наметне. Изпълнен с водни пръски вятър я шибаше по лицето. Тя широко се усмихна, опитвайки се със сетни сили да спре обземащия я отвътре смях, смях без предлог и без видима причина.

— Защо се смеете? — учудено попита Лукас.

— Нямам никаква представа.

— Тогава в никакъв случай не спирайте. Ако знаете само колко ви отива.

— Смяхът подхожда на всички.

Заваля ситен дъжд, издълбавайки хиляди малки кратери по плажа.

— Погледнете — каза тя. — Човек би казал, че това е истинска луна, нали?

— Да, прилича малко на луната!

— Изведнъж станахте тъжен.

— Бих искал времето да спре.

София сведе очи и продължи.

Лукас се обърна и тръгна право срещу нея. После заднишком продължи в обратна посока, чертаейки пътя на София, която се забавляваше да стъпва в оставените от него следи.

— Не знам как да ти го кажа — продължи той с детинското си изражение.

— Тогава не казвай нищо.

Вятърът развя косите на София пред лицето ѝ. Тя ги отметна назад с едната си ръка. Тънък кичур се бе закачил за дългите ѝ мигли.

— Ще ми позволиш ли? — каза той, протягайки ръка.

— Вашата срамежливост ме кара да се смея.

— Не си дадох сметка за нея.

— Тогава в никакъв случай не спирайте... тя страшно много ви отива.

Лукас се приближи към София и изражението на лицата им изведнъж се промени. В гърдите си тя изпита усещане, което не познаваше до този момент: *безкрайно туптене, отекващо чак в*

слепоочията ѝ. Пръстите на Лукас деликатно потрепваха, сдържайки обещанието за една крехка милувка по бузата ѝ.

— Ето — каза той, откривайки очите си пред нейните.

В този миг една светкавица раздра небето, гърмът проехтя със страшна сила и пороен дъжд се изсипа върху тях.

— Бих искал да се видим отново — каза Лукас.

— Аз също, може би на малко по-сухо място — отговори му тя.

Той обгърна с ръка София и тичешком я поведе към ресторанта. Боядисаната в бяло дървена тераса беше пуста. Те застанаха под керемидения навес и заедно се наслаждаваха на стичащата се по улука вода. Кацнала върху балюстрадата, лакомата чайка не обръщаше внимание на поройния дъжд. София се наведе и взе залък хляб, напоен с вода. Тя го изстиска и го хвърли надалече. Птицата излетя в простора.

— Кога бих могъл да ви видя отново? — попита Лукас.

— Какъв е вашият свят?

Лукас се поколеба за миг.

— Прилича малко на ада!

София на свой ред направи кратка пауза, погледна го втренчено и се усмихна.

— Това често казват онези, които идват тук, след като напуснат Манхатън.

Дъждът ставаше все по-силен и скоро щеше да прерасне в буря. Сега трябваше да викат с цяло гърло, за да надделеят над шума от пороя. София хвана ръката на Лукас и с мек глас каза:

— Най-напред ще ми се обадите, ще попитате как съм и по време на разговора ще предложите да се видим. Тогава аз ще ви отговоря, че съм затрупана с работа и в момента не мога. Вие пък ще ми предложите друга дата и аз ще ви отговоря, че ме устройва, защото току-що съм анулирала една среща.

Нова светкавица обагри небето. На плажа вятърът вече духаше със страшна сила. Гледайки времето, човек би казал, че всеки момент ще настъпи краят на света.

— Не искате ли да влезем вътре? — попита София.

— Как сте? — каза Лукас вместо отговор.

— Добре! Защо? — отговори учудено тя.

— Защото исках да ви поканя да прекарате следобеда с мен, но вие не сте свободна, отрупана сте с работа и сте прекалено заета. Може би е най-добре да ви поканя на вечеря, какво ще кажете?

Младата жена се усмихна. Той разтвори мантото си и я загърна с него, след което я поведе към колата. Вълните на разбушваното море достигаха до опустелия тротоар. Лукас преведе София през пътя. Той с мъка отвори вратата на автомобила под напора на силния вятър. Оглушителният шум на бурята намаля, след като влязоха в колата. Потеглиха под ударите на поройния дъжд. Лукас остави София пред един гараж, както самата тя го беше помолила. Преди да се разделят, той погледна часовника си. Тя се наклони към прозореца.

— Имах уговорена вечеря за днес, но ще се опитам да я отменя, ще ви се обадя на мобилния телефон.

Той се усмихна и потегли. София го изпрати с поглед, докато колата се изгуби в проливния дъжд, сипец се над Ван Нес Авеню.

Тя трябваше да плати за презареждането на акумулатора и разходите по изтеглянето на колата. Когато тръгна по Бродуей, бурята беше вече отминала. Тунелът отвеждаше направо в сърцето на най-горещия квартал в града. На една пешеходна пътека тя забележа джебчия, който се насочваше към поредната си жертва. Спря успоредно на редицата паркирани коли, излезе от форда и тичешком се насочи към него.

Без много да се церемони, задържа мъжа, който отстъпи назад, слисан от тази неочаквана намеса. Видът му бе заплашителен.

— Би било неразумно от твоя страна — каза.

София, посочвайки с пръст жената с дипломатическото куфарче, която се отдалечаваше от мястото на инцидента.

— Ченге ли си?

— Не в това е въпросът!

— Тогава омитай се оттук, глупачко!

После той с всичка сила се затича към своята жертва. В момента, в който се доближаваше до нея, почувства силна болка в глезена, след което с целия си ръст се строполи по корем на пътя. Младата жена, която същевременно се бе качила в един трамвай, не си даде сметка за

това, което се случваше. София изчака, докато мъжът стане, след което се насочи към колата си.

Отваряйки вратата, тя прехапа долната си устна, видимо недоволна от себе си. Нещо се бе изпречило на пътя ѝ. Целта беше достигната, но не по начина, по който тя искаше. Да се вразуми нападателят, за нея не беше достатъчно. След това запали автомобила и пое към доковете.

* * *

— Да паркирам ли колата ви, господине?

Лукас подскочи и вдигна глава, хвърляйки поглед на пазача на паркинга, който го гледаше втренчено.

— Защо ме гледате така?

— Стояхте неподвижен цели пет минути, тогава си казах...

— Какво си казахте?

— Помислих си, че не се чувствате добре, тази мисъл ме осени, когато ви видях да отпускате глава върху волана.

— Е, добре тогава, съветвам ви да не се доверявате на нищо от пръв поглед, това ще ви спести много разочарования!

Лукас излезе от колата и хвърли ключовете на младежа. Когато вратите на асансьора се отвориха, той се оказа очи в очи с Елизабет, която се наклони към него и го поздрави. Лукас направи крачка назад.

— Вече ме поздравихте тази сутрин, Елизабет — каза навъсено той.

— Имахте право за охлювите, те наистина са много вкусни! Приятен ден!

Вратите на асансьора се отвориха на деветия етаж и тя се изгуби в коридора.

Ед посрещна Лукас с отворени обятия.

— Истинско щастие, че ви срещам, скъпи ми Лукас!

— Поласкан съм — каза Лукас, затваряйки вратата на офиса.

Той направи крачка към вицепрезидента и се настани в един фотьойл. Хурт размаха пред него броя на *Сан Франциско Кроникъл*.

— Двамата с вас ще сътворим велики дела.

— Не се и съмнявам.

— Не ми изглеждате добре.

Лукас въздъхна. Ед почувства отегчението му. Той отново радостно размахна вестника, отворен на страницата, където се намираше статията на Ами.

— Чудесна статия! Аз едва ли щях да се справя по-добре.

— Публикувана ли е вече?

— Още тази сутрин! Както ми беше обещала. Очарователна е тази Ами, нали? Сигурно е работила цяла нощ.

— Сигурно.

Ед посочи с пръст снимката на Лукас.

— Какъв идиот съм само. Трябваше да ви дам моя снимка, преди да се срещнете с нея. Но толкова по-зле. Между другото вие сте излезли чудесно.

— Благодаря.

— Сигурен ли сте, че всичко е наред, Лукас?

— Да, господин президент, много съм добре!

— Не знам дали инстинктът ме лъже, но имате малко странен вид. — Ед отпуши кристалната гарафа, сипа чаша вода на Лукас и с престолено съчувствен тон добави: — Ако имате грижи, били те и от личен характер, винаги можете да ми се доверите. Ние сме голяма организация, но преди всичко сме едно голямо семейство!

— Искали сте да ме видите, господин президент?

— Наричайте ме Ед!

Хурт възторжено започна да разказва за своята среща предната вечер, която бе надминала всичките му очаквания. Той бе информирал своите сътрудници относно намерението си да създаде в компанията един нов отдел, който щеше да се нарича „Иновации“. Работата на тази структура щеше да бъде поставянето в действие на неизползвани досега търговски стратегии с цел покоряването на нови пазари. Оглавявана от Ед, тази работа можеше да се окаже едно своеобразно подмладяване. Затова той я очакваше с нетърпение. По времето на техния разговор голяма част от ръководните кадри вече се опияняваха от мисълта, че ще бъдат част от приближените на бъдещия президент. „Очевидно Юда никога не остарява... Той дори имаше способността да се представя посредством няколко души едновременно“ — помисли си Лукас.

Продължавайки своето експозе, Хурт заключи, че малката конкуренция в лицето на неговия съдружник не би могла да му причини никакви щети, тъкмо обратното, би го изпълнила със свежи сили, а това от своя страна би било твърде добре.

— Споделяте ли моите виждания, Лукас?

— Разбира се — отговори той, поклащайки глава.

Лукас беше на седмото небе от щастие: намеренията на Хурт надминаваха всичките му очаквания и го караха да си мисли, че проектът му има всички шансове да успее. На Маркет Стрийт 666 дефицитът във властта скоро щеше да се появи. Двамата мъже разговаряха относно реакцията на Антонио. Повече от вероятно беше, че съдружникът ще се противопостави на новите идеи. Необходима му е бляскава операция, която да съпровожда появата на новия отдел, но започването на мощна кампания съвсем не е лесно нещо и изисква много време — беше заключението на Хурт. Вицепрезидентът мечтаеше за престижен пазар, който да легитимира властта, към която беше насочил всичките си усилия. Лукас стана и постави пред Ед досието, което държеше под мишница. Отвори го и извади обемен документ: пристанищната зона на Сан Франциско се простираше върху няколко километра, обхващайки практически целия бряг на града. Тя постоянно се променяше, а дейността на доковете просъществуваше, за голямо съжаление на брокерите на недвижими имоти, които с всички сили се бореха за разширяване на увеселителните заведения по пристанището и трансформацията на някои терени, разположени в непосредствена близост до морето, които, между другото, бяха едни от най-желаните в града. Малките платноходки си бяха устроили свое пристанище в една по-отдалечена част от залива, отбелязвайки по този начин победата на гореспоменатите брокери, които бяха успели да пренесат битката малко по на север. Създаването на тази резидентна^[3] структура бе привлякло вниманието на бизнес средите и къщите, построени на брега на океана, бяха изкупени на баснословни цени. Преди това там имаше гигантски терминали, приемащи огромните презокеански кораби. Потокът от хора, слизащ от тях, се движеше по една съвсем наскоро създадена алея, водеща ги до кей 39. Туристическата зона бе предизвикала възникването на множество малки магазинчета и ресторанти. Многобройните дейности по кейовете бяха извор на

гигантски печалби и люти битки на интереси. От десет години насам президентите на агенциите на недвижими имоти в пристанищната зона се сменяха за всеки петнайсет месеца, което беше ясен индикатор за непрестанните войни за сфери за влияние, свързани с придобиването и експлоатацията на градските брегове.

— Какво целите с всичко това? — попита Ед.

Лукас лукаво се усмихна и разгъна една карта: на заглавната страница можеше да се прочете: „Пристанище на Сан Франциско, док 80“.

— Напред към последния бастион!

Вицепрезидентът се стремеше към трона.

Лукас му предлагаше цяло царство!

Той седна отново, за да обясни по-детайлно проекта на своя събеседник. Положението на доковете беше нестабилно. Тежката работа често се оказваше опасна за живота на докерите, повече от които имаха избухлив характер. Една стачка можеше да се разпространи по-бързо дори от вирус. Лукас вече бе направил необходимото, за да взриви и без това неспокойната атмосфера.

— Не виждам с какво това може да ни е от полза — прозявайки се, каза Ед.

Лукас поде разговора с нова сила:

— Докато предприятията, осигуряващи логистиката и товаро-разтоварните работи, плащат своите наеми и заплатите на работниците си, никой няма да посмее да ги отстрани оттам, но тази ситуация би могла много бързо да се промени. Достатъчно е само едно ново парализиране на пристанищната дейност.

— Пристанищното ръководство никога няма да допусне подобно нещо. Ще срещнем силен отпор.

— Всичко зависи от сферите на влияние — каза Лукас.

— Може би — отвърна му Хурт, поклащайки глава. — Но за подобен проект ще ни е необходима помощ от най-високите етажи на властта.

— Не на вас трябва да обяснявам как се дърпат конците на лобитата! Директорът на пристанищната агенция за недвижими имоти всеки момент ще бъде отстранен. Повече от сигурен съм, че една последна премия ще го заинтересува много.

— Не разбирам за какво говорите!

— Ед, вие сигурно трябва да сте изобретили лепилото на гърба на пликите, разпределящи се под масите!

Вицепрезидентът се изправи в своя фотьойл, не знаейки дали трябва да се чувства поласкан от тази забележка. Насочвайки се към вратата, Лукас апострофира своя работодател:

— В синята риза ще намерите също така един лист с детайлна информация относно нашия кандидат, за когото подготвяме богато пенсиониране. Той прекарва всичките си уикенди на брега на езерото Тахо, а казват също така, че бил потънал в дългове. Направете всичко възможно, за да ми уредите среща с него колкото се може по-скоро. Постарайте се да е на достатъчно дискретно място, а останалото оставете на мен.

Хурт нервно разлисти страниците на досието, хвърли учуден поглед на Лукас и сбърчи чело.

— В Ню Йорк с политика ли сте се занимавали?

Вратата се затвори.

Асансьорът беше на етаж, Лукас го остави да тръгне празен. Извади мобилния си телефон, включи го и нервно набра номера на гласовата си поща. „Нямате нови съобщения“ — на два пъти прозвуча гласът с автоматична интонация. Той затвори и продължи да движи курсора, докато върху екрана се появи една малка икона, наподобяваща пощенски плик: пространството под нея беше празно. Изключи своя апарат и влезе в асансьора. Когато излезе на паркинга, забележа, че нещо, което не е в състояние да идентифицира, не му дава мира: *едно едва забележимо туптене в гърдите му, резониращо чак до слепоочията.*

* * *

Съветът бе започнал преди повече от два часа. Последствията от падането на Гомес на дъното на трюма на *Валпарезо* взимаха обезпокоителни размери. Мъжът все още беше в реанимация. На всеки кръгъл час Манка се обаждаше в болницата, за да се осведоми за неговото състояние: лекарите все още не можеха да дадат крайното си заключение. Ако морякът починаше, никой не би бил в състояние да овладее гневът на докерите, който всеки момент щеше да се

трансформира в безредици. Шефът на синдикалната организация на западния бряг бе дошъл специално за събранието. Той стана, за да си налее чаша кафе. София се възползва от тази пауза и дискретно напусна залата, където се водеха дебатите. Излезе от сградата и се отдалечи на няколко метра, за да се скрие зад един контейнер. Далеч от погледите на останалите, тя набра някакъв номер. Съобщението на телефонния секретар бе кратко: „Лукас“ — следваше веднага след сигнала.

— София е, свободна съм тази вечер, обадете ми се, за да ми кажете къде можем да се срещнем. Доскоро.

Затваряйки, тя погледна мобилния си телефон и без да знае защо, се усмихна.

В късните следобедни часове делегатите бяха стигнали до единодушно решение. Трябваше им повече време, за да осмислят по-добре това, което ставаше. Разследващите случая щяха да публикуват своя доклад относно причините за инцидента едва късно вечерта, а от своя страна Сан Франсиско Мемориал Хоспитал трябваше да изчака сутрешното заключение на лекарския екип, преди да се произнесе относно шансовете за оживяване на докера. Предвид всички тези обстоятелства, беше насрочено ново събрание за следващия ден. Манка щеше да уведоми членовете на управителния съвет незабавно след получаването на двата доклада и веднага след това щеше да се насрочи ново общо събрание.

София имаше нужда от глътка въздух. Тя си даде няколко минути почивка, за да се поразходи по кея. На няколко метра от нея ръждивият нос на Валпарезо се клатеше, привързан към брега. Корабът беше окован във вериги като див звяр. Сянката на огромния плавателен съд на моменти рефлектиреше върху бушуващите вълни, които го обливаха на приливи и отливи. През цялото време мъже в униформи се качваха и слизаха от него, подлагайки го на всевъзможни проверки. Капитанът на кораба ги гледаше, опрян върху балюстрадата на своя наблюдателен пост. Ако трябваше да се съди по начина, по който той хвърля цигарата си през борда, то съществуваха достатъчно причини човек да си помисли, че предстоящите часове щяха да бъдат още по-бурни от вълните, в които изгасна неговият фас. Гласът на Жул наруши тишината на това място, огласяно единствено от крясъците на чайките:

— Морето днес не предизвиква никакво желание за гмуркане, нали? Освен ако човек не е решил да го направи за последен път!

София се обърна и нежно се взря в него. Погледът му бе мътен, брадата безразборно покриваше цялото му лице, дрехите му бяха изпокъсани, но всичко това с нищо не можеше да наруши неговия чар. Този човек носеше изискаността в сърцето си. Жул постави ръце в джобовете на стария си кариран туидов панталон.

— Десенът е тип „Уелският принц“, но мисля, че принца отдавна вече го няма.

— А кракът ви как е?

— Да речем, че все още се стреми да не изостава от другия, което засега не е никак зле.

— Сменихте ли си превръзката?

— А ти как си?

— Малко ме боли глава, това събрание, изглежда, няма край.

— А сърдечни болки имате ли?

— Не, защо?

— Защото, като се има предвид часът, в който се мотаеш тук в последно време, съмнявам се, че си дошла да се възползваш от слънчевите лъчи.

— Всичко е наред, Жул. Имах нужда от глътка въздух.

— И най-свежият, който можа да намериш, е точно на това място от залива, където вони на развалена риба. Предполагам, че имаш право: ти наистина си добре.

Мъжете, инспектиращи стария кораб, слязоха по една стълба от палубата. После влязоха и два черни форда, чиито врати се затвориха безшумно, и бавно се отправиха към изхода на пристанищната зона.

— Ако си мислиш, че можеш утре да излезеш в отпуска, не се надявай! Страхувам се, че утрешният ти ден ще е още по-натоварен от днешния.

— Аз също.

— Докъде бяхме стигнали? — поде отново Жул.

— До момента, в който щяхме да се скараме, защото не искахте да ви заведе да ви сменят превръзката! Не мърдайте оттук, ще отида да взема колата.

София тръгна веднага и не му остави време да отговори.

— Какви номера ми играеш? — промърмори той.

След като придружи Жул, София се отправи към своя апартамент. Караше с едната ръка, а с другата се опитваше да намери мобилния си телефон. Трябваше да е някъде в големия ѝ сак, но тя все не го откриваше... На първото кръстовище мина на червено. После спря, изсипа съдържанието на сака на седалката и сред цялата бъркотия успя най-сетне да намери телефона. Лукас ѝ беше оставил съобщение, щеше да мине да я вземе от вкъщи към седем и половина. Тя погледна часовника си, оставаха точно 47 минути, за да се прибере, да целуне Матилда и Рен и да се преоблече. И нали едно прегрешение не е порок... тя се наведе, отвори някаква кутия и постави синята сигнална лампа върху купето на своя автомобил. После с бясна скорост и надута сирена тръгна по Трета улица.

* * *

Лукас се готвеше да излиза. Взе си габардинения шлифер от закачалката и се наметна. Угаси лампата и градът отвън засия в черно-бели оттенъци. Малко преди да затвори вратата, телефонът иззвъня. Той се върна и вдигна слушалката. Ед го информира, че исканата от него среща е насрочена точно за деветнайсет часа. В полумрака Лукас набързо написа адреса върху парче хартия.

— Ще ви се обадя веднага, след като намеря подходящо място за среща с нашия събеседник. — Без много обяснения затвори телефона и се приближи до панорамния прозорец. Вгледа се в улиците, простиращи се под сградата. От тази височина можеха да се забележат очертанията на белите и червените светлини, пресечени от фаровете на колите, които всички заедно образуваха една огромна мигаща в нощта паяжина. Лукас залепи чело до прозореца, дъхът му предизвика малка мъглявина, в центъра, на която мигаше миниатюрна синя точица. В далечината една сигнална лампа се движеше към Пасифик Хайтс. Лукас въздъхна, сложи ръце в джобовете на мантото си и излезе от стаята.

* * *

София спря сирената и прибра лампата. За щастие пред къщата имаше място за паркиране, от което тя незабавно се възползва. Набързо изкачи стъпалата, взимайки по четири наведнъж, и влезе в своя апартамент.

— Сигурно цяла глутница те гони — каза Матилда.

— Моля?

— Едва си поемаш дъх, ако можеше да си видиш лицето в огледалото.

— Трябва да се подготвя, ужасно закъснявам! Как мина денят ти?

— Към обяд направих един тренировъчен спринт с Карл Люис и, както обикновено, спечелих!

— Скучно ли ти беше?

— Под прозореца ти минаха шейсет коли, от които деветнайсет бяха зелени!

София тръгна към нея и седна в края на леглото ѝ.

— Ще направя всичко възможно утре да се прибера по-рано.

Матилда хвърли поглед към стенния часовник, поставен на нощната масичка, и поклати глава.

— Не искам да се бъркам там, където не ми е работа...

— Излизам тази вечер, но няма да се прибера късно. Ако не си заспала, можем да си поговорим — каза София и в същия момент стана от леглото.

— Ти или аз? — промърмори Матилда, изпращайки я с поглед.

Тя отново се появи след десет минути в хола. Една кърпа, покриваше мократа ѝ коса, а влажното ѝ тяло бе обвито с друга, поголяма. После постави малък платнен вързоп на перваза на камината и се приближи до огледалото.

— С малкия Лу ли ще вечеряш? — попита я Матилда.

— Обади ли се вече?!

— Не! Изобщо не е звънял.

— Тогава откъде знаеш?

— Не е трудно да се досетя.

София се обърна към Матилда, постави ръце върху хълбоците си и строго я погледна.

— Значи, ти просто така си се сетила, че ще вечерям с Лукас?

— Освен ако очите не ме лъжат, изглежда, че това, което държиш в дясната си ръка, се нарича спирала за мигли, а в лявата — руж за бузи.

— Не мога да направя връзката!

— Искаш ли да ти дам жокер? — каза Матилда с ироничен тон.

— Ще съм ти много благодарна! — отговори София, леко изнервена.

— Ти си ми най-добрата приятелка от две години насам...

София наклони главата си настрани. Върху лицето на Матилда грейна широка усмивка.

— ... и за пръв път те виждам да се гримираш!

София се върна към огледалото, без да каже нищо. Матилда спокойно взе притурката с телевизионните програми и започна да я препрочита за шести път през този ден.

— Ние нямаме телевизор! — каза София, поставяйки деликатно с пръст малко блясък върху устните си.

— И неговата липса изобщо не ме притеснява, защото телевизионните програми ме ужасяват! — отвърна Матилда на удара с удар, обръщайки поредната страница.

Мобилният телефон звънна в сака на София, който тя беше оставила върху леглото на Матилда.

— Искаш ли аз да вдигна? — попита я тя с невинен глас.

София се затича, взе телефона и се отдалечи в другия край на стаята.

— Значи не искаш! — провикна се Матилда, упорито вперила поглед в колонките на телевизионните програми.

Лукас се извиняваше, в последния момент се появил ангажимент и не можел да дойде да я вземе в уречения час. Една маса беше запазена за тях в двацет часа и трийсет минути на последния етаж на сградата на *Банк ъф Америка* на Калифорния Стрийт. Тризвездният ресторант, издигащ се над града, предлагаше чудесен изглед към Голдън Гейт. Щяха да се срещнат там. Тя затвори очи и се отправи към кухнята, после се наведе до хладилника. Матилда чу приглушения ѝ глас да идва от кухнята:

— Какво ще предпочиташ за вечеря? Останало ми е малко време и мога да ти приготвя нещо за ядене.

— Омлет със салата и кисело мляко.

Малко по-късно София взе мантото си от закачалката, целуна Матилда и внимателно затвори вратата на апартамента.

Тя седна зад волана на своя форд. Преди да потегли, свали сенника и в продължение на няколко секунди се оглеждаше в малкото огледалце. Мълчалива и изпълнена със съмнения, вдигна стъклото и завъртя контактния ключ. Когато автомобилът изчезна зад ъгъла, пердето в стаята на Рен бавно се спусна върху прозореца.

Остави колата си на входа на паркинга и благодарейки, взе от пиколото, облечен в червена ливрея, своя билет.

— Бих искал да съм този, с когото ще вечеряте! — каза младежът.

— Много ви благодаря! — отвърна тя, очарована и леко поруменяла.

Вратата се завъртя и София влезе във фойето. След края на работния ден единствено барът на приземния етаж и панорамният ресторант на последния оставаха отворени за външни посетители. Със сигурни крачки тя се запъти към асансьора, но в този момент усети странна сухота в устата си. За пръв път се чувстваше жадна. Погледна часовника си. След като установи, че има още десет минути до срещата, тя се обърна към покрития с кожа барплот на кафенето и промени посоката си. Беше се приготвила да влезе, когато ненадейно пред нея изникна профилът на Лукас, който разгорещено разговаряше на една маса с директора на пристанищната агенция за недвижими имоти. Тя смутено отстъпи и се върна към асансьора.

Малко по-късно Лукас, воден от управителя на заведението, се присъедини към София, която го чакаше на запазената маса. Тя стана, той свали ръката си и я покани да седне срещу прозореца.

По време на вечерята Лукас ѝ зададе стотици въпроси, на които София му отговори с хиляди други. Той бе очарован от менюто, докато тя не се докосна до нито едно ястие, като деликатно избутваше храната във всички краища на чинията. Моментите, в които техният разговор биваше прекъсван от намесата на сервитьора, им се струваха

безкрайни. Когато той за последен път доближи до тях, екипиран с четка за трохи, която приличаше на брадат сърп, Лукас седна до София и с всичка сила духна върху покривката.

— Ето сега всичко е чисто, така че може да ни оставите сами, след което учтиво му благодари.

Разговорът веднага бе подет с нова сила. Лукас опря лакът върху облегалката на диванчето, София почувства топлината на ръката му, която беше съвсем близо до врата ѝ.

Сервитьорът, твърдо решен да разгневи Лукас, отново се приближи към тях. Постава на масата две лъжици и купа с течен шоколад. После каза какво е оставил и застанал прав като стълб, разясни неговото съдържание.

— Добре направихте, че ни обяснихте — каза изнервен Лукас, — иначе щяхме да го сбъркаме със суфле от моркови!

Служителят на ресторанта дискретно се отдалечи. Лукас се наведе към София.

— Нищо не сте хапнали.

— Ям много малко — отговори му тя, навеждайки глава.

— Вземете си, ще ми доставите удоволствие, шоколадът е късче от рая, попаднало в устата.

— И ад за бедрата! — отвърна тя.

В крайна сметка Лукас не ѝ остави много време за размисъл, гребна с лъжицата малко от течния шоколад и го постави в устата ѝ. Сърцето на София заби по-силно и тя с мъка успяваше да прикрие страха, който се четеше в очите ѝ.

— Едновременно е топло и студено, бих казала, че има приятен вкус — каза тя.

Подносът, който един от сервитьорите носеше, леко се наклони, една чаша за коняк падна и удряйки се в пода, се разби на седем еднакви парчета. Цялата зала притихна, Лукас се изкашля и тогава София наруши мълчанието.

Искаше да му зададе още два въпроса, но преди това го накара да ѝ обещае, че ще отговаря без заобикалки, и той обеща.

— Какво правихте в компанията на директора на пристанищната агенция за недвижими имоти?

— Странно е, че ми задават този въпрос.

— Казахме, без заобикалки!

Лукас втренчено я погледна. Беше поставила ръка върху масата и той приближи своята до нейната.

— Беше работна среща, като предишния път.

— Това не е истински отговор, но с него предизвиквате втория ми въпрос. Каква е вашата професия? За кого работите?

— Може да се каже, че изпълнявам мисия.

Пръстите на Лукас нервно затропаха по покривката на масата.

— Каква мисия? — не го оставяше на мира тя.

За миг очите на Лукас се отвърнаха от нея, един поглед бе привлякъл вниманието му: в дъното на залата той току-що бе разпознал Блез, който лукаво му се усмихваше с крайчеца на устните си.

— Какво има? — попита тя. — Не се чувствате добре?

За един миг Лукас коренно се промени. София едва успяваше да разпознае този, с когото бе прекарала вечерта, изпълнена с непознати до този момент за нея чувства.

— Не ми задавайте повече въпроси — каза той. — Отидете на гардероба, вземете палтото си и се прибирайте вкъщи. Ще ви се обадя утре, наистина съжалявам, но засега не мога да ви кажа нищо повече.

— Какво ви става? — попита учудено тя.

— Тръгвайте, и то веднага!

Тя стана и прекоси залата. В съзнанието ѝ изплуваха всички подробности от вечерта: приборът за храна, който падна; чашите, които се удряха една в друга; възрастният господин, който подсушаваше горната си устна с една кърпа, стара почти колкото него; зле облечената жена, която, изпълнена с желание, гледаше към лакомствата, изложени на сладкарската витрина; бизнесменът, който изпълняваше ролята си, четейки вестник. И вървейки между масите, тя изведнъж се сети за онази двойка, която спря да говори след нейното ставане.

После се забърза и най-сетне вратите на асансьора се затвориха. Цялата бе изпълнена с противоречиви чувства.

Изтича на улицата, където я лъхна студен вятър. В отдалечаващата се от ресторанта кола тя се почувства изоставена и усети в себе си едва доловима тръпка на меланхолия.

Когато Блез седна на мястото, което София току-що бе напуснала, Лукас нервно стисна пръстите си в юмруци.

— Как вървят нашите дела? — ведро попита Блез.

— Какво търсите тук? — на свой ред го попита Лукас, стремейки се да покаже на събеседника си своето раздражение.

— Отговорник съм по вътрешна и външна комуникация, така че дойдох да си покоммунирам малко... с вас!

— Не съм длъжен да ви давам обяснения!

— Хайде стига, Лукас! Кой ви иска обяснения?

От известно време насам се тревожех за здравето на моя жребец и доколкото виждам, той е в отлична форма. — Гласът на Блез беше толкова мазен, колкото и привидно приятелски. — Знаех, че сте отличен агент, но трябва да си призная, че сте надминали самия себе си.

— Ако това е всичко, което имате да ми кажете, то в такъв случай ви приканвам да ме оставите сам!

— Гледах я, докато ѝ тананикахте вашите серенади, и ще ви призная, че по време на десерта бях истински впечатлен, защото в този момент, стари ми приятелю, нещата достигнаха своя връх.

Лукас огледа внимателно Блез, мъчейки се да узнае какво би могло да накара един перфектен тъпак като него да се смее.

— Природата не е била много щедра към вас Блез, но не се отчайвайте. Може би един ден при нас ще попадне някоя грешница, която ще е извършила достатъчно тежки провинения, за да прекара няколко часа във вашите обятия!

— Не се правете на скромен, Лукас, всичко разбрах и одобрявам вашите действия. Интелигентността ви винаги ме е учудвала.

Лукас се обърна и направи знак да му донесат сметката. Блез пръв се докопа до нея и подаде една кредитна карта на управителя на заведението.

— Оставете на мен!

— Какво ми намеквате с всичко това? — попита Лукас, грабвайки сметката от влажните пръсти на Блез.

— Бихте могли да ми имате повече доверие. Трябва ли да ви напомням, че благодарение на мен ви бе поверена тази мисия. Така че нека да не се правим на глупаци, защото и двамата много добре знаем...

— Какво знаем? — каза Лукас и в същия момент стана.

— Коя е тя!

Лукас бавно седна на мястото си и впери поглед в Блез.

— И коя е тя?

— Тя е другата, скъпи мой... вашата друга!

Устата на Лукас леко се отвори, като че ли изведнъж почувства недостиг на въздух. Блез продължи:

— Тази, която са изпратили срещу вас. Вие сте нашият демон, а тя е техният ангел, и то най-добрият. Не правете такава физиономия — продължи той. — Работата ми изисква да съм информиран за всичко. Трябва да ви поздравя за това, което сте направили. Изкушението на ангела вече не само е победа за нашия лагер, а истински триумф! И точно за това става дума, нали?

Лукас почувства малка уловка в последния въпрос на Блез.

— Значи така, работата ви изисква всичко да знаете? — вметна той с ироничен и също толкова ядосан тон.

После стана от масата. Докато прекосяваше залата, чу гласа на Блез:

— Дойдох също така да ви кажа да си включите мобилния телефон. Търсят ви! Човекът, с когото се срещнахте тази вечер, гори от желание да сключи договор с вас, и то колкото се може по-скоро.

Вратите на асансьора се затвориха. Блез хвърли поглед на недовършения десерт, после седна и потопи влажния си пръст в течния шоколад.

* * *

Колата на София летеше по Ван Нес Авеню. Светофарите на всички кръстовища, които пресичаше, светеха зелено. Тя пусна радиото и потърси станция, излъчваща рок музика. Пръстите ѝ играеха по волана в такт с ритъма на песента; тропаше все по-силно и по-силно, докато в един момент почувства болки в ставите. После зави по Пасифик Хайтс и нехайно паркира автомобила си пред къщата.

Светлините на приземния етаж бяха изгасени. София се отправи към своя апартамент. Когато постави крак върху третото стъпало от стълбището, вратата на госпожица Шеридън се откряна. София проследи с поглед светлинния лъч, който се промъкваше в полумрака и осветяваше пространството до апартамента на Рен.

— Предупредих те, нали?

— Добър вечер, Рен.

— Седни до мен, ще ми пожелаеш лека вечер, когато си тръгнеш. И все пак, като гледам изражението ти, мисля, че ще е най-добре да си кажем „лека нощ“ още сега.

София се приближи до фотьойла. Седна на мокета и постави глава върху облегалката. Рен я погали по главата, преди да започне да говори:

— Надявам се, искаш да ми зададеш въпрос? Защото аз вече имам готов отговор.

— Напълно съм неспособна да ти кажа какво чувствам в този момент.

София стана, приближи се до прозореца и отмести завесата. Фордът отвън сякаш бе заспал на улицата. Рен продължи:

— Далеч съм от мисълта да бъда недискретна. В крайна сметка никой не е способен да извърши невъзможното! На моята възраст бъдещето се смалява до такава степен, че човек може да го обхване с един поглед, а когато е далекоглед като мен, има за какво да се безпокои. Всеки Божи ден гледам пред себе си и имам неприятното чувство, че пътят ми ще свърши на следващата крачка.

— Защо казваш всичко това, Рен?

— Защото познавам твоето благородство, а също така и целомъдрието ти. За жена на моята възраст радостите и тъгите на тези, които обича, се оприличават с изминатите километри на задаващата се нощ. Вашите надежди и вашите желания ни напомнят, че след нас пътят продължава, че онова, което сме направили в живота си, има някакъв смисъл, макар и незначителен... една съвсем малка причина за нашето съществуване. Така че сега бъди така добра и ми кажи какво не е наред!

— Не знам!

— Това, което чувстваш, се нарича самота!

— Има толкова неща, които бих искала да ти кажа.

— Не се тревожи, аз и сама се досещам за тях...

Рен внимателно повдигна с върха на пръста си брадичката на София.

— Покажи ми отново твоята усмивка; достатъчно е само едно зрънце надежда, за да посадиш цяло поле щастие... и малко търпение, за да му дадеш време да поникне.

— Обичала ли си някого, Рен?

— Виждаш ли тези стари снимки в албумите, е, добре тогава, те не служат никому за нищо! Повечето от хората, запечатани върху тях, са отдавна мъртви и все пак те са от голямо значение за мен. И знаеш ли защо?... Защото аз съм ги правила! Само ако знаеш колко бих искала краката ми да ме отведат за последен път там! Възползвай се, София! Тичай, не си губи времето! Нашите понеделници са понякога изнурителни, а нашите недели — тъжни, но, Господи, колко е красиво началото на новата седмица.

Рен отвори дланта на ръката си, взе показалеца на младата жена и го прокара по линията на живота.

— Знаеш ли какво е Башер?

София не отговори, гласът на Рен стана още по-нежен:

— Е, добре, слушай тогава, това е най-красивата история на света. Башер е личността, която Бог ти е дал, тя е твоето друго „аз“, твоята истинска любов, така че цялата интелигентност на живота ти ще се състои в това да я откриеш... и най-вече да я разпознаеш.

София мълчаливо погледна Рен. После стана и нежно я целуна по челото, след което ѝ пожела лека нощ. Преди да излезе, се обърна и я помоли за едно последно нещо:

— Има един албум, който много бих искала да видя.

— Кой? Всичките си ги разглеждала поне десет пъти!

— Твоя, Рен.

След това внимателно затвори вратата зад себе си.

Пое по стълбите нагоре. Стигайки до стълбищната площадка, изведнъж промени намерението си, слезе отново и запали стария форд. Градът беше почти пуст. Спусна се по Калифорния Стрийт. Червената светлина на светофара я принуди да спре пред входа на сградата, където беше вечеряла. Момчето от паркинга ѝ направи приятелски знак с ръка, но тя извърна глава и се загледа в Чайнатаун, който се простираше от лявата ѝ страна. Няколко сгради по-надолу тя паркира

колата си по протежение на тротоара, прекоси входа, положи ръка върху източната стена на пирамидалната кула и влезе в залата.

Поздрави Пиер и се отправи към асансьора, който я отведе на последния етаж. Когато вратите се отвориха, тя попита за Михаил. Служителката каза, че сега в източното полукълбо вече се е развиделило и той работи на другия край на света.

Тя се поколеба за миг и попита дали е възможно да се срещне с *Господина*.

— По принцип, да, но ще е малко трудно да го уредим.

Жената от рецепцията не се съдържа и сподели със София:

— Само на вас ще кажа. *Господина* си има свое забавление, или хоби, ако предпочитате — ракетите! Луд е по тях! Мисълта, че хората изпращат десетки в небето, го кара да се смее. Той никога не пропуска полет, затваря се в своя офис, включва всички екрани и тогава на никого не е позволено да му говори. Няма да крия от вас, че нещата малко се поусложниха, откакто и китайците решиха да се включат в тази надпревара!

— Пускат ли ракети в момента? — попита спокойно София.

— Предвиден е полет след трийсет и седем минути и двайсет и четири секунди, освен ако, разбира се, не възникнат никакви технически проблеми. Ако е много важно, мога да му оставя съобщение.

— Не, не го безпокойте, исках само да го питам нещо, но възнамерявам да дойда по-късно.

— Къде мога да ви открия? Когато давам непълен отчет, трябва все пак да имам информация относно обекта на моя доклад.

— Най-вероятно ще се разхождам по кейовете, поне така мисля сега. Така че, лека нощ, западнячко, или добро утро, ориенталко, както предпочиташ!

София напусна кулата. Падеше ситен дъжд. Без да бърза, тя се насочи към своята кола и пое към кей 80 — другото обитавано от нея място в града.

Имаше нужда от чист въздух, искаше да погледа дърветата и затова пое на север. Влезе в *Голдън Гейт Парк* откъм страната на шосе Мартин Лутер Кинг, което изкачи чак до централното езеро. През целия път уличните лампи рисуваха безброй ореоли в звездната нощ. Фаровете на автомобила осветиха малката дървена барака, където

разхождащите се в парка можеха да наемат лодки през хубавото време. Паркингът беше пуст. Тя остави форда и продължи пеша до пейката, поставена под близкия стълб, и седна на нея. Тласкан от лекия бриз, огромен бял лебед се клатеше по повърхността на водата, минавайки покрай една жаба, заспала върху водна лилия. София въздъхна.

Видя го да идва от другия край на алеята. *Господина* вървеше, поставил небрежно ръце в джобовете си. *Той* прекрачи малката ограда и тръгна направо през моравата, избягвайки цветните масиви. Приблужи се и седна до нея.

— Искала си да ме видиш?

— Не исках да ви безпокоя, *Господине*.

— Ти никога не ме безпокоиш. Проблем ли имаш?

— Не, само един въпрос.

Очите на *Господина* светнаха.

— Слушам те, дъще моя.

— Прекарваме цялото си време да проповядваме любов, но ние, ангелите, разполагаме с теоретични средства. Така че, кажете ми, *Господине*, какво представлява любовта на Земята?

Той погледна небето и постави ръка върху рамото на София.

— Та това е най-красивото нещо, което съм изобретил! Любовта е частица надежда, вечното възобновяване на света, пътят към обетованата земя. Създадох различия между хората, за да може човечеството да култивира своята интелигентност: един хомогенен свят би бил безкрайно тъжен! А от друга страна, смъртта е само етап от живота за този, или тази, който е знаел как да обича и да бъде обичан.

С върха на обувката си тя нерешително изписа един кръг върху чакъла.

— А това за Башер истина ли е?

Господ се усмихна и я хвана за ръката.

— Красива история, нали? Според която всеки, който открие своята половинка, става по-съвършен, отколкото цялото човечество. Човек сам по себе си не е уникален — ако съм искал да го направя такъв, бих създал само един-единствен екземпляр; именно когато започва да обича, той се превръща в такъв. Човешкото творение е може би несъвършено, но нищо не е по-съвършено от света на две същества, които се обичат.

— Сега разбирам — каза София, прекарвайки права линия по средата на кръга.

Той стана, постави ръце в джобовете си и преди да тръгне, погали София по главата, като нежно и съучастнически ѝ прошепна:

— Ще ти доверя една голяма тайна: единственият и най-съществен въпрос, който си задавам от първия ден, е дали аз съм създал любовта, или любовта е създала мен.

Отдалечавайки се с леки стъпки, Господ погледна отражението си във водата и София го чу да мърмори:

— *Господина* тук, *Господина* там, наистина трябва да си намеря някакво презиме в тази Обител... вече достатъчно са ме състарили с тази брада...

После *Той* се обърна и я попита:

— Какво мислиш за Хюстън като презиме?

Смутена, тя го изпрати с поглед. Божествените му ръце бяха кръстосани на гърба и *Той* продължаваше да говори сам на себе си:

— *Господин Хюстън*, защо не... *Хюстън* звучи много добре!

Гласът заглъхна зад голямото дърво.

София за момент се почувства самотна. Разположената върху водната лилия жаба втренчено я гледаше и изквака два пъти. София се наведе и каза:

— К'во, к'во?!

После стана, седна в колата и напусна Голдън Гейт Парк. На хълма Ноб Хил една камбана отмерваше единайсет удара.

* * *

Предните колела спряха на няколко сантиметра от кея и автомобилът с марка „Астон Мартин“ всеки момент щеше да полети във водата. Лукас слезе, оставяйки вратата отворена. Той постави крак върху задната броня, въздъхна дълбоко и се отказа от намерението си. Отдалечи се на няколко крачки и почувства внезапен световъртеж. Надвеси се над водата и повърна.

— Нещата, изглежда, не вървят много добре.

Лукас се надигна и погледът му се стовари върху стария бездомник, който в този момент му подаваше цигара.

— Второ качество са и не са силни, но като се имат предвид обстоятелствата — каза Жул.

Лукас си взе една, Жул поднесе към него запалката и пламъкът за миг освети двете лица. Той дръпна силно и се закашля.

— Добри са — каза той, хвърляйки фасата надалече.

— Нещо стомахът ли не е наред? — попита Жул.

— Не! — отговори Лукас.

— Може би някакви неприятности?

— А вие, Жул, как сте с крака?

— Куца, както и всичко останало.

— Тогава сложете си превръзката, преди да се е инфектирал — посъветва го Лукас, отдалечавайки се.

Жул го видя да се отправя към старите постройки, разположени на стотина метра от кея. Лукас изкачи проядените от ръждата стълби и продължи по балюстрадата, простираща се успоредно на фасадата на първия етаж. Жул се провикна след него:

— Тази неприятност кестенява ли е или руса?

Но Лукас не го чу. Вратата на единствения осветен офис се затвори зад гърба му.

* * *

София нямаше никакво желание да се прибира вкъщи. Въпреки удоволствието, с което бе подслонила Матилда, между тях все пак не се бе установила пълна близост. Тя крачеше под старата кула с червени тухли, издигаща се над пустите кейове. Вграденият в коничната ѝ част часовник отмери половин час. Тя се приближи към бордюра на кея. Носът на стария товарен кораб танцуваше на лунната светлина, едва прикривана от тънък слой мъгла.

— Обичам я тази стара лодка, още повече че сме на една възраст. Тя също скърца, когато се движи, и е още по-ръждива от мен!

София се обърна и се усмихна на Жул.

— Нямам нищо против нея — каза тя, — но ако стълбите ѝ бяха в по-добро състояние, щях да я обичам още повече.

— Материалната база няма нищо общо с инцидента.

— Откъде знаете?

— Стените на доковете имат уши. Недоизказаните думи на едно място образуват недоизказани фрази на друго...

— Знаете ли при какви обстоятелства е паднал Гомес?

— Именно тук се крие цялата тайна. Ако наистина беше млад, човек би си помислил, че всичко е плод на невнимание. Откакто по телевизията казват, че младите са по-големи идиоти от старите... но аз нямам телевизор, а и старият докер беше доста опитен. Никой няма да се хване на едно обяснение, според което сам се е търкулнал долу.

— Може да му е прилошало?

— Възможно е, но трябва да се разбере защо му е прилошало.

— Но вие сигурно си имате вашата малка теза!

— Най-сигурното в момента е, че ми е студено, тази мръсна влага се промъква чак до костите ми, бих желал да продължим разговора, но малко по-нататък. В близост до стълбата, водеща към решетките, се е създал един особен микроклимат, имаш ли нещо против да повървим няколко метра?

София подаде ръка на стареца. Те се спряха под навеса, простиращ се по протежение на фасадата. Жул продължи още няколко метра и застана под единствения прозорец, който все още светеше в този късен час. Тя знаеше, че възрастните хора си имат някакви свои мании и за да спечели сърцата им, не трябваше да нарушава с нищо навиците им.

— Ето, пристигнахме. Тук е по-добре!

Те седнаха в подножието на стената. Жул изглади бръчките на своя вечен панталон с десен тип „Уелският принц“.

— И така — подхвана разговора София. — Какво искате да ми кажете за Гомес?

— Но аз не знам нищо! Ако слушаш внимателно, възможно е този лек бриз да ни разкаже нещо интересно.

София сбърчи вежди и в този момент Жул постави пръст на устните си. В тишината на нощта тя чу плътния глас на Лукас да ехти в офиса, разположен точно над главата ѝ.

* * *

Хурт беше седнал на края на масата. Той бутна един малък пакет, опакован в амбалажна хартия, към директора на пристанищната агенция за недвижими имоти. Терънс Уолис бе седнал срещу Лукас.

— Една трета — сега. Втората третина ще получите, когато вашият административен съвет гласува експроприацията на доковете, и последната, когато подпиша заповед за комерсиализацията на терена — каза вицепрезидентът.

— За нас би било добре вашите администратори да се съберат в края на седмицата — добави Лукас.

— Срокът е ужасно кратък — промърмори мъжът, който все още не се осмеляваше да посегне към кафявия пакет.

— Изборите наблизават! Кметството със задоволство ще огласи преобразуването на една замърсяваща околната среда зона в чист жилищен квартал. Това ще е като подарък, паднал от небето! — продължи още по-убедително Лукас, тикайки пакета в ръцете на Уолис. — Вашата задача, изглежда, не е толкова трудна, колкото се опитвате да я изкарате!

Лукас стана, приближи се към прозореца и леко го откряна. После добави:

— И тъй като скоро няма да има нужда да работите... вие дори бихте могли да откажете повишението, което несъмнено ще ви предложат за това, че сте им помогнали да забогатееят с още няколко милиона...

— За това, че сме намерили разрешение на една задаваща се криза! — поде Уолис с престорен глас, подавайки голям бял плик на Ед.

— Стойността на всеки парцел е посочена в този секретен доклад — каза той. — Повишете цената с десет процента и тогава моите служители не биха могли да отхвърлят вашето предложение.

Уолис взе пакета и радостно го размаха във въздуха.

— Най-късно в петък ще ги събера всичките — добави той.

Погледът на Лукас, който се рееше навън, изведнъж бе привлечен от едва доловимата сянка, която се прокрадваше в тъмнината. Когато София се качи в колата си, му се стори, че го гледа право в очите. Задните светлини на форда изчезнаха в нощта. Лукас наведе глава.

— Никога ли не изпитвате угризения, Терънс?

— Не съм аз този, който ще предизвика тази стачка! — отговори той, напусайки офиса.

Лукас не прие предложението на Ед да го придружи и остана сам.

Камбаните на Грейс Катедрал биха полунощ. Лукас облече габардиненото си палто и постави ръце в джобовете. Отваряйки вратата, той прокара пръсти по корицата на малката книга, с която никога не се разделяше. Усмихна се, погледна звездите и изрецитира:

— Нека има светлини в небесния простор, които да разделят деня от нощта... и които да са знаци, разделящи светлината от мрака.

Господ видя, че това е добре.

И беше вечер, и беше сутрин...

[1] Игра на думи — на френски гърди и светци се произнасят по един и същ начин. — Б.пр. ↑

[2] Балюстрада — ограда на балкон, тераса, направена от красиво изработени отвесни стълбчета. — Б.ред. ↑

[3] резидентна (от резидент) — с функции на управител в малка териториална единица. — Б.ред. ↑

ДЕН ЧЕТВЪРТИ

Матилда стана цяла нощ, болката не ѝ даваше да заспи и тя се успокои чак към зазоряване. София стана, без да вдига шум, облече се и напусна апартамента, излизайки на пръсти. Откъм прозореца на стълбището влизаха слънчевите лъчи. На долния етаж тя видя Рен да бута с крак входната врата, носейки огромен букет цветя.

— Добър ден, Рен.

Старата жена, която стискаше между зъбите си някакво писмо, не беше в състояние да ѝ отговори. Тогава София се спусна да ѝ помогне. Взе огромния букет и го постави върху близката конзола^[1].

— Много ви глежат, Рен.

— Не мен, а по-скоро теб! Изглежда, че и писмото е за теб! — каза тя, подавайки плика, който озадачената София отвори.

Дълга ви обяснение, моля, обадете ми се.

Лукас.

Тя сложи писмото в джоба си. Рен гледаше цветята полу на шега, полу на сериозно.

— Изглежда, този път не е имал намерение да ти се подиграва! Тук има поне триста и всичките от различни видове! Едва ли ще намеря достатъчно голяма ваза!

Госпожица Шеридън влезе в своя апартамент. София я последва, носейки пищния букет.

— Постави тези цветя до мивката. От тях ще ти направя няколко букета с човешки размер. Ти ще ги прибереш, като се върнеш. Хайде, изчезвай, виждам, че закъсняваш.

— Благодаря ти, Рен, няма да се бавя.

— Как ли не, хайде, тръгвай, мразя, когато си тук телом, а духом си на съвсем друго място!

Младата жена целуна хазайката си и напусна къщата. Рен взе пет вази от килера и ги подреди на масата, после потърси в чекмеджето градинарската ножица и започна обработката на букета. Тя погледна изпод вежди един голям сноп лилии, който отдели настрана. Когато чу паркета на горния етаж да скърца, заряза работата си и отиде да пригответи закуска на Матилда. Малко след това изкачваше стълбите, мърморейки:

— Камериерка, цветарка... и какво ли още не!

София спря колата си пред *Фишърс Дейли*. Влизайки в бара, тя забеляза инспектор Пилгиц; той я покани да седне.

— Какво става с нашата приятелка?

— Постепенно се възстановява, кракът я боли повече, отколкото ръката.

— Нормално е — каза той, — на човек не му се удава всеки ден случай да го носят на ръце!

— Какво ви води насам, инспекторе?

— Инцидентът с докера.

— Какво ви кара да сте толкова навъсен?

— Разследването, свързано със злополуката на докера! Искате ли да ви поръчам нещо? — попита Пилгиц, отправяйки се към бара.

След инцидента с Матилда заведението осигуряваше минимално обслужване: извън пиковите часове човек трябваше да се въоръжи с търпение, за да изчака сервирането на едно кафе.

— Знае ли се защо е паднал? — поде София.

— Според следователите причината е в дефектната стълба.

— Това по-скоро е лоша новина — промърмори тя.

— Не съм убеден в ефективността на техните методи на разследване! Имам си неприятности с отговорника им.

— За какво става дума?

— Имам впечатление, че се подиграва, повтаряйки многократно думата „прогнила“. Проблемът е там — продължи Пилгиц, потънал в своите размишления, — че електрическото табло, изглежда, по никакъв начин не може да заинтригува полицейските инспектори.

— Какво общо има със случая елтаблото?

— Тук нищо, но в трюма вероятно има огромно значение! Не може да има хиляди причини за падането на един опитен докер. Или стълбата е прогнила — не казвам, че е била първа младост, или злополуката е станала по невнимание: но едва ли човек като Гомес би допуснал подобна грешка! Освен ако в трюма изведнъж не е станало много тъмно, причината за което очевидно е прекъсването на електричеството. В този случай инцидентът е почти неизбежен.

— Искате да кажете, че става дума за злонамерено деяние?

— Искам да кажа, че най-добрата причина за падането на Гомес е изгасването на прожекторите в момента, в който той се е намирал на стълбата! На човек са му необходими слънчеви очила, за да работи в осветения трюм, така че според вас какво би могло да се случи, когато изведнъж след такава ярка светлина настъпи пълен мрак? Докато очите ви се адаптират към новосъздалата се обстановка, неизбежно ще изгубите равновесие. Никога ли не сте получавали световъртеж, влизайки в магазин или кино, след като дълго време сте стояли на слънце? Представете си как се е чувствал този работник върху стълба на двайсет метра височина!

— Имате ли доказателства за това?

Пилгиц бръкна в джоба си и извади носна кърпа, която постави на масата. После я разгъна и изложи на показ един цилиндър, обгорен по цялата дължина.

— Това е изгорял бушон, на който липсва една нула от ампеража.

— Не съм много веща в електротехниката...

— Тази джаджа е десет пъти по-слаба от напрежението, което е трябвало да понесе!

— Това доказателство ли е?

— Да, но във всеки случай непълно! Съпротивлението е могло да издържи около пет минути, преди бушонът да изгори.

— Но в крайна сметка какво доказва всичко това?

— Че има мрак, и то не само в трюмовете на Валпарезо.

— Какво мисли по въпроса разследващият екип?

Пилгиц нервно стискаше бушона, стараяйки се да прикрие гнева, изписан върху лицето му.

— Според тях това, което държа в ръцете си, не е никакво доказателство, защото не съм го намерил на таблото!

— А вие смятате точно обратното.

— Да!

— Защо?

Пилгиц търкулна токопрекъсвача по масата, София го улови и започна внимателно да го оглежда.

— Намерих го под стълбите, вероятно свръхнапрежението го е изхвърлило там.

— Този, който е дошъл да заличи следите си, не е съумял да го открие. Върху таблото имаше поставен чисто нов бушон.

— Възнамерявате да повдигнете обвинение за предумишлено убийство?

— Засега не, защото имам още един проблем за разрешаване!

— Какъв?

— Мотива!

— А какъв интерес би могъл да има извършителят от падането на Гомес? На кого би могъл да послужи този инцидент? Имате ли някаква представа?

София усети силна болка в гърдите, изкашля се и закри лицето си с ръце.

— Никаква!

— Била тя и най-малката? — попита Пилгиц, поглеждайки я подозрително.

— Никаква — повтори тя, като отново се изкашля.

— Жалко — отговори Пилгиц и стана.

Той прекоси бара, излезе, давайки път на София, и се отправи към колата си. После се облегна на вратата и се обърна към нея:

— Никога повече не се опитвайте да лъжете, нямате никаква дарба за това!

После престорено ѝ се усмихна и седна зад волана. Тя се затича към него.

— Има нещо, което не ви казах!

Пилгиц погледна часовника си и въздъхна.

— Следователите са оставили кораба извън всякакво съмнение и от снощи никой не е ходил на оглед там.

— Тогава какво ги е накарало да променят мнението си през нощта? — попита инспекторът.

— Единственото, което знам, е, че при съмнение, че причината е в кораба, ще се предизвика нова стачка.

— С какво това би облагодетелствало разследващите?

— Трябва някъде да има връзка, търсете я!

— Ако има такава, то тя непременно ще ни отведе до поръчителя на престъплението.

— Един инцидент, едно следствие и един и същ завършек — промърмори озадачена София.

— Ще започна с проучване миналото на жертвата. Това ще ми позволи да отхвърля другите хипотези.

— Предполагам, че е най-доброто, което може да се направи — каза София.

— Къде отивате сега?

— На общото събрание на докерите.

Тя се отдалечи, Пилгиц запали колата и тръгна.

На излизане от пристанищната зона той се обади в офиса. Отговорникът на диспечерския пункт вдигна телефона след седмото позвъняване. Пилгиц веднага започна:

— Добър ден, тук е погребалното бюро, на детектив Пилгиц му прилоша, за нещастие почина, опитвайки се да се свърже с вас, а ние от наша страна се интересуваме дали желаете да доставим трупа в полицейското управление, или да ви го докараме директно!

— За Бога! Има морга на две преки оттук, така че не ви остава нищо друго, освен да го оставите там. Ще отида да го видя, когато дойде някой да ме смени, защото сега съм длъжна да вдигам телефона на всеки две минути — отговори Наталия.

— Много мило от твоя страна!

— Какво искаш?

— Ти дори не си направи труда поне малко да се притесниш.

— Откакто следя кръвната ти захар и холестерола, знам, че вече не ти прилошава. От друга страна, често ми се случва да съжалявам за времето, когато скришом ядеше бъркани яйца. Тогава поне лошото ти настроение не траеше вечно. Сигурно си се интересувал как съм. Затова ли беше това изпълнено с чар обаждане?

— Искам да те помоля за една услуга.

— Бих казала, че знаеш как да постъпваш, когато трябва да искаш нещо! На твое разположение съм.

— Извади цялата информация от сървъра, отнасяща се до мъж на име Феликс Гомес, Филмор Стрийт петдесет и шест, докерска карта

номер 54687. И бих искал да знам кой ти е казал, че съм ял скришом яйца.

— За твое сведение, и аз работя в полицията. Ако искаш да знаеш, ядеш толкова деликатно, колкото и говориш.

— И какво доказва всичко това!

— А кой носи ризите ти за почистване? Хайде, оставям те. Чакат ме още шест линии, може би има истински спешен случай.

След като Наталия прекъсна разговора, Пилгиц включи сирената на полицейската кола и направи полукръг.

Нужен беше половин час, докато тълпата се успокои. Събранието току-що бе започнало. Манка приключваше с четенето на лекарското заключение, изпратено от Сан Франциско Мемориал Хоспитал. Гомес бе претърпял три хирургични операции, но въпреки двете пукнатини на гръбначните прешлени гръбначният мозък не беше засегнат: той все още бе в безсъзнание, но вече извън опасност за живота. След тази новина възглас на облекчение премина през редиците на събралите се, без да може да свали напрежението, което бе обхванало докерите. Всички се бяха изправили пред импровизираната естрада, издигната между два контейнера. София бе застанала малко встрани, на последния ред. Манка помоли за тишина.

— Според заключението от разследването старата стълба в трюма най-вероятно е била причина за злополуката на нашия другар.

Лицето на синдикалния отговорник бе навъсено. Условието на труд, които им бяха наложени, бяха поставили в опасност живота на един от техните колеги, за пореден път невинен човек трябваше да плаща за грешките на другите.

Тънка ивица лютив дим се издигаше иззад един контейнер, поставен непосредствено до импровизираната трибуна, където Манка държеше реч пред докерите. Запалвайки цигара, Ед Хурт свали стъклото на своя ягуар. Той постави запалката за пури в специално пригодената за тази цел ниша и намести тютюневите влакна на върха на езика си. Потри ръце, доволен от това, че недоволството на пристанищните работници набираше сила само на няколко метра от него.

— Не мога да ви предложа да гласувате спиране на работа за неопределен период от време — заключи Манка.

Настана злокобна тишина. Една след друга ръцете на събралите се започнаха да се вдигат. Поклащайки глава, Манка прие единодушното решение на своите колеги. София въздъхна дълбоко, преди да вземе думата.

— Не го правете! Това е клопка!

Учудване, примесено с гняв, се бе изписало върху обърнатите към нея лица.

— Стълбата не е предизвикала падането на Гомес — поде отново тя, повишавайки тон.

— Какво се опитва да ни каже! — извика един докер.

— Би трябвало да си доволна, че в качеството ти на отговорник по сигурността никой не ти иска обяснения за случилото се! — провикна се друг.

— Жалко, че отговаряте по този начин! — отвърна София.

Тя изведнъж почувства как целият гняв на събралите се всеки момент ще се стовари върху нея.

— Постоянно ме обвиняват, че съм прекалено загрижена за вашата сигурност, и всички вие сте наясно с това!

Шумът от гласовете стихна за няколко секунди, преди трети човек от събранието да се провикне:

— Тогава какви са причините за падането на Гомес?

— Във всеки случай не е стълбата! — отвърна тя, снижавайки глас, и наведе глава.

Един шофьор на трактор пристъпи напред, удряйки желязна пръчка в дланта на ръката си.

— Разкарай се оттук, София! Не си добре дошла на това събрание.

Изведнъж тя се почувства заплашена от приближаващите се към нея докери. Направи крачка назад и се блъсна в мъжа, застанал непосредствено зад нея.

— Услуга за услуга! — прошепна Пилгиц на ухото ѝ. — Вие ще ми обясните кому е нужна тази стачка, а аз ще ви измъкна от неприятното положение. Мисля, че имате поне малка представа за това, а от друга страна, не разбирам кого се опитвате да прикриете с вашето мълчание!

Тя рязко се обърна към него, Пилгиц лукаво ѝ се усмихваше.

— Полицейски инстинкт, скъпа моя — допълни той, търкаляйки бушона между пръстите си.

После застана пред нея и представи полицейската си значка на тълпата, която в същия момент замлъкна.

— Възможно е младата дама да казва истината — провикна се той, наслаждавайки се на тишината. — Аз съм инспектор Пилгиц от криминалния отдел на полицията на Сан Франсиско и ще ви помоля да отстъпите няколко крачки, защото страдам от агорафобия^[2]!

Никой не се подчини. Тогава Манка се обърна към Пилгиц:

— Защо сте тук, инспекторе?

— За да ви попреча да извършите още някоя глупост и да попаднете в клопката, която са ви подготвили и за която госпожицата вече ви предупреди!

— Какво ви влиза в работа цялата тази история? — поде отново председателят на синдиката.

— Разбира се, че ми влиза в работата! — каза Пилгиц и вдигна едната си ръка, стискайки бушона здраво между пръстите си.

— Какво е това? — попита Манка.

— Този предмет е трябвало да поддържа осветлението в трюма, където Гомес е паднал!

Всички погледи се обърнаха към Манка, който повиши тон:

— Не виждам какво искате да кажете, инспекторе.

— Искам да кажа това, което казах, стари ми приятелю, а именно че в трюма Гомес почти нищо не е виждал.

Малкият меден цилиндър прелетя над главите на докерите. Манка го улови във въздуха.

— Инцидентът с вашия другар е злонамерено деяние — продължи Пилгиц. — Този токов прекъсвач е десет пъти по-слаб от онези, които обикновено поддържат подобно напрежение. В това можете да се уверите сами.

— Кому е нужно да го прави? — попита анонимен глас.

— Направили са го, за да ви накарат да стачкувате! — лаконично отговори Пилгиц.

— Бушони се търкалят навсякъде из корабите — подхвърли един мъж.

— Вашата теза няма нищо общо с доклада на следователите! —
поде друг.

— Тишина! — провикна се Манка. — Да предположим, че
казвате истината! Кой тогава, според вас, стои в дъното на този акт?

Пилгиц погледна София и въздъхна, преди да отговори на
синдикалния шеф:

— Да предположим, че нещата в това отношение все още не са
съвсем ясни!

— Тогава, разкарайте се оттук с вашите смешни истории —
извика един докер, размахвайки железен лост.

Ръката на полицая бавно се спусна към дръжката на пистолета.
Събралата се тълпа се движеше към тях като приливна вълна, която
всеки момент може да ги залее. В близост до естрадата, застанала до
един отворен контейнер, София разпозна мъжа, който втречено ги
гледаше.

— Аз познавам поръчителя на престъплението!

Уравновесеният глас на Лукас накара докерите мигом да спрат.
Всички погледи се обърнаха към него. Той бутна отворената врата на
контейнера, която изскърца върху старите си ръждясали панти, и откри
пред очите на събралите се прикрития зад нея ягуар. Лукас посочи с
пръст човека зад волана, който с трепереща ръка се опитваше да
запали двигателя на автомобила.

— Предложени са големи суми за изкупуването на земята, върху
която работите... всичко това е предвидено след стачката. Попитайте
го, той е купувачът!

Хурт рязко натисна педала за газта, гумите изсвириха и
служебната кола на вицепрезидента на А&Х потегли с бясна скорост
между крановете, стремейки се на всяка цена да избяга от гнева на
докерите.

Пилгиц нареди на Манка да успокои хората си.

— Побързайте, преди да са го линчували!

Председателят на синдиката направи недоволна гримаса,
потривайки с ръка едното си коляно.

— Страдам от ужасен артрит — оплака се той. — Това е заради
влажния въздух по кейовете, но какво да се прави, занаятът ни е такъв!

След тези думи, накуцвайки, се отдалечи.

— Не мърдайте оттук — извика Пилгиц.

После изостави Лукас и София и се затича по посока на побеснялата тълпа. Лукас го проследи с поглед.

Когато силуетът на инспектора се скри зад един трактор, Лукас пристъпи към София и я хвана за ръцете. Тя за момент се поколеба, преди да му зададе въпроса:

— Вие не сте проверител, нали? — Гласът ѝ бе изпълнен с надежда.

— Не, не знам дори за какво ми говорите!

— Не сте дори и член на правителството?

— Да речем, че работя за подобна организация... Но все пак дължа ви обяснение за случилото се.

Шум от смачкани ламарини долетя отдалеч. Те се спогледаха и се затичаха натам.

— Ако го хванат, няма да съжалявам много за него! — каза Лукас, подтичвайки леко.

— Тогава молете се това да не се случи — отвърна София, опитвайки се да го настигне.

— О, това било нейното желание! — поде отново разговора Лукас, водейки с две крачки.

София успя да го задмине.

— Все пак не ви липсва въздух!

— Що се отнася до дишането, мога да кажа, че силите ми са неизчерпаеми!

Той направи недоволна гримаса, удвоявайки скоростта, след което успя да вземе преднина в един малък лабиринт, образуван от две контейнерни редици. София затича още по-бързо, опитвайки се да го настигне.

— Там долу са — каза, останала без дъх, но все така начело в надбягването.

На Лукас му се наложи да спринтира, за да я догони. В далечината се виждаше бял дим, излизащ от радиатора на ягуара, набучен на един мотокар. София си пое дълбоко въздух и намали хода.

— Аз ще се заема с него, а вие с докерите... след като, разбира се, ме настигнете — каза тя, тръгвайки с нови сили напред.

Заобиколи гъстата тълпа, която се бе струпала около катастрофирания автомобил, не желаейки да се обръща назад, за да не

губи ценни секунди. За нея беше удоволствие да си представи физиономията на Лукас, тичайки далеч след нея.

— Това е смешно. Не сме тръгнали на състезание, доколкото ми е известно! — дочу тя гласа му на няколко крачки зад себе си.

Тълпата мълчаливо гледаше празната кола. Един докер тичешком се присъедини към събралите се: пазачът не е виждал никой да преминава бариерата. Ед все още беше пленник на кейовете и най-вероятно се бе скрил в някой контейнер. Множеството се разпръсна и всеки пое в някаква посока, решен пръв да открие беглеца. Лукас се приближи до София.

— Не бих желал да съм на негово място!

— Човек би си казал, че сте очарован от това, което става! — нервно отговори тя. — По-скоро трябва да ми помогнете да го открием преди тях!

— Останах без въздух, но все още се питам чия е грешката за всичко това!

— Що за лицемерие! — възкликна София, поставяйки ръце на хълбоците си. — Кой започна пръв?

— Вие!

Гласът на Жул ги прекъсна.

— Изглежда, водите разгорещен разговор, но какво ще кажете да го продължите малко по-късно, защото точно в този момент можем да спасим един човешки живот. Следвайте ме!

След това Жул им обясни, че Ед изоставил колата си веднага след катастрофата и се насочил към изхода на пристанището. Разбеснелите се докери опасно се приближавали, когато го видял да минава покрай арка номер седем.

— Къде е той сега? — разтревожено попита София, вървейки редом със стария бездомник.

— Под купчина стари каси!

Жул с мъка го бе убедил да се скрие в неговото „леговище“.

— Никога през живота си не съм виждал толкова антипатичен човек! Бих казал, че прави всичко възможно, за да усложни положението си! — поде отново Жул с хрипящ глас. — Когато му показах мястото, където докерите несъмнено щяха да го изкъпят, цветът на водната пяна го убеди, че моето бельо не е чак толкова мръсно.

Лукас, който през цялото време изоставаше, ускори крачка и се присъедини към тях, мърморейки:

— Ами да, това сте вие!

— В никакъв случай! — прошепна тя, като се обърна към него.

— Вие първа се откъснахте напред.

— Чувате ли се какво говорите?!

— Престанете и двамата — намеси се отново Жул. — Инспекторът сигурно е наоколо. Трябва да намерим начин дискретно да изведем този човек оттук.

Пилгиц им направи знак с ръка и тримата се приближиха към него. След това той взе операцията под свое командване.

— Всички са се насочили към крановете, проверявайки всеки ъгъл, и скоро ще минат оттук! Може ли някой от вас двамата да отиде и незабелязано да докара своята кола?

Фордът беше паркиран на видно място и София във всички случаи щеше да привлече вниманието на докерите, ако отидеше да го вземе. Лукас остана безмълвен, като чертаеше в прахта кръг с върха на обувката си.

Жул с поглед му посочи крана, който стоварваше върху доковете един шевролет камаро в окаяно състояние. Това беше седмата кола, която изваждаха от водата.

— Знам къде могат да се намерят коли недалеч оттук, но техните двигатели правят „бъл бъл“ — пошепна старият бездомник на ухото на Лукас.

Под изпитателния поглед на инспектор Пилгиц Лукас се отдалечи, мърморейки:

— Ще ви намеря това, от което се нуждаете!

След три минути той се върна с един голям крайслер и спря пред арката. Жул ги поведе към своето скривалище, откъдето Пилгиц и София помогнаха на Хурт да излезе. Вицепрезидентът легна на задната седалка и Жул го покри с една от своите завивки.

— Ще имате задължението добре да я почистите, преди да ми я върнете! — добави той, затръшвайки вратата на автомобила. София седна до Лукас. Пилгиц им подхвърли през спуснатото стъкло.

— Не се бавете много!

— В управлението ли да ви го доставим? — попита Лукас.

— Какво да го правя там? — отвърна учудено полицаят.

— Няма ли да му повдигнете обвинение? — поинтересува се София.

— Единственото доказателство, което имах, беше един двусантиметров меден цилиндър, с който трябваше да се разделя, за да ви помогна да излезете от неприятното положение! И преди всичко — добави инспекторът, повдигайки рамене — избягвайте свръхнапрежението... нали за това са бушоните? Хайде, изчезвайте!

Лукас натисна педала за газта и колата се отдалечи, оставяйки след себе си облаци бял прах. Докато караше по дължината на кейовете отзад се чу приглушения глас на Ед:

— Ще ми платите за всичко, Лукас!

София леко повдигна завивката, откривайки червендалестото лице на Хурт.

— Не мисля, че сте избрали подходящия момент — равнодушно каза тя.

Но вицепрезидентът, чиито трептения на клепачите бяха станали неконтролируеми, подхвърли по адрес на Лукас:

— Свършено е с вас, Лукас, не можете да си представите на какво съм способен!

Лукас рязко натисна спирачките. Колата продължи по инерция няколко метра. Държейки с две ръце волана, той каза на София:

— Слизайте!

— Какво смятате да правите — попита го обезпокоена тя.

Тонът, с който се обърна към нея, не ѝ оставяше никакви надежди за преговори. Тя слезе и стъклото се вдигна. В огледалото за обратно виждане Хурт видя тъмните очи на Лукас, които постепенно приеха черен цвят.

— Вие сте този, който не познава моите способности, стари ми приятелю! — каза Лукас. — Но не се тревожете, скоро ще научите за тях!

После завъртя контактния ключ и на свой ред слезе от колата. Едва отдалечил се на крачка от превозното средство, всички врати се заключиха. Двигателят постепенно започна да увеличава оборотите и когато Хурт се надигна от седалката, стрелката на оборотомера в центъра на таблото показваше четири хиляди и петстотин оборота в минута. При все това колелата оставаха неподвижни върху асфалта. Лукас скръсти ръце и придавайки си загрижен вид, промърмори:

— Нещо не е наред, но какво?

София се приближи до него и безцеремонно го разтърси.

— Какво си мислите, че правите?

Във вътрешността на автомобила Ед се почувства обладан от непреодолима сила, която го бе приковала на мястото му. Облегалката на задната седалка брутално бе извадена от рамката си и изтласкана. За да устои на силата, която го дърпаше, Хурт се хвана за кожената тапицерия и не след дълго тя се скъса. После той отчаяно се вкопчи за дръжката на вратата, но вакуумът беше толкова силен, че пръстите му посиняха, преди напразната им съпротива да бъде сломена. Колкото повече Ед се бореше, толкова повече невидимата сила го тласкаше назад. Смазаното му от необикновена тежест тяло необратимо потъваше в багажника на автомобила. Ноктите му безуспешно драскаха кожената облицовка. Щом се озова в багажника, облегалката на задната седалка зае отново предишното си място и свръхестествената сила се успокои. Ед се намираше в пълен мрак. Върху таблото на автомобила стрелката, отчитаща оборотите, бе достигнала крайната си точка. Отвън бученото на двигателя бе станало оглушително. Под пушещите гуми каучукът бе оставил мазни черни отпечатъци, цялата кола се тресеше. Уплашена, София се затича да помогне на пътника; купето беше празно. Тя се паникьоса и се обърна към Лукас, който със загрижен вид прехвърляше между пръстите си контактния ключ.

— Какво му направихте? — попита София.

— В багажника е — отговори замислено той. — Нещо не е наред... какво ли съм забравил?

— Но вие наистина сте луд! Ами ако спирачките поддадат...

Едва изрекла тези думи, Лукас, видимо успокоен, поклати глава и щракна с пръсти. Във вътрешността на автомобила лостът на ръчната спирачка се спусна надолу и колата полетя с пълна скорост към пристанището. София отскочи на ръба на кея, после се загледа в задницата на автомобила, която стърчеше над водата: капакът на багажника се отвори и вицепрезидентът заплува в сгъстените от мръсотията води на кей 80. Носейки се като изхвърлена тапа, Ед Хурт се насочи с несръчен брус към каменните стълби на кея, като през цялото време плюеше. Колата потъна, повличайки към дъното големите проекти на Лукас, свързани с бизнеса с недвижимите имоти.

Той застана прав на каменната площадка. В погледа му се четеше вината на дете, което току-що бе хванато да върши поредната си пакост.

— Не сте ли гладна? — попита той София, която с решителни крачки се бе запътила към него. — Струва ми се, че след цялата тази история пропуснахме обяда, какво ще кажете?

Тя го стрелна с поглед.

— Кой сте вие?

— Малко ми е трудно да ви обясня — отговори смутено той.

Тя издърпа ключовете от ръцете му.

— Предвид всичко, което току-що направихте, бих казала, че вие сте синът на Дявола или най-добрият му ученик.

С върха на обувката си Лукас нарисова права линия точно по средата на кръга, който преди малко беше начертал. Той наведе глава и тихо каза:

— Вие май нищо не сте разбрали?

София отстъпи крачка назад, после още една.

— Аз съм неговият пратеник... най-добрият му агент!

Тя постави ръка върху устата си и се опита да сдържи вика, напирещ в гърлото ѝ.

— Не, не и вие... — промърмори тя, поглеждайки за последен път Лукас, преди тичешком да се отдалечи от това място.

Чу го да я зове по име, но думите му, накъсани от вятъра, се бяха превърнали в отделни срички.

„И какво толкова, ти също не ми каза истината!“ — помисли си той, изтривайки нервно с крак изображения върху земята кръг.

* * *

В огромния си офис Луцифер изгаси контролния екран и лицето на Лукас се превърна в малка бяла точица, която изчезна в центъра на монитора. Сатаната завъртя стола си и натисна един бутон.

— Доведете ми веднага Блез!

* * *

Лукас извървя разстоянието до паркинга пеш и напусна доковете зад волана на един светлосив додж. След като премина бариерата, той потърси в джобовете си една малка визитна картичка, която закрепил на слънчобрана. После извади мобилния си телефон и набра номера на единствената журналистка в града, която познаваше. Ами вдигна след третото позвъняване.

— Все още не мога да разбера защо тогава си тръгна толкова сърдита — каза той.

— Не очаквах да ми се обадиш, мисля, че това е точка в твоя полза.

— Искам да те помоля за услуга.

— Ти отново отбеляза точка! И каква ще е моята полза от всичко това?

— Да речем, че имам подарък за теб!

— Ако става дума за цветя, запази ги за себе си.

— Става дума за една изключителна, разтърсваща новина!

— Която, предполагам, би искал да публикувам?

— Да, нещо такова.

— Само ако молбата ти е придружена от една гореща нощ, каквато беше последната.

— Не, Ами, това вече е невъзможно!

— Дори ако се откажа от душа?

— Дори и при тези обстоятелства!

— Отчайвам се, когато типове като теб се влюбят!

— Включи си касетофона. Става дума за някакъв магнат от недвижимите имоти, чиито преживявания напоследък биха те направили най-щастливата журналистка!

Доджът се движеше по Трета улица; Лукас приключи разговора си и зави по Ван Нес Авеню, изкачвайки се към Пасифик Хайтс.

* * *

Блез почука три пъти, изтри влажните си ръце в панталона и влезе.

— Искали сте да ме видите, *Президент*?

— Винаги ли се нуждаеш от задаването на идиотски въпроси, чийто отговор много добре знаеш? Остани прав!

Блез се изпъна като струна, всичко това ужасно го обезпокои. *Президента* отвори чекмеджето си и плъзна по масата една червена папка, която се спря чак на другия ѝ край. Блез, подтичвайки, отиде да я вземе и веднага се върна, като застана прав пред своя господар.

— По твое мнение, тъпако, извикал съм те тук, за да обикаляш около бюрото ли? Отвори я, идиот такъв!

Блез нервно отгърна картонената корица и в същия момент видя снимка на Лукас, който държеше София в ръце.

— Бих направил от нея чудесна новогодишна картичка, но ми липсва един детайл! — допълни Луцифер, удряйки с юмрук по масата. — Мисля, че ти си този, който трябва да го открие, защото именно ти избра нашия най-добър агент!

— Тази снимка е чудесна, нали? — промърмори Блез, по чието тяло обилно се стичаше пот.

— Или — поде Сатаната, смачквайки фас върху един мраморен постамент — твоят хумор надминава всички граници, или нещо от тази история ми убягва.

— Сигурно не сте си и помисляли, *Президенте*, че... но не... и все пак! — започна своята емоционална реч Блез. — Всичко това е предвидено и е под пълен контрол! Лукас притежава неподозирани възможности, той направо е невероятен!

Сатаната извади нова цигара от джоба си и я запали. Смулна дълбоко, след което издиша голям облак дим в лицето на Блез.

— Внимавай много какви ги говориш...

— Нашата позиция е шах и мат, нали... е, добре тогава, в момента сме на път да вземем царицата на вашия противник.

Луцифер стана и се разходи до остъклената ниша. Постави двете си ръце върху квадратното стъкло и за момент се замисли.

— Престани с твоите метафори, те ме ужасяват. Да се надяваме, че казваш истината... последиците от една евентуална лъжа ще бъдат много тежки за теб.

— Няма за какво да се притеснявате! — промърмори Блез и се оттегли, стъпвайки на пръсти.

Като остана сам, Сатаната седна на края на дългата маса. После включи своя контролен екран.

— И все пак ще трябва да проверя някои неща — извика той, натискайки отново бутона на интеркома.

* * *

Лукас се движеше по Ван Нес Авеню. Намали скоростта на пресечката с Пасифик Стрийт, спусна стъклото, включи радиото и взе една цигара. Минавайки под колоните на Голдън Гейт, той спря радиото, хвърли цигарата си, затвори прозореца и тихомълком се отправи към Саусалито.

* * *

София остави своя форд в дъното на паркинга. После пое по стълбите и се изкачи до Юнион Скуеър. Тръгна безцелно през малкия парк. По диагоналната алея забеляза млада жена да седи на пейка и да плаче. Попита я какво не е наред, но преди да я изслуша, усети сълзите да напират в гърлото ѝ.

— Съжалявам — каза тя, отдалечавайки се.

После продължи да се шляе по тротоарите, минавайки покрай витрините на луксозните магазини. Погледна към вратата на огромния *Масис* и без да се замисли, влезе вътре. Тутакси една служителка, облечена в униформа с цвят на жълто пиленце, ѝ предложи да я напръска с *Канари Уорф*, последния вик на модата сред ароматите. София учтиво отказа и с престорена усмивка я попита къде може да намери парфюма *Аби Руж*.

Младата жена не си направи труда да скрие своето раздражение.

— На втория щанд, отдясно! — каза тя, повдигайки рамене.

Когато София се обърна, продавачката дискретно пръсна в гърба ѝ от парфюма.

— И другите имат право да съществуват.

София се приближи към щанда. Срамежливо повдигна демонстративния флакон, отви четвъртитата капачка и изля две капки от ароматната течност върху дланта си. После насочи ръка към лицето си, вдъхна едва доловимия аромат на парфюма и притвори очи. Пред

полузатворените ѝ клепачи леката мъгла под колоните на Голдън Гейт се насочваше на север към Саусалито: по безлюдната пешеходна зона един мъж в черен костюм се разхождаше около водата.

Гласът на една продавачка я извади от мислите ѝ. София се огледа наоколо. Навсякъде бе пълно с жени, които носеха привързани с бандероли кутии и обикаляха от щанд на щанд. Тя наведе глава, постави капачката върху флакона и излезе от магазина. След като си взе колата, отиде до Центъра за обучение на хора с нарушено зрение. През целия ден в залата, където изнасяше своите лекции, цареше пълна тишина. Когато звънецът удари, стана от катедрата и преди да напусне, тихо благодари. Прибра се вкъщи, където я чакаше една огромна ваза, пълна с пищни цветя.

— Невъзможно е да ги кача горе! — каза Рен, отваряйки ѝ вратата. — Харесват ли ти? Придават ведра обстановка, нали?

— Да — отвърна София, прехапвайки долната си устна.

— Какво ти е?

— Рен, нали не си от хората, които казват „Аз те предупредих“?

— Не, това съвсем не е в мой стил!

— Тогава ще те помоля да оставиш този букет в стаята си — прошепна София.

След това се качи на етажа. Рен я изпрати с поглед до горната площадка; когато влезе в стаята си, старата дама промърмори:

— Нали ти казах!

Матилда остави настрана списанието, което разлистваше, и втренчено погледна своята приятелка.

— Как мина денят ти днес?

— А твоят? — отвърна София, оставяйки сака си под закачалката.

— Що за отговор! Впрочем, като се има предвид изражението ти, няма нужда да ми казваш.

— Изморена съм, Матилда!

— Седни до мен!

София се приближи до леглото ѝ и седна. Матилда извика от болка.

— Наистина съжалявам — каза София и веднага стана. — И все пак ще ми разкажеш ли как мина денят ти днес?

— Беше невероятен! — Матилда направи недоволна гримаса. — Отворих хладилника, поставих там една огромна вана, предполагам, че вече си свикнала с моя хумор, та същата тази вана накара един домат да се пръсне от смях, а останалата част от следобедна прекарах в къпане на магданоза.

— Много ли страда днес?

— Само по време на курса си по аеробика! Можеш отново да седнеш, но, моля те, внимавай как го правиш.

Матилда погледна през прозореца и в същия момент извика на приятелката си:

— Остани права!

— Защо? — попита я учудено София.

— Защото само след десет минути ще ти се наложи отново да станеш — отговори Матилда, без да извързва поглед от прозореца.

— Какво има?

— Не мога да повярвам на очите си! — изкикоти се Матилда.

София слисано я погледна и отстъпи крачка назад.

— Той долу ли е?

— Много е готин, а ако това е неговият брат близък, значи има и за мен! Чака те, седнал върху капака на колата, а в ръцете си държи огромен букет цветя, хайде слизай, какво чакаш! — извика Матилда и малко след това остана сама в стаята.

София вече беше на тротоара. Лукас скочи и ѝ подаде една огромна водна лилия с рижав цвят, която гордо стърчеше в саксия, пълна с глинена почва.

— Не можах да науча кои са любимите ви цветя, но поне разбрах, че тези ви карат да общувате с мен.

Тя втренчено го погледна и не каза нищо. Той пристъпи към нея.

— Моля ви да ми дадете поне един шанс и да ме изслушате.

— Какво искате да ми кажете? Според мен няма нищо за казване.

После го остави и влезе в къщата, но се спря по средата на коридора, обърна се, излезе отново на улицата, отиде до него и без да отрони нито дума, взе водната лилия и пак се прибра. Вратата се затръшна зад нея. Рен не му позволи да влезе, отнемайки му по този начин водното цвете.

— Остави на мен. Давам ти три минути да се качиш горе и да се приготвиш. Бъди съблазнителна и същевременно не недостъпна, това е много женствено, но не забравяй все пак, че противопоставянето на всичко води до нищо! А нищото си е нищо... Хайде, изчезвай!

София искаше да вметне нещо, но Рен постави ръце на хълбоците си и заповеднически каза:

— Не съществува „но“, от което да има някаква полза.

Влизайки в апартамента си, София се отправи към гардероба.

— Не знам защо, но още като го видях, почувствах, че и тази вечер ще вечерям шунка и пюре насаме с Рен — рече Матилда, любувайки се на Лукас през прозореца.

— Как си? — попита я нервно София.

— Много добре, а ти?

— Моментът не е подходящ за разговори, Матилда.

— Сега, скъпа моя, мога да ти кажа, че си съвсем сама!

София взе шлифера си от закачалката и се отправи към вратата, без да отговори на приятелката си, която напълно искрено добави:

— Любовните истории винаги свършват добре!... Освен за мен.

— Престани с глупавите си забележки, ти дори не знаеш за какво става въпрос.

— Ако познаваше бившия ми приятел, със сигурност щеше да имаш по-добра представа за ада! Хайде, тръгвай и се забавлявай добре!

Рен беше поставила водната лилия върху една малка масичка. Погледна я и промърмори: „И след всичко това...“ Хвърляйки поглед към отражението си в огледалото, поставено над камината, тя набързо оправи посребрените си коси и дискретно се отправи към изхода. После подаде глава навън и каза на Лукас, който нервно крачеше по тротоара: „Идва!“ След което, чувайки стъпките на София, бързо се прибра.

Тя приближи до бледолилавия автомобил, върху който Лукас се бе облегал.

— Защо дойдохте? Какво искате?

— Още един шанс!

— На човек никога не му се дава втори шанс, за да направи първото си добро впечатление!

— Бих желал тази вечер да ви докажа, че не сте права.

— Защо?

— Защото така.

— Отговорът ви съвсем не ме задоволява!

— Добре тогава, защото този следобед се върнах в Саусалито — каза Лукас.

София го погледна и за пръв път го намери уязвим.

— Не исках да се стъмва — поде отново той. — Не, много по-сложно е от това. Нежеланието винаги е било част от моята същност и странното току-що беше, че за пръв път поисках да позная неговата противоположност.

— Какво сте поискали?

— Да ви видя, да ви слушам, да ви говоря!

— И какво още? Искане ми се да намеря една-единствена причина, поради която да ви вярвам.

— Елате с мен, не ми отказвайте поканата за вечеря.

— Вече не съм гладна — рече тя, свеждайки глава.

— Вие никога не сте гладна! И все пак не съм само аз този, който премълча истината...

Лукас отвори вратата на автомобила и се усмихна.

— ... Знам коя сте.

Тя втренчено го погледна и се качи.

Матилда пусна пердето, което бавно закри прозореца. В същото време друга завеса се спускаше над един прозорец от долния етаж.

Колата се изгуби в края на пустата улица. Те мълчаливо пътуваха под ситния есенен дъжд. Лукас караше бавно, София гледеше навън, търсейки в небето отговорите на въпросите, които не й даваха мира.

— Откога знаете? — попита тя.

— От няколко дни — смутено отвърна Лукас, прокарвайки ръка по брадичката си.

— Всеки ден нова изненада! И през цялото време нищо не ми казахте!

— Вие също нищо не ми казахте.

— Аз не мога да лъжа!

— А аз не съм програмиран да казвам истината!

— Тогава как да не си помисля, че вие сте нагласили всичко и от самото начало ме манипулирате?

— Това би означавало да подцените самата себе си, а може и да е точно обратното, всяко нещо си има своята противоположност! Струва ми се, че в настоящия момент имам право.

— За какъв момент става дума?

— Цялата тази връхлитаща ме и чужда за мен нежност. Вие и аз пътуваме в една кола, без да знаем къде отиваме.

— Какво сте решили? — попита София, гледайки безцелно движещите се по влажните тротоари пешеходци.

— Нищо не мога да ви кажа. С вас съм и това е всичко.

— Престанете!

Лукас рязко натисна спирачки, колата се плъзна по мокрия асфалт и спря под един светофар.

— Липсвахте ми през цялата нощ и целия ден. Обзет от мъка по вас, отидох да се поразходя из Саусалито, но там пак ми липсвахте; липсвахте ми и ми беше толкова хубаво.

— Явно не познавате смисъла на тези думи.

— Преди бях наясно единствено с техните антоними.

— Престани да ме ухажваш!

— Мислех си дали някой ден ще започнем да си говорим на „ти“!

София замълча. Светна жълто, после зелено, пак жълто и след това червено. Чистачките безмълвно се бореха с водата, стичаща се по предното стъкло.

— Аз изобщо не ви ухажвам! — каза Лукас.

— Не казах, че го правите лошо — отвърна тя, вдигайки рязко глава. — Казах само, че ме ухажвате, трябва да умеете да правите разлика.

— Мога ли да продължа? — попита той.

— От всички страни ни присветват.

— Не им остава нищо друго, освен да чакат, пък и свети червено!

— Да, вече за трети път свети червено!

— Не знам какво става с мен, не разбирам нищо от всичко това, но знам, че се чувствам добре до вас и че думите, които току-що изрекох, никога досега не са били част от моя речник.

— Не е ли малко рано за подобни заключения?

— Нещо повече, на моменти дори ми се случва да говоря истината.

— Да, и аз го забелязах!

— Сега наистина имам нужда от помощ; да бъдеш искрен, е много по-сложно, отколкото си представях!

— Да, така е. Трудно е да бъдеш честен, Лукас, много по-трудно, отколкото си го представяте. Понякога това е неблагодарна и несправедлива мисия, но да не бъдеш честен е все едно да виждаш и да твърдиш, че си сляп. Всичко това е толкова сложно за обяснение. Ние сме твърде различни един от друг, понякога си мисля, че сме прекалено различни.

— И толкова добре се допълваме — отвърна той, изпълнен с надежда. — Тук изцяло съм съгласен с вас.

— Не, наистина сме твърде различни!

— Не мога да си представя, че тези думи излизат от вашата уста... Вярвах, че...

— Вие сте започнали да вярвате?

— Не бъдете лоша, във всеки случай мислех, че различията... но явно съм се лъгал или по-скоро съм бил прав, което наистина е парадоксално.

Лукас излезе от колата, оставяйки вратата отворена. Шумът от клаксоните стана още по-силен, когато София тичешком го последва. Тя го викаше, но той не я чуваше. Дъждът бе станал още по-силен. Най-накрая го настигна и го улови за ръката, той се обърна и я погледна в очите. Косите покриваха лицето ѝ, той внимателно отмести един непокорен кичур, спуснал се чак до устните ѝ. Тя го отблъсна.

— Нашите светове нямат нищо общо помежду си, вярваме в диаметрално противоположни неща, надеждите ни не се пресичат никъде, разбиранията за живота на всеки от нас са напълно несвойствени за другия... Как искате да вървим заедно, когато всичко у нас е така различно?

— Страх ви е! — каза той. — Точно така, вцепенили сте се от страх. Противно на вашата ценностна система, вие сте тази, която в момента не желае да си отвори очите, вие, която преди малко ми говорихте за слепота и искреност. Проповядвате добрини през целия ден, но неподкрепени с действия, думите ви не струват нищо. Не ме съдете, защото наистина аз съм вашата противоположност, но също така съм вашето друго „аз“, вашата половина. Не бих могъл да ви опиша чувствата си в момента, защото не мога да намеря думите, с които да изкажа какво изпитвам от два дни насам. Объркването ми е

толкова голямо, че понякога ми се струва, че всичко би могло да се промени, моят свят, както вие самата казвате, вашият, дори техният. Не ме е грижа за битките, които съм водил. Не искам дори да си спомням за черните вечери и безкрайните недели, аз съм един безсмъртен, който за пръв път иска да живее. Ние бихме могли да се поучим един от друг, да се разкрием един на друг, така че с течение на времето да започнем да си приличаме.

София постави пръст върху устните му и прошепна:

— И всичко това само за два дни?

— ... И три ноци! Но те струват поне част от моята вечност — поде отново Лукас.

— Пак започвате!

Една гръмотевица раздра небето. Проливният дъжд прерастваше в буря. Той вдигна глава и погледна нощта, черна, както никога досега.

— Побързайте — каза с решителен глас. — Трябва веднага да се махнем отук, имам много лошо предчувствие.

Без да чака отговор, той хвана София и я поведе към колата. Потегли още със затварянето на вратите, минавайки на червено и оставяйки след себе си куп катастрофирани автомобили. После рязко зави наляво и се насочи към тунела, който минаваше под хълма, далеч от недискретните погледи на хората. Тунелът беше пуст, Лукас увеличи скоростта, движейки се по дългото дясно платно, водещо към Чайнатаун. Неоновите лампи се редяха една след друга над купето, осветявайки на кратки интервали вътрешността му. Чистачките изведнъж спряха да се движат.

— Вероятно е станало късо съединение — каза Лукас в момента, в който крушките и на двата фара изгърмяха.

— Късо съединение! — учудено отвърна София. — Натиснете спирачките, нищо не се вижда.

— С радост бих го направил — отговори Лукас, натискайки педала, който не реагираше.

Той вдигна крак от педала за газта, но при тази скорост колата в никакъв случай нямаше да спре преди края на тунела, където се кръстосваха пет улици. Това нямаше никакво значение за него, той се считаше за непобедим, но в този момент си помисли какво ще се случи с нея. За части от секундата стисна здраво волана и с всички сили извика:

— Дръжте се!

После умело насочи автомобила към бордюра. Венец от искри покри предното стъкло. Чу се силен гръм: двете предни гуми се бяха спукали. Колата направи няколко малки завоя, преди да спре напречно. Предната ѝ част удари мантизелата, разделяща пътя, предизвиквайки невъобразимо сътресение. В този момент буикът се обърна и започна да се пързала към изхода на тунела. София стисна юмруци и колата най-после спря на няколко метра от кръстовището. Макар обърнат с главата надолу, на Лукас му бе достатъчен само един поглед, за да разбере, че София бе невредима.

— Добре ли сте? — попита го тя.

— Шегувате ли се! — каза той, отгърсвайки прахта от себе си.

— Това някои го наричат верижна реакция! — поде отново София, опитвайки да се измъкне от неприятното положение.

— Може и да сте права, но според мен най-добре е да излезем оттук колкото се може по-бързо, преди да сме станали жертва на поредната брънка от веригата — отговори Лукас, изтласквайки вратата с крак.

Бързо заобиколи катастрофиралата кола и отиде да помогне на София да излезе. В момента, в който тя стъпи на крака, той я хвана за ръката и тичешком я поведе след себе си. Двамата бързо се отправиха към центъра на китайския квартал.

— Защо трябва да тичаме? — попита София.

Лукас продължи, без да отговори.

— Мога ли поне да си дръпна ръката? — каза задъхано тя.

Лукас отпусна пръсти, освобождавайки я от хватката. Най-сетне се спря в началото на малка, тъмна уличка, осветена единствено от бледата светлина на няколко лампи.

— Да влезем тук — предложи Лукас, посочвайки един малък ресторант. — Тук ще сме в безопасност.

— В безопасност от какво? Ще ми обясните ли най-сетне какво става? Имате вид на лисица, преследвана от глутница кучета.

— Да побързаме!

Отвори вратата, но София дори не се помръдна. Той се доближи до нея и се опита насила да я вкара, но тя не се поддаде.

— Сега не е време за подобни номера! — каза Лукас, дърпайки я за ръката.

София мигом се освободи и го отблъсна.

— Вие току-що предизвикахте катастрофа, въвлякохте ме в една луда надпревара, въпреки че никой не ни преследваше, белите ми дробове ще се пръснат и на всичкото отгоре нямам право на никакво обяснение...

— Последвайте ме, нямаме време за разговор.

— Защо да ви се доверявам?

Лукас тръгна сам напред. Тя го проследи с поглед, поколеба се за момент и го последва, стремейки се да върви точно по неговите стъпки. Салонът беше малък. Имаше едва осем маси. Той избра една в дъното, предложи й стол и на свой ред седна. Не отвори менюто, което един възрастен мъж в традиционен костюм му предложи, а учтиво го помоли на перфектен китайски за чай, нефигуриращ в листата. Мъжът се поклони, преди да поеме към кухнята.

— Ще ми обясните ли какво става, Лукас, в противен случай си тръгвам!

— Мисля, че току-що получих предупреждение.

— Значи не е било инцидент? За какво искат да ви предупредят?

— За вас!

— Не разбирам защо?

Лукас въздъхна, преди да отговори:

— **ЗАЩОТО ВСИЧКО СА ПРЕДВИДИЛИ, ОСВЕН ЧЕ ЩЕ СЕ СРЕЩНЕМ!**

София взе една скарида от малката порцеланова купа и бавно започна да яде пред учудения поглед на Лукас. Той й подаде чаша горещ чай, която старият мъж току-що бе донесъл на масата.

— Много бих искала да ви вярвам, но какво щяхте да сторите на мое място?

— Щях да стана и незабавно да си тръгна.

— Не започвайте отново.

— И щях да предпочета задната врата.

— Това ли искате да направя?

— Точно така! Без да се обръщате под никакъв предлог, на три ставаме и се скриваме зад завесата. Сега!

Той я хвана за ръката и безцеремонно я затегли след себе си. Прекосявайки набързо кухнята, Лукас разби вратата с рамо. За да си проправи път, избута една боклукчийска кофа, чиито колела дрезгаво

изскърцаха. Тя най-сетне разбра: един силует се промъкваше в тъмнината. Към сянката, виждаща се в светлината на малък уличен стълб, се прибавяше и образът на автоматичното оръжие, насочено към тях. За няколко секунди София си даде сметка, че са заобиколени от три стени. В същия момент пет изстрела раздраха тишината.

Лукас се хвърли върху нея, опитвайки се да я защити с тялото си. Тя се опита да го отблъсне, но той я прикова към една от стените на безистена. Първият куршум рикошира от бедрото му; вторият едва засегна областта на корема. Приклепна за момент, но веднага се изправи; третият отскочи от ребрата му — белегът, който остави там, беше впечатляващ. Четвъртият срещна гръбначния му стълб. За миг той остана без въздух, но после бавно нормализира дишането си. Когато петият куршум го засегна, почувства, че някакъв огън изгаря плътта му. Петият всъщност единствено проникна в неговото тяло, в областта на лявото рамо.

Веднага след това нападателят избяга. Когато ехото от изстрелите заглъхна, тишината се нарушаваше единствено от дишането на София. Тя го държеше в ръцете си. Главата на Лукас се бе отпуснала върху рамото ѝ. Със затворени очи той, изглежда, все още ѝ се усмихваше. Люлеейки отпуснатото му тяло, тя прошепна в ухото му:

— Лукас?

Той не отговори, тогава тя го разтърси по-силно.

— Лукас, не се правете на идиот, отворете очи!

Така той приличаше на заспало, невинно дете. Колкото повече страхът я обземаше, толкова по-здраво го дърпаше. В момента, в който една сълза се стече по бузата ѝ, тя почувства страшен натиск върху гърдите си. Изведнъж ѝ прилоша.

— Това не може да ни се случи, ние сме...

— ... Вече мъртви... непобедими... безсмъртни? Да! Медальт си има и обратната страна, нали? — каза той, изправяйки се с усмивка.

София втрепенено го погледна, неспособна да разбере настроението, което го бе обзело. Той бавно приближи лицето си до нейното, тя се отдръпна, но Лукас продължи, докато устните му докоснаха нейните, предвещавайки една опияняваща целувка. Тя отстъпи и погледна алената му ръка.

— Защо тогава кървиш?

Лукас проследи с поглед червената струйка, която се стичаше по ръката му.

— Това е напълно невъзможно, във всеки случай не беше предвидено! — каза той.

... След това се свлече на земята. Тя го обгърна с ръце.

— Какво ни става? — попита Лукас, идвайки отново в съзнание.

— Що се отнася до мен, мисля, че е много сложно за обяснение! Що се отнася до теб, мисля, че един куршум е минал през рамото ти.

— Боли ме!

— Може да ти изглежда нелогично, но смятам, че е напълно нормално. Трябва да те придружа до болницата.

— В никакъв случай!

— Лукас, нямам никакви медицински познания по демонология, но ми се струва, че имаш кръв и в момента си на път да я изгубиш.

— Познавам някого в другия край на града, който може да зашие раната ми — каза той, поставяйки ръка върху кървящото място.

— Аз също познавам такъв специалист и затова ще ме последваш без много приказки. И без това вечерта ми беше доста напрегната. Мисля, че емоциите за днес ми дойдоха в повече.

Тя го хвана под ръка и го поведе по малката уличка. На кръстовището съзря тялото на техния нападател, проснато под купчина безразборно нахвърлени боклукчийски кофи. София учудено погледна Лукас.

— Все пак и аз имам някакво самочувствие — рече той, подминавайки трупа.

Спряха едно такси, което десет минути по-късно ги остави пред нейната квартира. Тя го поведе по външните стълби, като направи знак да не вдига много шум. После много внимателно отвори вратата и те безшумно се изкачиха на етаж. Когато стигнаха горната площадка, вратата на Рен тихо се затвори.

* * *

Пребледнял, Блез изключи монитора и остана неподвижен зад бюрото си. Ръцете му бяха изтръпнали, а челото му — плувнало в пот. Когато телефонът иззвъня, той вдигна слушалката и чу мрачния глас на

Луцифер, който му съобщаваше за извънредно заседание, което щяло да се състои след края на нощта в източното полукълбо.

— В твой интерес е да дойдеш навреме, и то с разрешение на създалия се проблем и ново определение на дефиницията „Всичко е под контрол!“ — каза в заключение *Президента*, преди шумно да затвори телефона.

Блез хвана главата си с ръце. Трепереше целият и слушалката се изплъзна от пръстите му.

* * *

Михаил погледна мониторите, окачени на стената пред него. Той вдигна слушалката на телефона и набра директния номер на *Хюстън*. Отсреща се чу гласът на телефонния секретар. Той повдигна рамене и погледна часовника си. В *Гвиана Ариана V* излиташе само след десет минути.

* * *

Вече настанила Лукас на своето легло, подлагайки под рамото му две големи възглавници, София се отправи към гардероба. Взе една кутия с конци за шиене, поставена на най-горната етажерка, после мина през банята, откри шишенце със спирт в аптечката и се върна в стаята си. Седна до него, отвори флакона и потопаи конца за дезинфекция. После се опита да го вдене в иглата.

— Твоето начинание може да се превърне в истинска касапница — каза Лукас, усмихвайки й се лукаво. — Цялата трепериш!

— Грещиш! — отговори тя в момента, в който прекара конца през ухото на иглата.

Лукас хвана София за ръката и нежно я отмести. Погали я по бузата и я придърпа към себе си.

— Страхувам се, че моето присъствие тук ще те компрометира.

— Трябва да ти призная, че вечерите, прекарани с теб, са пълни с изненади.

— Работодателят ми явно е попаднал на когото трябва.

— Защо е изпратил да стрелят по теб?

— Предполагам, за да ме подложи на изпитание и в крайна сметка да стигне до същите заключения, до които и ти. В никакъв случай не трябваше да ме ранят. При контакта си с теб губя от своята мощ и се моля да не ти се случи същото.

— Какво смяташ да правиш?

— Няма да посмее да те нападне. Твоят ангелски имунитет ще го възпре.

София впи поглед в очите на Лукас.

— Нямам предвид това, какво ще правим след два дни?

С крайчеца на пръстите си той леко докосна нейните устни. Тя не се възпротиви.

— За какво мислиш? — попита го смутено, правейки първия шев.

— Денят, в който падна Берлинската стена, мъжете и жените от двете страни откриха, че улиците си приличат. И на двете места по протежението им се издигат къщи, колите се движат по тях, уличните лампи ги осветяват през нощта. И макар щастieto и нещастieto да не си приличат, то децата от Запада, както и тези от Изтока, разбраха, че другият свят няма нищо общо с това, което са им разказвали.

— Защо ми казваш всичко това?

— Защото чувам Ростропович да свири на виолончело!

— И какво точно изпълнява? — попита тя, привършвайки с третия шев.

— Тогава го чух за пръв път! А сега ми причиняваш болка.

София се приближи до Лукас, за да скъса конца със зъби. После положи глава върху гърдите му и се отпусна. Тишината ги сближаваше. Лукас прокара пръсти в косите ѝ. Тя потрепери.

— Два дни са прекалено кратък срок!

— Да — прошепна той.

— Ще ни разделят. Неизбежно е.

За пръв път София и Лукас се усъмниха във вечността.

— Можем да преговаряме да те остави да дойдеш с мен — предложи срамежливо София.

— С *Президента* не се преговаря, още повече, когато някой му е изневерил, освен това силно се съмнявам, че за мен ще има място в твоя свят.

— Но преди имаше доста пропускателни пунктове на границата на Изтока и Запада — каза тя, приближавайки за четвърти път иглата към раната му.

Лукас направи гримаса и извика.

— Я, колко си нежен, та аз едва те докоснах! Имам да правя още няколко шева.

Вратата рязко се отвори и пред тях застана Матилда, подпряна на една метла, която ѝ служеше за патерица.

— Нямам вина за това, че стените на твоя апартамент като че ли са направени от тънка хартия — каза тя и накуцвайки, се приближи към тях.

Седна в края на леглото.

— Дай ми тази игла — обърна се твърдо към София, а на Лукас заповяда: — А ти ела по-близо до мен! Имаш невероятен шанс, защото съм левичарка!

После умело заши раните. По три шева от всяка страна на рамото бяха достатъчни да ги затворят.

— Две години, прекарани зад бара на едно заведение с лоша репутация, ви дават възможност да научите невероятни неща, още повече, когато си влюбена в съдържателя. По този повод бих искала да ви кажа две-три думи на двамата, преди да се върна в леглото. След това ще направя всичко, което е по силите ми, за да се убедя, че съм заспала, и на следващия ден ще се смея така, както никога досега, представяйки си съня, който в този момент сънувам.

Матилда пое към стаята си, подпирайки се на импровизираната патерица. На прага на вратата се обърна и ги погледна.

— Не ме интересува дали сте, или не сте това, за което ви мисля. Преди да те срещна, София, вярвах, че истинското щастие на тази земя съществува единствено в лошите книги и че благодарение на тях го разпознавам. Но ти ми каза един ден, че най-лошото помежду ни има криле, които се спотайват някъде, и че е по-добре да им помогнем да се разтворят, отколкото да ги заклеимяваме. Така че дай му шанс, защото, ако имах такъв с него, можеш да бъдеш сигурна, скъпа моя, че в никакъв случай нямаше да го изпусна. Що се отнася до теб, ранения герой, ако ѝ смачкаш дори и едно перо, ще ти зашия раните направо с шевната машина. Не правете тези физиономии, пред каквото и да сте изправени; забранявам ви и на двамата да отпускате ръце, защото, ако

се откажете от борбата, това ще означава край за целия свят и най-вече за моя!

Тя затръшна вратата след себе си. Лукас и София бяха онемели. Те долавяха шума, причинен от нейното куцане. После Матилда се провикна от леглото си:

— Още тогава ти казвах, че с твоята престорена невинност приличаш на ангел! Е, добре, сега можеш да задържиш за себе си равнодушното си кимане. Искам да знаеш, че не съм била чак такава глупачка!

Тя хвана шнура на нощната лампа, поставена на малката масичка, непосредствено до леглото. Щепселът шумно се отдели от контакта. Лунната светлина се промъкна през завесите на всички прозорци в стаята. Матилда прегърна силно възглавницата. В своята стая София спеше, сгушена в обятията на Лукас.

Камбанният звън на Грейс Катедрал нахлу през полуотвореното прозорче на банята. Ехото на дванайсетия удар огласи града.

И беше нощ, и беше ден...

[1] конзола — подпорка, която поддържа балкон, корниз и др. — Б.ред. ↑

[2] агорафобия — душевно разстройство; изключителен страх пред открито, широко пространство. — Б.ред. ↑

ДЕН ПЕТИ

Зората на петия ден изгряваше, когато и двамата все още спяха. Свежестта на ранната утрин донасяше есенните миризми през отворения прозорец. София се бе сгушила в прегръдките на Лукас. Стенейки от болка, Матилда се бе събудила след кошмарния си сън. Тя се протегна и мигом след това замръзна на мястото си, давайки си сметка, че не е сама. Бавно отмести завивката от леглото и стана. С безшумни стъпки, както беше по нощница, се отправи към хола.

— Зле ли ти е?

— Неудобната поза, в която бях заспала, ми причини ужасна болка, съжалявам, не исках да те будя.

— Няма нищо, аз и без това не спях. Ще ти направя чай.

София се отправи към кухненския бокс и се вгледа в навъсеното лице на своята приятелка.

— Току-що спечели една чаша топъл шоколад! — каза ѝ тя, отваряйки хладилника.

Матилда дръпна завесата. На все още пустата улица се забелязваше един мъж, който водеше куче на каишка.

— Бих желала да имам лабрадор, но мисълта, че трябва да го извеждам всяка сутрин, ме ужасява — каза Матилда, спускайки завесата.

— Човек трябва да е отговорен за домашните си любимци, а засега те не са моя грижа! — отвърна ѝ София.

— Добре направи, че уточни. Вие си имате планове. Ти и малкият Лу.

— Познаваме се само от два дни! И още нещо, името му е Лукас.

— Нали и аз това казах!

— Не, засега нямаме никакви планове.

— Засега да, но това едва ли ще трае дълго. Когато живеят заедно, хората винаги правят някакви планове.

— Откъде го измисли?

— Не съм го измислила, то си е така, има образи на щастието, които човек няма право да променя, може да ги осмисля на воля, но не и да ги променя! С други думи, едно и едно правят две, две означава двойка, а двойката винаги си има проекти, така е открай време!

София избухна в смях. Млякото се надигна в кастрона, тя го изсипа в чашата и го поръси с шоколадов прах.

— Ето, пий, вместо да говориш глупости — каза тя, поднасяйки ѝ топлата напитка. — Къде видя двойка?

— Колко си жалка! Цели три години те слушам да ми говориш за любов и други такива, за какво тогава служат твоите вълшебни приказки, ако се откажеш от ролята на принцесата още на първия снимачен ден.

— Каква романтична метафора!

— Отивай тогава да си говориш в романтични метафори с него! И те предупреждавам, че ако не направиш нищо, докато ми оздравее кракът, ще ти го отнема, без да ми мигне окото.

— Ще видим. Положението не е толкова просто, колкото изглежда.

— Виждала ли си някога обикновени любовни истории? София, откакто те познавам, винаги си била сама и ти си тази, която ми казваше: „Ние сме отговорни за нашите радости.“ Е, добре, скъпа моя, твоята радост е висока метър и осемдесет и пет, на които отговарят седемдесет и осем килограма мускулна маса, така че, моля те, не подминавай щастието си.

— А! Много хитро от твоя страна.

— Не толкова хитро, колкото прагматично. Мисля си, че твоето блаженство се събужда, така че спокойно можеш да отидеш при него, защото в този момент имам нужда от малко въздух. Хайде, изчезвай.

София поклати глава и се отправи към своята стая. Седна в крайчеца на леглото и зачака събуждането на Лукас. Не след дълго той се протегна като хищник и отвори очи. На лицето му се изписа усмивка.

— Откога си тук? — попита.

— Как е ръката ти?

— Вече не чувствам почти нищо — отвърна Лукас, правейки кръгови движения с рамото, придружени от изразяваща болка гримаса.

— А сега, без да се правиш на мъж, ми кажи, как е ръката ти?

— Зверски ме боли!

— Почивай си тогава. Бих искала да ти приготвя закуска, но не знам какво обичаш.

— Двайсетина палачинки и още толкова кифлички.

— За пиене, кафе или чай? — попита тя и стана от леглото.

Лукас я погледна втренчено. Погледът му бе потъмнял, той я хвана за ръката и я придърпа към себе си.

— Имала ли си усещането, че светът би те отминал и оставил сама; впечатлението, че обикаляйки всички ъгли на стаята, която обитаваш, пространството започва да се смалява; убеждението, че през нощта дрехите ти са остарели; че във всяко огледало отражението ти играе ролята на собствената ти мизерия, ненаблюдавана от никого, без всичко това да ти носи каквото и да е удовлетворение — да мислиш постоянно, че никой не те обича и че ти не обичаш никого, и че всичко това е празното пространство на собственото ти съществуване.

София докосна устните му с върха на пръстите си.

— Не говори така.

Държа да знаеш, че няма да се дам лесно.

— Искан да ти направя кафе.

После тя се приближи към него.

Не знам дали съществува някакво разрешение на проблема, но съм сигурна, че ще го намеря — му прошепна.

Няма да оставя това рамо да се вдърви. Отиди да си вземеш душ, а аз ще приготвя закуската.

Тя кимна утвърдително и се отправи към банята. Лукас погледна ризата си, провисена над леглото: единият ѝ ръкав бе покрит с почерняла кръв. Той го откъсна. После се приближи към прозореца, отвори го и се загледа в покривите на сградите, простиращи се под него. Сирената на един голям товарен кораб изсвири в залива в отговор на камбанния звън, долитащ от Грейс Катидрал. Той смачка на топка окървавения плат и преди да затвори прозореца, го изхвърли навън. После с тихи стъпки се отправи към банята и долепи ухо до вратата. Изведнъж му стана топло от горещата вода, която струеше от душа. Въздъхна дълбоко и излезе от стаята.

— Ще правя кафе, вие искате ли? — попита той Матилда.

Тя му показа чашата с топлия шоколад.

— Между другото, отказах се от възбуждащите средства, но току-що дочух за палачинките, така че ще се задоволя с десет процента от плячката.

— Пет процента максимум — отговори той, минавайки зад барплота — и само в случай, че ми кажете къде се намира кафеварката.

— Лукас, снощи дочух нещо от вашия разговор, нещо, което ме накара дълбоко да се замисля. Не че по времето, когато взимах наркотици, не съм си задавала подобни въпроси, но в настоящия момент не считам, че аспириинът е в състояние да пробуди подобни халюцинации у мен. С две думи, за какво точно си говорехте?

— Много се бяхме напили снощи, така че възможно е да сме казали някоя и друга глупост, но не се притеснявайте, може спокойно да си взимате аспирина, без да се страхувате от странични ефекти.

Матилда погледна закаченото на облегалката на стола сако, с което той бе облечен предната вечер. Откъм гърба цялото беше надупчено от куршуми.

— Винаги ли, когато се напивате, стрелят по вас?

— Абсолютно сте права! — отговори той, отваряйки вратата на стаята.

— Във всеки случай сакото ви е много добре скроено, жалко само, че вашият шивач не го е подсилил откъм гърба.

— Бъдете сигурна, ще му направя забележка.

— Разчитам на вас! Приятно къпане.

Рен влезе в апартамента, постави на масата вестник и един голям плик, пълен с кроасани. После се обърна към Матилда, която беше останала сама в стаята.

— Ако един ден реша да преобразувам къщата си в Bed & Breakfast^[1], а знае ли човек, то подобни закуски биха навредили на бъдещата ми клиентела. Я, гълъбчетата се събудили!

— В стаята са! — уточни Матилда, вдигайки нагоре очи.

— Когато й казах, че противопоставянето на всичко води до нищо, тя явно ме е разбрала съвсем буквално.

— Надявам се, вече си видяла животното голо до кръста!

— Не, но нали знаеш, на моята възраст дали ще е звяр или шимпанзе, вече не е от голямо значение.

Рен постави кроасаните в една голяма чиния и учудено погледна сакото на Лукас.

— Кажи им да не посещават бояджията на ъгъла, той ми е приятел. Добре де, слизам.

И изчезна надолу по стълбите.

София и Лукас седнаха на масата, на която Матилда се бе настанила, и закуската започна. Когато Лукас погълна и последната виенска кифличка, те разтребиха кухнята и настаниха удобно Матилда в леглото. София реши да вземе Лукас със себе си на доковете. Тя свали своя дъждобран от закачалката, а той с отвращение погледна изпокъсаното си сако. Матилда му намекна, че риза с един ръкав би било нещо доста екстравагантно за този квартал. В багажа си имаше мъжка риза и обеща да му я даде назаем, при условие че ѝ я върне в прилично състояние, за което той благодари. Няколко минути по-късно те бяха вече на изхода и точно в този момент гласът на Рен ги спря. Тя стоеше изправена в средата на коридора, поставила ръце на хълбоците си, и втренчено гледаше Лукас.

— Ако питате мен, не е първа младост, макар че десенът тип „Уелският принц“ никога няма да стане демоден. И още нещо, туидът държи много топло!

Тя помогна на Лукас да облече сакото, което като че бе шито по негова мярка, и погледна София с крайчеца на окото си.

— Не се опитвай да научиш на кого е принадлежало! На моята възраст човек прави каквото си поиска със своите спомени.

В този момент се преви на две, опирайки се на перваза, и направи смешна гримаса. София се втурна към нея.

— Какво ти е, Рен?

— Нищо особено, само незначителна болка в корема, така че не се притеснявай.

— Изглеждаш бледа и имаш отпаднал вид!

— От десет години не съм се пекла на слънце, а и на тия години, нали знаеш, нормално е да се събудя уморена. Не се притеснявай.

— Не искаш ли да те заведе на лекар?

— Само аз му липсвам! Нека си стоят вкъщи тези доктори, и аз ще си остана у дома! Единствено по този начин ще се разбере с тях.

Тя им направи знак с ръка, с който искаше да каже: „Хайде, вървете, струва ми се, че и двамата бързате, тръгвайте.“

София се поколеба, преди да изпълни заръката ѝ.

— София?

— Да, Рен?

— Мисля, че ще мога да ти покажа албума, който толкова искаше да видиш. Снимките са някак си особени, затова бих искала да ги разгледаш на залез-слънце. Светлината през тази част на деня им придава по-изразителен вид.

— Както кажеш, Рен.

— Ела в пет часа следобед и бъди точна, разчитам на теб.

— Разбира се, че ще дойда, обещавам.

— А сега изчезвайте и двамата. Достатъчно ви задържах с моите глупави истории! Лукас, грижете се за това сако... Трябва да знаете, че държах много на мъжа, който някога го носеше.

Когато колата се отдалечи, Рен спусна завесата на прозореца и продължи сама да си мърмори, подреждайки един от огромните букети, поставени на масата.

— Храната, къщата, останало е само бельото!

Те се спуснаха по Калифорния Стрийт. На светофара на пресечката с Полк Стрийт спряха успоредно на колата на инспектор Пилгиц. София спусна стъклото и го поздрави. Той слушаше някакви новини по радиото.

— Не знам какво ги е прихванало тази седмица, но изглежда, че всички са полудели, това е петото сбиване, което прераства в безредици в Чайнатаун. Съжалявам, но трябва да тръгвам, желая ви приятен ден — каза той и потегли.

Колата на полицая зави наляво с виеща сирена, тяхната спря десет минути по-късно в началото на кей 80. Те гледаха стария товарен кораб, който равнодушно се клатеше във водата.

— Може би идеята ми да те взема със себе си ще ни позволи да избегнем най-лошото! — каза София.

В погледа на Лукас се четеше безпокойство.

— Къде искаш да ме заведеш?

— При своите!

— И как мислиш, че ще стане това! Може би с благословията на Светия Дух? — отговори иронично Лукас.

— Когато някой не иска да се върне при своя работодател, трябва да направи всичко възможно, за да го изгонят. Направи така, че да те уволнят!

— Чела ли си автобиографията ми? Мислиш ли, че мога да я изтрия или да я пренапиша за четирийсет и осем часа? И как си представяш, че твоите хора ще ме приемат, с отворени обятия, изпълнени с любов и добри намерения? София, едва прекрачил прага на твоята обител, цяла орда пазители ще се спуснат подире ми и ще ме изпратят там, откъдето идвам. Съмнявам се, че ще ми осигурят транспорт първа класа.

— Обрекох душата си на другите, винаги съм се стремяла да ги убедя, че не трябва да се предават. Така че сега е мой ред да бъда щастлива. Раят не означава да си сам и смятам, че съм го заслужила!

— Искаш невъзможното, отпорът ще бъде голям, никога няма да ни оставят да се обичаме.

— Понякога е достатъчно да имаш малко надежда, да дадеш някакъв знак. Само ти можеш да решиш дали ще се промениш, Лукас, и ако наистина го желаеш, покажи им, че имаш воля.

— Така бих искал това, което казваш, да е вярно и в същото време да е толкова лесно.

— Тогава опитай, умолявам те!

Лукас не отговори. Той се отдалечи на няколко крачки и се спря до ръждясалия мостик на големия кораб. При всяко опъване на въжетата се чуваше ужасно скърцане, което придаваше на Иалпарезо вид на вързано животно, борещо се за своята свобода и същевременно за последния си пристан: едно голямо крушение в открито море.

— Страх ме е, София...

— Мен също. Остави ме да те отведа в моя свят, там ще направлявам всяка твоя стъпка. Ще съм до теб, когато се събуждаш и когато заспиваш. Ще изтрия цялото ти минало, ще излекувам всичките ти рани. Когато те обземе гняв, ще ти завържа ръцете на гърба, за да не би да ти дойде наум да сториш някому лошо, ще залепя устата си за твоята, за да заглуша виковете ти, и повече нищо не ще бъде както преди. И ако понякога се чувстваш самотен, знай, че самотни ще сме и двамата.

Той я прегърна, прокара пръсти по бузата ѝ и прошепна на ухото ѝ с плътния си глас:

— Дори не предполагаш по какви пътища съм минал, за да дойда до теб. Аз самият знаех много малко неща, София, често се обърквах, но всеки път започвах отново, по-радостен и по-горд отпреди. Бих

искал времето да спре, за да мога да го изживея, да те преоткрия и да те обичам така, както заслужаваш да бъдеш обичан, но, за жалост, това време ни свързва, без да ни принадлежи. Идвам от общество, където всичко се отъждествява с една личност. Всичко е едно цяло; аз съм злото, а ти доброто, аз съм твоят антипод, но знам, че те обичам, така че само ми кажи какво искаш от мен.

— Твоето доверие.

Те напуснаха пристанищната зона и поеха нагоре по Трета улица. София търсеше оживено място, пълно с минувачи и автомобили.

* * *

Блез влезе в големия офис, пребледнял и премалял от страх.

— Като се има предвид, че и аз се интересувам от шахмат — извика *Президента*, кръстосвайки надлъж и шир огромната остъклена ниша, — искам да чуя още веднъж твоята теория за „мата“.

Блез придърпа към себе си един огромен черен фотьойл.

— Остани прав, идиот такъв! Не, по-добре е да седнеш, защото колкото по-малка част виждам от теб, толкова по-добре се чувствам! И така, с две думи, целият ни елит реши да смени посоката?

— *Президенте*.

— Млъквай! Да съм ти дал думата? Да не би да си прочел по устните ми, че моите уши искат да чуят звука на противния ти глас?

— Аз...

— Млъквай!

Президента викаше толкова силно, че Блез се смали с цели пет сантиметра.

— И дума да не става да го изгубим за нашата кауза — поде *Президента*. — Не трябва дори да си помисляме, че можем да капитулираме. Очаквах тази седмица цяла вечност и не ще позволя на едно нищожество като теб да пропилее всичко! Не знам как си си представял ада до този момент, но съвсем скоро ще ти създам напълно нови виждания за него! Да не си посмял да говориш! Постарай се да не забелязвам мърдането на гнусните ти устни. А сега искам да знам, имаш ли някакъв план?

Блез взе един лист и набързо надраска няколко реда. *Президента* грабна хартията и започна да чете, отправяйки се към срещуположния край на масата. Ако имаше нарушение в регламента, двубоят можеше да бъде прекратен и тогава ще трябва да се играе отново. Блез му предлагаше да оттеглят Лукас преди края. Побеснял, Луцифер смачка листа и го запрати в лицето на Блез.

— Лукас ще ми плати скъпо за това. Доведи го тук преди настъпването на нощта и знай, че това е последният ти шанс!

— Той няма да дойде доброволно.

— Искаш да кажеш, че неговата воля стои над моята?

— Искам да кажа, че той трябва да умре...

— ... Нека не забравяме една малка подробност... Това вече отдавна е факт, глупако!

— След като един куршум е успял да го засегне, значи съществуват и други начини да се справим с него.

— Тогава ги открий, вместо да дрънкаш глупости.

Блез мигом изчезна. Беше пладне. Денят щеше да свърши след пет часа, а не му оставаше много време, за да напише клаузите на един страшен договор. Да организира убийството на своя най-добър агент, нямаше да е лесна работа.

* * *

Фордът бе паркиран на кръстовището на *Полк* и *Калифорния*, едно наистина оживено място. В този час на деня потокът от автомобили беше непрекъснат. София предупреди един възрастен мъж с бастун, който се готвеше да мине по пешеходната пътека, да внимава. От друга страна, времето, отделено за пресичане на четирите платна, беше твърде кратко.

— И какво ще правим сега — попита отегчено Лукас.

— Помогни му! — отговори тя, посочвайки с пръст възрастния пешеходец.

— Шегуваш ли се?

— В никакъв случай.

— Искаш да придружа някакъв си старец от едната до другата страна на пътя? Та това не е никак сложно...

— Тогава направи го!

— Добре, ще го направя — каза Лукас, отдалечавайки се бавно. Той се доближи до мъжа и веднага след това се върна.

— Не виждам ползата от всичко това.

— Какво, да не би да предпочиташ да започнем, прекарвайки целия следобед в грижа за болните? Това също не е сложно. Достатъчно е само да им помагаме да оправят тоалета си, да получават съобщенията си, да ги успокояваме относно развитието на състоянието им, да седим до тях и да им четем вестници...

— Добре! Ще се заема с всичко това!

Той отново се отдалечи... След което пак се върна при София.

— Предупреждавам те. Ако онова хлапе отсреща, което си играе с мобилния си телефон с вградена камера, направи дори една снимка, ще го изпратя с един шут отзад да снима сателитите.

— Лукас!

— Добре де, тръгвам!

После Лукас безцеремонно хвана стареца за ръката, който учудено го изгледа, и го поведе към отсрещната страна.

— Предполагам, че не си тук, за да броиш колите, така че хвани здраво бастуна си, ако не искаш самостоятелно да преминаваш Калифорния Стрийт!

Светна червено и двамата тръгнаха по паважа. На втората пешеходна зебра от челото на Лукас започна да струи пот, на третата — почувства, че цяла колония мравки се беше заселила в мускулите на краката му, на четвъртата — усети силни болки в ставите. Сърцето му биеше силно и не му достигаше въздух. Преди да стигне средата на пътя, Лукас започна да диша тежко. Пешеходната зона, която се намираще в този участък, им даде възможност да спрат, а освен това те бяха длъжни да го направят, като се има предвид, че светофарът светна зелено, подобно лицето на Лукас.

— Добре ли сте, младежо? — попита го старият господин. — Искате ли да ви помогна да пресечете? Хванете се здраво за ръката ми, вече почти стигнахме.

Лукас взе хартиената кърпичка, която той му подаде, и попи потта по челото си.

— Не мога! — каза с треперещ глас. — Мисля, че няма да успея! Наистина съжалявам!

После се отправи тичешком към София, която чакаше със скръстени ръце, седнала на капака на автомобила.

— Смяташ да го оставиш там?

Едва не оставих костите си! — отвърна замислено Лукас.

Тя дори не го изслуша, а се втурна към множеството от коли, чиито клаксони огласяха цялата улица, с намерението да се домогне до централната алея. После сграбчи стария господин.

— Объркана съм, ужасно съм объркана. Този преди малко беше начинаещ, за първи път му е — каза възбудено тя.

Мъжът се почеса зад тила, поглеждайки София с голямо учудване. Докато светлините на светофара се сменяха от зелено към червено Лукас се обърна към София.

— Остави го! — провикна се той.

— Какво казваш?

— Чу много добре! Аз изминах половината от пътя заради теб, сега е твой ред да изминеш другата половина, но в посока към мен. Остави го там, където е сега!

— Да не си полудял?

— Не, това е напълно логично! Прочетох една чудесна книга, която намерих в хотел Хилтън, където пишеше, че да обичаш, означава да споделяш, че всеки от двамата трябва да измине своя път към другия! Поиска от мен невъзможното и аз го направих заради теб, сега ти трябва да се разделиш с част от своята същност. Остави този мъж там, където е. Избирай, или старчето, или аз!

Старецът потупа София по рамото.

— Не искам да ви прекъсвам, но заради вашите истории наистина ще закъснея. Хайде, ако обичате, отидете при вашия приятел!

Без да чака повече, човекът мина на другия край на улицата.

София се върна при Лукас, който се бе облегнал на колата. В погледа ѝ се четеше тъга. Той ѝ отвори вратата, изчака, докато се настани, и седна зад волана, но фордът остана неподвижен.

— Не ме гледай така, наистина съжалявам, че не успях да изпълня мисията си докрай.

Тя въздъхна дълбоко и му каза:

— Нужни са сто години, за да поникне едно дърво, а само няколко минути, за да изгори...

— Така е, но не разбирам накъде биеш?

— Ще дойда да живея в твоята обител и ти си този, който ще ме заведе там.

— Не говориш сериозно, нали?

— Напротив. Казвам ти го напълно сериозно.

— В никакъв случай не ще те оставя да направиш това.

— Тръгвам с теб, Лукас, и толкоз.

— Няма да се справиш.

— Не беше ли ти този, който ми каза да не се подценявам? Колкото и да ти звучи парадоксално, твоите хора ще ме приемат с отворени обятия! Научи ме на злото, Лукас!

Той дълго се любува на неповторимата ѝ хубост. Изгубена някъде в тишината, разделяща двата свята, тя бе решена да направи едно пътуване, за чиято посока нищо не знаеше, но тази нейна решителност я караше да не се страхува. За първи път желанието у нея стана по-силно от последствията, които можеше да има, за първи път любовта в нея приемаше смисъл, който тя дори и не си представяше. Лукас запали автомобила и потегли към долните квартали.

* * *

Превъзбуден, Блез взе слушалката и каза да му дадат *Президента* или, по точно, да го предупредят веднага за неговото посещение. Той изтри ръцете си в панталоните и извади касетата от касетофона. После със ситни стъпки се отправи към дъното на коридора. Вървеше толкова бързо, колкото му позволяваха късите крака. Гледан отстрани, Блез приличаше на истински паток. Още с първото почукване той отвори вратата и влезе в офиса на *Президента*, който го посрещна с вдигната във въздуха ръка.

— Млъкни! Вече всичко знам!

— Значи имах право! — не успя да се сдържи Блез.

— Може би! — високомерно отвърна *Президента*.

Блез подскочи от радост и с всички сили удари с юмрук по дланта си.

— Ето вашите шах и мат! — ликуваше той. — Както вече ви казах, Лукас е истински гений! Той привлече най-елитния им агент за нашата кауза, каква нечувана победа! — Блез преглътна, преди да

продължи: — Трябва незабавно да прекратим започнатата вече процедура и затова ми е нужен вашият подпис.

Луцифер стана и се насочи към остъклената ниша.

— Бедни ми Блез, толкова си глупав, че понякога се питам дали присъствието ти тук не е плод на твоята грешна ориентация. В колко часа трябва да бъде изпълнен договорът?

— Експлозията ще се състои точно в деветнайсет часа — отговори той, поглеждайки плахо часовника си.

... Оставаха им точно четирийсет и две минути, за да прекратят операцията, която Блез щателно бе подготвил.

— Нямаме никакво време за губене, *Президенте!*

— Напротив, разполагаме с неограничено време, ще подсигурием нашата победа, без да поемаме какъвто и да било риск. Няма да променяме нищо от това, което е предвидено... с изключение на една малка подробност... — добави Сатаната, потърквайки се по брадичката — ще ги доведем и двамата точно в пет часа.

— Но каква ще е реакцията на нашите противници? — попита Блез, ставайки все по-неспокоен.

— Инцидентът си е инцидент! Доколкото ми е известно, не аз съм измислил случайността. Подготви се да ги приемем в уговорения час, имаш на разположение четирийсет минути!

* * *

Кръстовището на Бродуей и Колъмбъс Авеню открай време беше предпочитаното място за всички човешки пороци: наркотици, женски и мъжки тела, изоставени от живота, се продаваха там, скрити от недискретни погледи. Лукас паркира в началото на тясна и тъмна уличка. Под едно паянтово стълбище млада проститутка изтърпяваше наказанието, което в момента нейният сутенър й налагаше.

— Погледни добре — каза Лукас. — Ето го моя свят, другото лице на човешката природа, света, който винаги си искала да победиш. Хайде, опитай се да откриеш твоего добро сред тази купчина мръсотия, отвори широко очите си и ще видиш гнилостта, упадъка, насилието в най-чистата им форма. Курвата, която умира пред теб, се оставя да бъде опетнена и смазана от бой, без да окаже каквато и да е

съпротива на този, на когото е била продадена. На нея, както и на тази Земя, ѝ остават още няколко мига живот, още няколко удара и тя ще предаде грешната си душа. Ето смисъла на този ужасен облог, който ни свързва. Искаше да те науча на злото, София? Нужен ми е един-единствен урок и той с цялото си измерение ще ти принадлежи и в същото време завинаги ще те поквари. Пресечи тази уличка. Приеми, че не трябва да се месиш, и ще видиш колко е лесно, нужно ти е само нищо да не правиш; стори като тях, обърни гръб на цялата тази мизерия, а аз ще те чакам от другата страна; когато пристигнеш там, вече няма да си същата. Това пътуване ще те отведе от единия към другия свят, без никаква надежда да се върнеш обратно.

София слезе от колата, която се отдалечи. Тя тръгна в мрака и след всяка стъпка тялото ѝ натезаваше все повече и повече. Погледна в далечината и с всички сили се опита да устои на силата, която я тласкаше назад. Под краката ѝ улицата се губеше някъде в безкрая. Приличаше на килим, покрит с всевъзможни боклуци, търкалящи се по разбития паваж.

Стените бяха тъмносиви, тя видя Сара, проститутката, смазана от боя, който нейният сутеньор ѝ нанасяше. Устните ѝ бяха разкъсани от многобройните рани, от които се стичаше кръв, толкова черна, колкото смъртта, главата ѝ се олюляваше, гърбът ѝ беше целият в рани, ребрата ѝ се пукаха едно след друго под напора на тежките удари, но изведнъж тя реши да се съпротивлява. Бореше се, за да не падне, за да не се остави на произвола на ударите, които всеки момент щяха да отнемат и малкото живот, който ѝ оставаше. Юмрукът, ударил челюстта, изпрати главата ѝ право в стената, шокът беше страшен, сътресението във вътрешността на черепа ѝ — ужасно.

Сара я видя, видя я като последен лъч надежда, като чудо, предложено на тази, която винаги е вярвала в Господ. Тогава София стисна зъби и юмруци, мина покрай нея и намали хода си. Зад нея проснатата на земята жена не намираще сили дори да извика. София не виждаше ръката на мъжа, която застрашително се издигаше над главата на уличницата. С премрежени от сълзи очи, с неописуемо главоболие, тя разпозна на другия край на уличката сянката на Лукас, който я очакваше със скръстени ръце.

Тогава се спря. Цялото ѝ тяло като че ли замръзна и едва успя да намери сили да извика неговото име. Викът, който се изтръгна от

гърлото ѝ, беше толкова силен, че учуди самата нея, извика така силно, че гласът ѝ раздра цялата тишина на този мрачен свят, огласи и най-тъмните кътчета на тази земя и всичко това се случи за части от секундата, време, за което никой не си даде сметка. Лукас се затича към нея, подмина я, улови мъжа и го хвърли на земята. Последният стана и се насочи към него. Гневът на Лукас беше неописуем и тялото на насилника бе пречупено на две. Губейки кръв, в този момент то издаваше трагедията на своята победена арогантност, на последното насилие, което го отнасяше към смъртта.

Лукас приклепна към бездушното тяло на Сара. Напипа пулса ѝ, после я вдигна от земята.

— Ела — каза той на София с мек глас. — Нямаме много време за губене, ти познаваш по-добре от всеки друг пътя към болницата. Пред вид състоянието ти, аз ще карам, а ти ще ме направляваш.

Те положиха младата жена на задната седалка, София извади сигналната лампа от кутията и пусна сирената. Беше четиринайсет часът и трийсет минути. Фордът се движеше с пълна скорост към Сан Франциско Мемориал Хоспитал. Щяха да бъдат там след не повече от петнайсет минути.

Още с пристигането им в интензивното отделение Сара веднага бе предадена на грижите на двама лекари, единият от които реаниматор. Имаше счупвания в областта на гръдния кош. Радиограмите на черепа показваха кръвонасядания в оксипиталната му част без сериозни мозъчни увреждания, но с многобройни рани по лицето. По-късно скенерът щеше да покаже, че животът на жената е въвн от опасност. С две думи, беше се разминала на косъм със смъртта.

Лукас и София напуснаха паркинга.

— Пребледняла си като мъртвец. Не ти го удари, а аз.

— Провалих се, Лукас, оказа се, че не съм по-способна от теб да се променя.

— Щях да те намразя, ако беше успяла. Харесвам те такава, каквато си, скъпа, а не такава, каквато би станала в стремежа си да се адаптираш към моите изисквания. Не искам да се променяш.

— Защо тогава беше всичко това?

— За да разбереш, че моето различие е същевременно и твое, за да разбереш, че не трябва да ме съдиш, така както и аз не те съдя,

защото тази разлика, която ни отдалечава един от друг, може в един момент да изиграе важна роля за нашето сближаване.

Тя погледна вградения в таблото на автомобила часовник и подскочи.

— Какво има?

— Щях да наруша обещанието си, което тази сутрин дадох на Рен, а това ще я накара да страда. Знам, че вече е приготвила чай, че цял следобед е пекла сладкиши и ме очаква.

— Не е толкова страшно, ще те разбере и няма да ти се сърди.

— Да, но в крайна сметка ще бъде разочарована, заклех ѝ се, че ще бъда точна, това е много важно за нея.

— За колко часа ви е срещата?

— Точно за седемнайсет часа.

Лукас погледна часовника си. Беше пет без десет, а трафикът през това време на деня не оставяше почти никаква надежда на София да спази обещанието си.

— В най-добрия случай ще закъснееш с петнайсет минути.

— Тогава ще е много късно. Слънцето вече ще е залязло. Рен се нуждаеше от светлината на слънчевия залез, за нея тя представляваше една своеобразна подкрепа, нещо като претекст да ми разкрие някои страници от своите спомени. Положих толкова усилия, за да накарам сърцето ѝ да се отвори, така че в този момент трябваше да съм до нея. Вече не ставам за нищо.

Лукас погледна часовника си и я погали по косата.

Ще си направим едно малко състезание със светеща лампа и виеща сирена, остават ни точно седем минути до срещата, които едва ли ще са достатъчни, за да сътворим вечността. Сложи си колана!

В този момент фордът излезе от потока автомобили и с пълна скорост изкачи Калифорния Стрийт. В северната част на града всички светофари на преките на Калифорния Стрийт улици се осветиха в червено, като по този начин образуваха една огромна, свободна за преминаване зона.

* * *

— Да, да, идвам! — отговори Рен на краткото позвъняване, което я предупреждаваше, че печенето е приключило.

Тя се наведе, за да извади сладкиша от газовата печка. Топлата тава беше доста тежка, за да може да я удържи с едната си ръка. Остави вратата на фурната отворена и постави сладкиша в един емайлиран съд. Като внимаваше да не се изгори, тя плъзна съда върху една дървена дъска, после взе широка и тънка метална шпакла и започна да реже отделни парчета. Попи потта от челото си и усети няколко капки да се стичат по врата ѝ. Никога не се потеше: може би причина за това беше необичайната умора, която я беше налегнала от сутринта и не я бе оставила през целия ден. Остави за миг сладкиша и се запъти към стаята си. В този момент там нахлу поток от свеж въздух, който като вихър се завъртя из цялото помещение. После Рен отново се върна, погледна стенния часовник и побърза да постави чашите върху подноса. Една от седемте свещи, поставена върху готварската книга, бе угаснала. Беше тази, разположена най-близо до газовата печка.

* * *

Фордът зави по Ван Нес Авеню. Лукас се възползва от завоя и погледна часовника си. Оставаха им още пет минути, за да пристигнат навреме. Стрелката на скоростомера бавно се плъзна нагоре.

* * *

Рен пристъпи към стария шкаф и отвори вратата, която остро изскърца. Беязаната ѝ от старостта ръка се промъкна под купчината дантелено бельо. Крехките ѝ пръсти уловиха кожената подвързия на албума. Тя притвори очи и вдъхна миризмата на кожата, след което го постави върху килима в центъра на хола. Не ѝ оставаше нищо повече, освен да подгрее водата, и всичко щеше да е готово. София щеше да пристигне всеки момент. Старата дама изведнъж почувства сърцето си да бие по-силно от обикновено и положи максимални усилия да се

овладее. После се върна в кухнята, чудейки се къде ли може да е оставила кибрита.

* * *

София се държеше с всички сили за дръжката над вратата, Лукас ѝ се усмихваше.

— Не можеш да си представиш колко коли съм карал досега и все пак на нито една не съм оставил дори и драскотина! Остават ни още два светофара и сме на твоята улица. Успокой се, часът е само пет без две минути.

* * *

Рен прерови целия шкаф. После чекмеджетата под барплота, но без никакъв резултат. Тя дръпна малките завеси под плота и внимателно прегледа всички рафтове. Изправяйки се, изведнъж почувства лек световъртеж, тръсна глава и отново продължи да търси.

„Къде ли съм го оставила?“ — промърмори тя. Огледа се наоколо и в крайна сметка откри малката кутийка на ръба на готварската печка.

„А водата в морето ли ще я търсиш?“ — си каза тя, завъртайки копчето на газовата печка.

* * *

Лукас започна да се изкачва по Пасифик Хайтс. Къщата отстояше едва на сто метра от тях. Той се обърна към София и гордо заяви, че в най-лошия случай ще закъснее с не повече от петнайсет секунди. Изключи сирената... и в същото това време Рен, която се намираше в кухнята, запали една кибритена клечка.

Експлозията мигновено помете всичките стъкла на прозорците. Лукас натисна с все сила педала на спирачките, фордът се поднесе и без малко щеше да се блъсне във входната врата, която взривната вълна бе изхвърлила наред улицата. Ужасени, София и Лукас се спогледаха. Целият приземен етаж беше обхванат в пламъци. Невъзможно им бе да преминат през тази огнена стена. Часът беше седемнайсет и няколко секунди.

Матилда беше изхвърлена в средата на хола. Около нея всичко се беше преобърнало: малката нощна масичка бе паднала на едната си страна, стъклото на картината, която висеше над камината, се бе пръснало, покривайки килима с хиляди малки кристали. Вратата на хладилника се клатеше върху пантите си. Огромният полилей заплашително се люлееше, крепейки се единствено на електрическите си кабели. Матилда се изправи и прокара ръка по лицето си, за да изтрие прахта от него. Гипсът ѝ се бе пропукал по цялата си дължина. Тя решително го разтвори и захвърли далеч пред себе си двете му коруби. После с всички сили се хвана за облегалката на преобърнатия стол и се надигна. Куцайки, тя се промъкна през развалините, с мъка се добра до входната врата и като установи, че не се бе нажежила от огъня, излезе на стълбищната площадка и пристъпи към парапета. Надвесвайки се, мислено си начерта пътя през многобройните огнища, предизвикани от пожара, след което започна бавно да слиза по стълбите, като не обръщаше внимание на силната болка в крака си. Температурата в хола беше непоносима. Струваше ѝ се, че всеки момент веждите и косите ѝ ще пламнат. Пред нея една горяща греда се отдели от тавана, повличайки след себе си дъжд от пламтяща жар. Шумът от изгарящата дървесина бе оглушителен. Въздухът, който дишаше, изгаряше белите ѝ дробове, всяко вдишване я задушаваше. Слизайки от последното стъпало, болката в крака ѝ стана неопишуема. Тя се преви на две и след това се изтегна в цял ръст. Допирайки се до пода, успя да се възползва от малкото въздух, който бе останал в стаята. Вдиша и издиша с цената на големи усилия, след което се опита да събере мислите си. От дясната ѝ страна стената бе изтърбушена, трябваше да пълзи само няколко метра, за да спаси живота си, но от лявата страна на същото разстояние, просната по

гръб, лежеше Рен. Погледите им се срещнаха през гъстата димна завеса. С един жест на ръката Рен ѝ даде знак да се отдалечи, като посочи пътя, по който да мине.

Матилда стана, стенички от болка. Стиснала здраво зъби, тя се насочи към Рен. Струваше ѝ се, че при всяка крачка в бедрото ѝ забиваха нож. Тя отмести горящата дограма и продължи своя ход. Влезе в хола и се просна до Рен, опитвайки се да си поеме въздух.

— Ще ти помогна да станеш, а след това ще се хванеш за мен — каза задъхано Матилда.

Рен примигна с очи в знак на съгласие. Матилда прокара ръце под врата на старата жена и се опита да я вдигне.

Болката беше непоносима. Пред очите ѝ причерня и тя изгуби равновесие.

— Спасявай се — извика Рен, — изчезвай оттук без много приказки. Предай на София, че я обичам. Кажи ѝ също така, че обожавах разговорите с теб и че те намирам за много привлекателна. Ти си чудесно момиче, Матилда, имаш голямо колкото ананас сърце. Опитай се да избереш правилно онзи, на когото ще предложиш парченца от него. Хайде, тръгвай, докато е още време. Във всеки случай исках след моята смърт да разпръснат пепелта ми около къщата, така че може да се каже, че желанието ми е почти изпълнено.

— Мислиш ли, че има някакъв шанс да съм по-малко твърдоглава, отколкото си ти на твоята възраст? Ще си поема дъх и след две секунди започваме отново. Или и двете ще излезем оттук... или нито една от нас!

Силуетът на Лукас се появи на образувания от взривната вълна отвор в стената. Той приклепна до Матилда и ѝ обясни как и тримата ще излязат от горящата къща.

После свали туидовото си сако, покри главата на Рен, за да предпази лицето ѝ от огъня, подхвана я с две ръце и я повдигна. При подадения сигнал Матилда се вкопчи в него и го последва. Само след няколко секунди и тримата бяха спасени от горящия ад.

Лукас държеше Рен, а Матилда се остави на София, която се спусна към нея веднага щом я видя. Сирените на пожарникарските

коли се чуваха все по-ясно. София положи своята приятелка върху моравата на съседната къща.

Рен отвори очите си и погледна Лукас, една лукава усмивка се изписа на устните ѝ.

— Ако ми бяха казали, че един красив младеж като теб... — Но в този момент се закашля и не успя да довърши изречението си.

— Пазете си силите!

— Отива ти да си шармантният принц, но човек би казал, че си наистина кривоглед, защото, ако трябва да бъда искрена, около теб има нещо много по-хубаво, отколкото това, което държиш в ръцете си.

— Вие сте много чаровна, Рен!

— Да, със сигурност не повече от стар велосипед, изложен в музей! Не я губи, Лукас, има грешки, които човек никога не си прощава, повярвай ми! А сега, ако обичаш, ме остави, мисля, че някой друг е дошъл за мен!

— Не говорете глупости, Рен!

— А ти не ги върши!

Пожарникарите току-що бяха пристигнали и започнаха да гасят пожара. Пилгиц тичешком се насочи към Матилда, а Лукас се отправи към санитарите, които бутаха една носилки. Помогна им да поставят на нея Рен. София се присъедини към тях и ги последва в линейката.

— Ще се видим в болницата, поверявам ти Матилда.

Един полицаи бе извикал втора линейка. Пилгиц отмени повикването, стремейки се да спечели повече време, като сам закара Матилда до болницата. Той помоли Лукас да го последва. Двата я хванаха под мишниците и я настаняха на задната седалка. Линейката, транспортираща Рен, беше вече далеч. Дъжд от сини и червени светлини се сипеше в купето на болничната кола. Рен погледна през прозореца и стисна ръката на София.

— Парадоксално е, че в деня, в който човек си отива, мисли за всичко, което не е могъл да види през целия си живот.

— С теб съм, Рен — промърмори София, — отпусни се и си почини.

— Всичките ми снимки изгоряха, освен една. Носех я със себе си през целия си живот, бях решила да ти я дам. Ще го направя още тази вечер.

Рен протегна ръка и отвори дланта си, върху която нямаше нищо. София учудено я погледна, вместо отговор старата дама се усмихна.

— Мислиш, че съм я изгубила, а? Това е снимката на детето, което никога не съм имала, тя със сигурност щеше да е най-хубавата. Вземи я и я постави до сърцето си, да знаеш само колко му липсваше на моето. София, знам, че един ден ще направиш нещо, което ще ме накара да се гордея с теб. Искаше да знаеш дали приказката за Башер е само една красива история? Сега ще ти кажа истината. Всеки от нас трябва да разкаже своята истинска история. Не се отказвай от живота, бори се докрай.

Рен нежно я погали по бузата.

— Приблужи се, за да те целуна. Само ако знаеше колко много те обичам, дари ме с толкова щастливи години.

Тя стисна младата жена в обятията си, влагайки в тази прегръдка всичките сили, които ѝ бяха останали.

— Сега ще си почина малко, впрочем ще имам предостатъчно време да си почивам.

София си пое дълбоко дъх, опитвайки се да сдържи напирещите в очите си сълзи. Тя положи глава върху гърдите на Рен, която едва дишаше. Линейката спря пред интензивното отделение и вратите се отвориха. Внесоха Рен и за втори път през тази седмица София седна в чакалнята, предназначена за членове на семействата на пациентите.

В къщата на Рен кожената корица на един стар албум вече догаряше.

Вратите отново се отвориха, за да може Матилда да влезе, поддържана от Лукас и Пилгиц. Една медицинска сестра се затича към тях, бутайки пред себе си инвалидна количка.

— Не си правете труда! — каза Пилгиц. — Заплаши, че ще си тръгне веднага, ако я сложим да седне в това нещо!

Тогава болничната служителка изрецитира устава на болницата и Матилда в крайна сметка се съгласи да бъде настанена в подвижния стол. София се приближи до нея.

— Как се чувстваш?

— Чудесно.

Един интернист дойде да вземе Матилда и я отведе в залата за прегледи. София ѝ обеща да я чака.

— Да се надяваме, че няма да се бави дълго! — каза Пилгиц зад гърба ѝ.

София се обърна към него.

— Лукас ми разказа всичко в колата — добави той.

— Какво ви каза?

— Че някакви си афери, свързани с недвижими имоти, му спечелили куп приятели! София, напълно сериозно си мисля, че вие, както и той сте в голяма опасност. Когато преди няколко дни видях вашия приятел в ресторанта, си помислих, че работи за правителството, а не че е дошъл да ви види. Две експлозии на газ за една седмица, на две места, където се намирате, това е твърде много за обикновено съвпадение!

— Първия път, в ресторанта, наистина си помислих, че е нещастен случай! — обади се Лукас от другия край на залата.

— Може би! — поде отново инспекторът. — Било е работа на истински професионалист обаче. Не успяхме да намерим и най-малката улика, позволяваща ни да твърдим, че става дума за нещо различно от нещастна случайност. Тези, които стоят в основата на експлозиите, са истински демони, така че не виждам какво би ги спряло да постигнат целта си. Ще трябва да ви охраняваме и, от друга страна, добре ще да е убедите вашия приятел да ни сътрудничи.

— Няма да е лесно.

— Направете го, преди да са избухнали пожари във всички квартали на града! През това време ще ви намеря сигурно място за през нощта. Директорът на хотел „Шератон“, намиращ се на летището, ми остана задължен с няколко асансьорни повиквания, така че сега е моментът да натиснем копчето. Ще се погрижи много добре за вас, а в същото време ще е и достатъчно дискретен. Ще му се обадя и после ще ви закарам там. Вземете си довиждане с вашата приятелка.

София отмести завесата и влезе в залата за преглед. Тя се приближи към Матилда.

— Какви са новините?

— Нищо особено! — отговори тя. — Ще ми сложат чисто нов гипс; искат да ме оставят за изследвания, за да се убедят, че не съм погълнала прекомерно количество токсични вещества. Бедните, само

ако знаеха колко токсични вещества са минали през моя организъм, едва ли щяха да се безпокоят толкова. Как е Рен?

— Никак не е добре. Настанили са я в отделението за тежки изгаряния. В момента спи, така че не можем да я видим. Намира се в един изолатор на четвъртия етаж.

— Ще дойдеш ли да ме вземеш утре?

София ѝ обърна гръб и погледна светещото табло, на което бяха окачени радиограмите.

— Матилда, не съм убедена, че ще мога да дойда утре.

— Не знам защо, но до известна степен и аз се съмнявах. Мисля, че това е границата на приятелството, която един от двамата прекрива, независимо че така се обрича на самота. Прекараните с теб моменти ще ми липсват много.

— На мен също. Поемам едно неизвестно за мен пътуване, Матилда.

— Дълго ли ще трае?

— Да, твърде дълго.

— Но ти все пак ще се върнеш, нали?

— Нищо не мога да ти обещаю.

Лицето на Матилда стана тъжно.

— Мисля, че разбирам. Живей живота си, скъпа приятелко, любовта е кратка, но спомените са вечни.

Тя прегърна Матилда и силно я притисна към себе си.

— Ще бъдеш ли щастлива? — попита Матилда.

— Все още не знам.

— Все пак ще можем да се чуваме по телефона от време на време, нали?

— Не, не мисля, че това ще е възможно.

— Толкова ли е далеч мястото, където ще те заведе?

— Много по-далеч, отколкото човек може да си представи. И моля те, недей да плачеш.

— Не плача, лютивият дим продължава да ми дразни очите, хайде изчезвай!

— Грижи се за себе си — каза София с мек глас, отдалечавайки се.

Тя повдигна завесата и хвърли последен поглед към своята приятелка, чиито очи се пълнеха със сълзи.

— Ще можеш ли да се справяш сама?
София се усмихна и бялата завеса падна.

Инспектор Пилгиц бе седнал зад волана, а Лукас седеше до него. Двигателят вече работеше. София се настани на задната седалка. Автомобилът напусна района на болницата и се отправи към магистралата. Никой от тримата не говореше.

Тя със свито сърце си спомняше различни моменти, свързани с фасадите на сградите и кръстовищата, покрай които минаваше автомобилът. Лукас наклони огледалото за обратно виждане към себе си и я погледна. Пилгиц направи недоволна физиономия и отново го върна в първоначалното му положение. Лукас изчака няколко секунди и отново го обърна към себе си.

— Неприятно ли ви е, че карам? — извика Пилгиц, поставяйки го отново в първоначалното му положение. Той спусна слънчобрана откъм своята страна, откри малкото огледалце, поставено върху него, и сложи ръце на волана.

Колата напусна магистрален път 101 на нивото на Саут Еърпорт Булевард. Няколко минути по-късно Пилгиц вече гарираше автомобила на паркинга пред хотел „Шератон“.

Директорът на хотела им бе резервирал стая на последния, шести етаж. На рецепцията бяха записани с имената Оливър и Мери Суит. Пилгиц вдигна рамене, обяснявайки им, че не съществуват имена, които да привличат вниманието повече от Дол и Смит. Преди да си тръгне, той им заръча да не напускат стаята си и ако имат нужда от храна, да се обръщат към рум сървиса. Даде им номера на своя пейджър и каза, че ще дойде да ги вземе утре преди обяд. Ако скучаеха, биха могли да се заемат с писането на доклад относно събитията през последната седмица. Във всеки случай това щяла да бъде и неговата работа. София и Лукас го обсипаха с благодарности, на които той свенливо отговори с „Няма защо“. Часът беше два и два.

София влезе в банята. Лукас се излегна на леглото, взе дистанционното и започна да прехвърля каналите, които не след дълго го накараха да се прозява. После загаси телевизора. Чувахе водата да тече зад вратата на банята. Тя взимаше душ. В следващия момент той погледна върха на обувките си, изтръска прахта от панталоните си и

приглади гънките. После стана, отвори минибара, след което веднага го затвори, приближи се до прозореца, отмести завесата, хвърли един поглед на паркинга и се върна на леглото. Наблюдаваше гърдния си кош, който се издуваше и свиваше, следвайки ритъма му на дишане, въздъхна, огледа абажура на нощната лампа, леко побутна пепелника и издърпа чекмеджето на нощната масичка. Вниманието му бе привлечено от малката картонена корица на една книга, върху която бяха гравирани инициалите на хотела; той я взе и започна да чете. Първите редове го изпълниха със силен страх. Продължи с четенето, прелиствайки страниците една след друга все по-бързо. На седмия лист стана и почука на вратата на банята.

— Мога ли да вляза?

— Един момент — каза София, обличайки пенъоара си.

Тя отвори вратата и го видя, обзет от ярост, да кръстосва стаята надлъж и шир.

— Какво има? — попита го обезпокоена.

— Вече никой не се съобразява с нищо!

Той размахна във въздуха малката книжка, която държеше в едната си ръка, и продължи, сочейки към корицата:

— Този Шератон всичко е копира от Хилтън! Знам за какво говоря, последният е любимият ми автор.

София изтръгна книгата от ръцете му, след което веднага му я върна. После повдигна рамене и каза:

— Та това е Библията, Лукас! — После добави: — Не се ядосвай за нищо!

Тя не се осмеляваше да му каже, че е гладна, той се досети сам благодарение на начина, по който разгръщаше менюто.

— Има нещо, което бих искала да разбера веднъж завинаги. Защо поставят часове пред менютата? Какво искат да кажат с това? Че след десет и половина сутринта трябва на всяка цена да поставят царевичните пръчици в един сейф с часовников механизъм, който да го отвори чак на другата сутрин? Толкова е странно! А ако ти се ядат царевични пръчици в десет вечерта! Погледни, същото са направили и с палачинките. Впрочем на човек му е достатъчно само да измери дължината на шнура на сешоара в банята и всичко ще разбере! Този, който е изобретил цялата им система, сигурно е бил плешив; трябва да

се прилепиш на десет сантиметра до стената, за да си изсушиш поне един кичур.

Лукас я прегърна и я притисна към себе си, опитвайки се да я успокои.

— На път си да станеш много взискателна!

Тя се огледа около себе си и се изчерви.

— Може би!

— Гладна си!

— Съвсем не!

— Аз мисля, че да!

— Добре тогава, нещо съвсем малко за гризане, и то само за да ти доставя удоволствие.

— *Фростис* или *Спешъл Кей*?

— Онези, които правят Спап, Кракъл, Поп, когато ги схрускаш?

— Райе Криспис. Остави на мен.

— Без мляко!

— Никакво мляко — прие Лукас, вдигайки телефона.

— Но със захар, да е пълно със захар!

— Ще се погрижа и за това!

Той затвори и седна до нея.

— За себе си нищо ли не поръча?

— Не, не съм гладен — отговори Лукас.

След като от румсървиса доставиха поръчката им, тя взе една кърпа и постави приборите за хранене върху нея. След всяка своя хапка поставяше по една лъжица в устата на Лукас, която той радушно приемаше. Светкавица раздра небосклона в далечината. Лукас стана и спусна завесите. После се върна и легна до нея.

— Утре ще намеря начин да се изплъзнем от ръцете им — рече София. — Не може да няма разрешение на проблема.

— Не казвай нищо — промърмори Лукас. — Бих желал да имам фантастични недели, да прекарам утрешния ден с теб, съзнавайки, че ни предстоят още много други, но, за жалост, ни остава един-единствен ден и него искам да го изживея истински.

Пеньоарът на София леко се разтвори, той я загърна, тя постави устните си върху неговите и му прошепна:

— Освободи ме от това!

— Не, София, малките криле, татуирани върху твоето рамо, ти отиват много и в никакъв случай не искам да ги изгубиш.

— Искам да замина с теб.

— Не по този начин, не и заради това.

Той пипнешком се опита да намери ключа на лампата, София се сгуши до него.

В своята болнична стая Матилда изгаси осветлението. И тази вечер тя щеше да бди над леглото на Рен. Камбаните на катедралата отмерваха полунощ.

И беше нощ, и беше утро...

[1] Breakfast (англ.) — заведение, предлагащо полупансион. — Б.пр. ↑

ДЕН ШЕСТИ

Тя отиде на пръсти до прозореца. Лукас все още спеше. Дръпна завесата, навън беше студена ноемврийска утрин. Погледна слънцето, чиито лъчи се прокрадваха през мъглата, и се обърна към Лукас, който в това време се протягаше.

— Успя ли да поспиш? — попита той.

София се наметна с пенъоара и залепи чело за стъклото.

— Поръчах ти закуска. Съвсем скоро ще я донесат, ще отида да се облека.

— Толкова ли е спешно? — каза той.

Жената седна на края на леглото и прокара ръка в косата на Лукас.

— Знаеш ли какво е Башер? — попита го тя.

— Тази дума ми говори нещо. Мисля, че съм я срещал някъде — отговори Лукас, бърчейки чело.

— Не искам да се предаваме.

— София, целият ад е по петите ни, остава ни само още един ден, а няма къде да се скрием. Нека останем тук и двамата и да изживеем времето, което ни е отредено.

— Не, няма да се оставя на тяхната воля. Не съм пионка върху шахматната им дъска и съм убедена, че ще намеря хода, който не са предвидили. Винаги съществува изход от всяка ситуация.

— Но тук не става дума за изход от някаква ситуация или за разрешаването на някакъв проблем, а за някакво чудо...

— Да предположим, че чудото съм аз! — каза тя и отиде да отвори вратата.

Подписа поръчката, след това затвори вратата и избута количката до средата на стаята.

— В момента съм твърде далеч от техните мисли и съм убедена, че е невъзможно да ме чуят — каза тя, напълвайки чашата.

Взе купата с царевичните пръчици и изсипа върху тях три пликчета захар.

— Не искаш ли мляко? — попита я Лукас.

— Не, благодаря, после стават много меки.

Тя хвърли поглед на простиращия се под нея град и изведнъж почувства, че я обзема гняв.

— Не мога да гледам стените наоколо и в същото време да си мисля, че са по-безсмъртни от самите нас. Това ме изпълва с гняв.

— Добре дошла на Земята, София!

Лукас стана и се запъти към банята, оставяйки вратата полуотворена. София, все така замислена, отмести настрани подноса, върху който се намираше закуската. После стана, разходи се из стаята, след това се върна на леглото и легна. Малката книга върху нощната масичка привлече вниманието ѝ. Тя скочи на крака, изпълнена с надежда.

— Познавам едно място! — извика на Лукас.

Той подаде глава през откренатата врата.

Около лицето му се издигаше гъста пара.

— Аз също познавам много места!

— Не се шегувам, Лукас!

— Аз също — иронично отговори той. — Ще ми обясниш ли по-подробно? В това си състояние чувствам едновременно топлина и студ, има голяма разлика в температурата на двете помещения.

— Познавам едно място на Земята, където можем да защитим нашата кауза. — Тя имаше толкова тъжен вид и същевременно беше толкова смутена, че Лукас започна да се притеснява.

— И кое е това място? — попита той със сериозен тон.

— Покривът на света, свещената планина, където всички религии съжителстват и се респектират една друга, с други думи, планината Синай. Сигурна съм, че там горе бих могла да говоря на моя *Отец* и *Той* ще ме чуе.

Лукас погледна часовника.

— Осведоми се за часовата разлика, аз се обличам и идвам веднага.

София се затича към телефона и набра номера на службата, откъдето можеше да получи подобна информация. Записаният върху диска глас ѝ обеща, че на нейното запитване скоро ще бъде даден отговор. Изпълнена с нетърпение, тя отиде до прозореца и се загледа в една чайка, която се издигаше високо в небето. След като известно

време си гриза ноктите в очакване на телефонното позвъняване, тя разбра, че никой не е приел нейното обаждане. Лукас се приближи до нея откъм гърба и я обгърна с ръце.

— Полетът ще трае най-малко петнайсет часа, към които трябва да добавим още десетчасова разлика. Когато пристигнем, няма да ни е останало време дори да се сбогуваме на излизане от летището, защото много преди това вече ще са ни разделили. Твърде късно е, София, покривът на твоя свят е прекалено далеч оттук.

Той остави слушалката върху телефона. Тя се обърна и впи поглед в очите му. И тогава се целунаха за пръв път.

* * *

Много по на север чайката кацна върху един друг парапет. От болничната си стая Матилда изпрати съобщение до мобилния телефон на София.

* * *

София отстъпи няколко крачки.

— Знам един начин — каза тя.

— И въпреки всичко не се отказваш!

— От надеждата? Никога! Така съм програмирана! Обличай се бързо и ми имай доверие.

— Точно това правя в момента!

Десет минути по-късно те излязоха на паркинга на хотела и тя си даде сметка, че им е необходима кола.

— Коя от всичките? — попита равнодушно Лукас, хвърляйки поглед към паркираните наоколо коли.

По молба на София той се съгласи да вземе „назаем“ най-непретенциозната, която същевременно беше и най-дискретна. Те поеха по магистрален път 101 в посока север. Лукас искаше да знае къде отиват, но София, заета с търсенето на телефона си, не му отговори. Тя не успя да набере докрай номера на инспектор Пилгиц,

когато телефонът ѝ звънна, информирайки я за току-що полученото съобщение:

„Аз съм Матилда, исках да ти кажа да не се тревожиш за мен. Късах нервите им през цялата сутрин, така че съм сигурна, че ще ме оставят да си тръгна още преди обяд. Обадох се на Манка, той ще дойде да ме вземе и ще ме откара у нас, освен това ми обеща, че ще минава всяка вечер и ще ми носи храна, докато се оправя... струва ми се, че ще се постарая нещата да продължат малко по-дълго от обикновено... Състоянието на Рен не се е променило, не можах да я посетя, мисля, че в момента спи. София, съществуват неща, които се казват в една любовна връзка, но които човек не смее да изрече пред приятелите си. Така че в този момент искам да споделя с теб, че ти беше светлината на моите дни и утехата на моите нощи, ти си и винаги ще си останеш моя приятелка. Където и да отидеш, желая ти приятен път. Вече започваш да ми липсваш.“

София натисна малкото копче на мобилния си телефон и екранът угасна; после го остави на дъното на сака си.

— Карай към центъра на града.

— Къде отиваме? — попита Лукас.

— Движи се към Транс Америка Билдинг. Кулата с пирамидална форма, разположена на Монтгомери Стрийт.

Лукас отби и рязко натисна спирачките.

— На какво играеш?

— Не можем да разчитаме винаги на въздушните пътища, но, от друга страна, небесните си остават тайна за хората, тръгвай!

Старият крайслер плавно пое към посочения адрес. Те излязоха от магистрален път 101 и поеха по Трета улица.

— Днес сме петък, нали? — попита обезпокоена София.

— Уви, да! — отговори Лукас.

— Колко е часът?

— Поиска от мен да взема кола, която да не бие на очи! В тази дори няма часовник! Според мен трябва да е дванайсет без двацет.

— Налага се малко отклонение от плана, трябва да изпълня едно обещание, карай към болницата, моля те.

Лукас зави по Калифорния Стрийт, десет минути по-късно те влязоха в района на болницата. София го помоли да спре пред педиатричното отделение.

— Ела с мен — каза му тя, затваряйки вратата на автомобила.

Той я последва в коридора до вратите на асансьора. Тя го хвана за ръка и заедно влязоха. Кабината се издигна до осмия етаж.

В коридора, сред многото играещи деца, тя разпозна малкия Томас. Той излезе веднага щом я видя. Поздрави го по обичайния начин и се отправи към него. И в този момент разпозна ангела, който стоеше до момчето. Спря се и Лукас почувства ръката на София да стиска неговата. Томас се хвана за Гавраил и продължи заедно с него към другия край на коридора, без да откъсва поглед от нея. В близост до вратата, която извеждаше към градината, детето за последен път се обърна към нея. То широко разтвори дланта си и ѝ изпрати въздушна целувка. После притвори очи и с усмивка се изгуби в бледата светлина на утринта. София на свой ред притвори очи.

— Ела — прошепна ѝ Лукас и я поведе след себе си.

Когато колата напусна паркинга, тя почувства, че ѝ прилошава.

— Ти ми беше казал, че съществуват дни, когато светът като че ли се стоварва върху нас — каза София. — Струва ми се, че този е един от тях.

Те безмълвно се движеха през града. Лукас караше из обиколни пътища, стремейки се да удължи времето на тяхното пътуване колкото се може по-дълго. Той стигна до брега на океана и спря. Тя го поведе към плажа, гравирани от морската пяна на вълните.

Час по-късно се озоваха в подножието на кулата. София три пъти обиколи около централния блок, но не успя да намери място за паркиране.

— На крадените коли не им съставят актове! — каза той, вдигайки очи към небето. — Спри, където намериш за добре!

Тя остави колата върху онази част от тротоара, която беше резервирана за автомобилите, извършващи доставки. Отправи се към източния вход, а той я последва. Когато плочата в стената хлътна навътре, Лукас отстъпи назад.

— Сигурна ли си в това, което правиш? — попита я обезпокоено.

— Не! Следвай ме!

Те минаха по коридорите, водещи към централната зала. Пиер, както обикновено, беше на поста си. Когато ги видя, стана.

— Не ти липсва наглост, като си го довела тук! — каза той на София с видимо раздражение.

— Имам нужда от теб, Пиер.

— Знаеш ли, че всички те търсят и пазителите на Обителта са по петите ви. Какво направи, София?

— Нямам време за обяснения.

— За пръв път виждам някой тук да бърза.

— Трябва да ми помогнеш. В този момент мога да разчитам единствено на теб. Налага ми се да отида до планината Синай, дай ми достъп до пътя, водещ към Йерусалим.

Пиер потри брадичката си, поглеждайки ги втренчено и двамата.

— Не мога да удовлетвори молбата ти, никога не ще ми го простят. И все пак — каза той, отдалечавайки се към другия край на залата, — докато предупредя отговарящите за сигурността относно твоето присъствие, ти ще имаш достатъчно време да откриеш това, което търсиш. Погледни в централното отделение.

София се втурна зад опразнения тезгях и отвори всички чекмеджета. Избра ключа, който реши, че е най-подходящият, и поведе Лукас след себе си. Скрытата в стената врата се отвори, когато тя въведе паролата. После чу гласа на Пиер:

— София, знай, че няма връщане назад. Предполагам, че добре съзнаваш какво вършиш.

— Благодаря ти за всичко, Пиер.

Той поклати глава и дръпна една голяма ръчка, прикрепена към дълга верига. Камбаните на Грейс Катидрал забиха и София и Лукас едва успяха да се промъкнат през тесния коридор, преди всички врати на голямата зала да се затворят.

Няколко мига по-късно те излязоха през малък отвор и се озоваха на непознато място.

Слънцето галеше със своите лъчи малката уличка, от двете страни на която се издигаха триетажни и четириетажни сгради с потъмнели фасади. Лукас се огледа наоколо и стана неспокоен. Тя се обърна към първия срещнат:

— Говорите ли нашия език?

— Да не ме мислите за луд?! — сърдито отговори човекът и се отдалечи.

София не се отказа и се приближи към един пешеходец, който пресичаше улицата.

— Търся...

Дори не успя да довърши фразата си. Мъжът вече беше на отсрещния тротоар.

— Хората тук са доста общителни за жители на свещен град! — иронично подметна Лукас.

София даже не се замисли, когато заговори трети човек. Облеченият от главата до петите в черни дрехи мъж по всяка вероятност беше свещенослужител.

— Отче — попита го тя, — можете ли да ми посочите пътя за планината Синай?

Свещеникът се изкашля, вдигна рамене и отмина. Облегнат на уличен стълб, Лукас стоеше със скръстени ръце и ѝ се усмихваше. София се обърна към една жена, която вървеше право към нея.

— Госпожо, търся планината Синай.

— На интересна ли се правите, госпожице — отвърна тя и се отдалечи.

София се приближи към търговеца в отсрещния магазин за осолена риба, който подреждаше стоката си и разговаряше с един доставчик.

— Добър ден. Може ли някой от вас да ми каже как да отида до планината Синай?

Двамата мъже учудено се спогледаха и продължиха своя разговор, без да ѝ обръщат ни най-малко внимание. Докато пресичаше улицата, един автомобил едва не я блъсна.

— Тук всички са много мили — тихо прошепна Лукас.

София се въртеше в кръг, търсейки безнадеждно помощ. В един момент усети, че я обзема гняв, взе празна каса изпод сергията на търговеца, слезе до кръстовището, качи се на импровизираната естрада, сложи ръце на хълбоците си и започна да крещи:

— Някой тук ще ми отдели ли поне малко внимание? Имам един много важен въпрос!

Всички около нея се спряха и учудено я загледаха. Петима мъже, които вървяха в кортеж, се приближиха и хорово я попитаха:

— Какъв е въпросът? Ние имаме отговор!

— Трябва да отида до планината Синай. Много е спешно!

Равините направиха кръг около нея. Разговаряха помежду си, правеха неразбираеми жестове, сочейки в различни посоки. Тогава някакъв нисък на ръст мъж се промъкна между тях и се доближи до София.

— Последвайте ме — предложи той, — с кола съм и мога да ви закарам.

Човекът незабавно се отправи към стария форд, паркиран само на няколко метра от мястото на разговора. Лукас се присъедини към тях.

— Побързайте — подкани ги мъжът, отваряйки вратите на автомобила, — трябваше веднага да кажете, че е спешно.

Те седнаха на задната седалка и колата мигом потегли. Лукас се огледа наоколо, сбърчи вежди и прошепна на ухото на София:

— Би било по-разумно да полегнем върху седалката. Ще бъде глупаво от наша страна, ако ни заловят сега, когато сме толкова близо до целта.

Младата жена нямаше никакво желание да спори с него. Лукас се сви в едната страна и тя постави глава върху коленете му. Шофьорът ги погледна в огледалото за обратно виждане. Лукас широко му се усмихна.

Колата летеше с пълна скорост, разтърсвайки силно своите пътници. На едно кръстовище, половин час по-късно, шофьорът рязко удари спирачки.

— Искяхте планината Синай, ето ви Синайската планина! — каза мъжът и очарован се обърна към тях. София се изправи и учудено го погледна, той протегна ръка към нея.

— Вече? — Мислех, че е много по-далеч.

— А то било толкова близо — отвърна ѝ шофьорът.

— Защо ми подавате ръка?

— Защо ли? — извика той, повишавайки тон. — Защото от Бруклин до Мадисън Авеню 1470 това прави точно двацет долара, ето защо!

Тя погледна през стъклото с широко отворени очи. Огромната фасада на Маунт Синай Хоспитал в Манхатън се издигаше пред нея.

Лукас въздъхна.

— Съжалявам, не знаех как да ти го кажа.

Той плати на шофьора и поведе със себе си безмълвната жена. Така вървяха до една малка пейка, разположена под навеса на близката автобусна спирка. Тя седна, като продължаваше да мълчи.

— Объркала си ключовете, това е всичко. Вместо този за планината Синай си взела ключа за храма „Йерусалим“ в Ню Йорк.

Той коленичи пред нея и я хвана за ръцете.

— София, престани... Те не успяват да решат съдбата на света вече хилядолетия наред, а ти мислиш, че ние с теб можем да го направим само за седем дни. Утре на обяд ще ни разделят. Да не губим нито минута от времето, което ни остава. Познавам добре града, нека да направя от този ден един момент от нашата вечност.

Той я поведе след себе си и двамата слязоха по Пето авеню по посока на Сентрал Парк.

Отведе я в един малък ресторант в района на Вилидж. Градината зад него беше пуста през това време на годината. Поръчаха си празничен обяд. После се отправиха към Сохо, като по пътя си не пропуснаха нито един бутик, десет пъти смениха дрехите си, оставяйки предишните на бездомниците, които се шляеха по тротоарите. Към пет часа ѝ се прииска да завали дъжд; той я поведе надолу по рампата на някакъв паркинг. После постави запалката си под една противопожарна тръба и двамата изкачиха обратно алеята, наслаждавайки се на неповторимия порой. Избягаха, когато чуха първите сирени на пожарникарските коли. Изсушиха се пред решетката на огромен въздушен екстрактор, след което се подслониха в една от залите на намиращия се в близост киносалон. Какво значение имаше краят на филмите, за тях важно бе единствено началото. Смениха седем зали, без да изпуснат дори една пуканка, тичайки из коридорите на киното. Когато излязоха на Юнион Скуеър, вече се бе стъмнило. Едно такси ги остави на ъгъла на Петдесет и седма улица. Те влязоха в някакъв огромен магазин, който работеше до късно. Лукас избра за себе си черен смокинг, тя се задоволи с модна рокля.

— Извлеченията се правят в края на месеца! — прошепна ѝ той на ухото, докато тя се колебаеше дали да вземе и епитрахил^[1].

Излязоха отново откъм страната на Пето авеню и прекосиха залата на големия дворец, който се издигаше в непосредствена близост до парка. Изкачиха се на последния етаж. Масата, на която ги

настаниха, предоставяше чудесен изглед. Опитаха всички ястия, които тя не познаваше. Най-много я заинтригуваха десертите.

— Отразява се на фигурата чак след време — каза тя, избирайки от менюто шоколадово суфле.

Беше единайсет вечерта, когато влязоха в Централ Парк. Времето беше меко. Вървяха по една алея, от двете страни на която се издигаха лампи, и седнаха на пейка, разположена под голяма върба. Лукас свали сакото си и покри с него раменете на София. Тя погледна малкия каменен мост, който се извисяваше над алеята, и каза:

— В града, където исках да те отведа, има една голяма стена. Хората пишат желанията си на листчета и ги поставят между камъните. Никой няма право да ги мести оттам.

Един бездомник премина по алеята, поздрави ги и силуетът му се изгуби в полумрака под арката на малкия мост. За известно време и двамата мълчаха. Бяха вдигнали очи към небето, огромна кръгла луна пръскаше наоколо сребриста светлина. Хванаха се за ръце, Лукас целуна дланта на София, вдъхна аромата на кожата ѝ и промълви:

— Един-единствен миг, прекаран с теб, струва колкото всички вечности.

Тя се притисна до него.

После Лукас взе София в обятията си и под прикритието на нощта нежно я люби.

* * *

Жул влезе в болницата. Отиде до асансьорите, без никой да го забележи. Ангелите проверители знаеха как да стават невидими, когато се налагаше... Той натисна бутона за четвъртия етаж. Когато мина покрай дежурната стая, медицинската сестра не забеляза силуета, който се промъкваше в полумрака на коридора. Спря се пред една врата, оправи си туидовия панталон с десен тип „Уелският принц“, почука леко и влезе на пръсти.

Приблужи се, повдигна воала, покриващ леглото, където Рен спеше, и седна до нея. Разпозна сакото в гардероба и се развълнува. После погали Рен по лицето.

— Толкова ми липсваше — прошепна Жул. — Десет години, прекарани без теб, бяха прекалено дълго време.

Целуна я по устните и малкият зелен екран върху нощната масичка отрази промяната във физическото състояние на Рен Шеридан под формата на една дълга непрекъсната линия.

Сянката на Рен се вдигна от леглото и двамата, хванати за ръце, напуснаха стаята...

* * *

... В Сентрал Парк беше полунощ и София заспиваше на рамото на Лукас.

И беше вечер, и беше утрин...

[1] епитрахил — вид богослужебна одежда, стигаща до глезените. — Б.ред. ↑

ДЕН СЕДМИ

Лек ветрец подухваше в Централ Парк. Ръката на София се плъзна по облегалката на пейката и се отпусна във въздуха. Студът на ранната утрин я караше да трепери. В просъница пристегна яката на мантото около врата си и присви колене. Бледата светлина на зараждащия се ден проникваше под спуснатите ѝ клепачи, тя се обърна. Недалеч птица изкряска в клоните на едно дърво. Тя разпозна писъка на чайката, която в следващия миг се издигна във въздуха. Протегна се и пипнешком потърси крака на Лукас. Ръката ѝ продължаваше да опипва дървената пейка, но освен нея не откри нищо друго. Отвори очи и осъзна, че е напълно сама.

В същия момент започна да вика, но никой не ѝ отговори. Тогава стана и се огледа наоколо. Алеите бяха пуссти. Росата по затревените площи изглеждаше непокътната.

— Лукас? Лукас? Лукас?

При всеки повик нейният глас ставаше по-неспокоен, по-крехък и някак си по-раним. Тя се въртеше в кръг, зовейки Лукас до прегракване. Лекото шумолене на листата свидетелстваше за самотното присъствие на вятъра.

С нерешителни крачки София тръгна към малкия мост, трепереца от хладния вятър. Стигна до стената от бял камък и намери писмото му, поставено в един процеп.

София,

Гледам те, като спиш, и си казвам: Господи, колко си хубава! Ти се обръщаш в съня си през тази последна нощ и трепериш, аз те притискам към себе си, покривам те с мантото си, бих желал да сложа по едно върху всичките твои зими. Лицето ти е спокойно, галя те по бузата и за първи път в своето съществуване се чувствам едновременно тъжен и щастлив.

Това е краят на нашия миг, началото на един спомен, който за мен ще трае вечно. Когато бяхме заедно, във всеки от нас имаше толкова съвършенство, колкото и несъвършенство.

Ще тръгна на зазоряване, ще се отдалечавам бавно, за да мога да ти се наслаждавам всяка секунда, до последния момент. Ще изчезна зад това дърво и ще се предам на силите на злото. Оставяйки се да ме унищожат, ние ще дадем победата на твоите и те ще ти простят, каквито и да са били прегрешенията ти. Прибери се, любов моя, върни се в твоята обител, която толкова много ти подхожда. Бих желал да докосна стените на твоя дом с аромат на сол, да видя утрините от твоите прозорци, отварящи се към хоризонти, които не познавам, но за които знам, че са твои. Ти направи невъзможното, промени част от моята същност. Отсега нататък бих желал твоето тяло да се припокрива с моето и да гледам света единствено през призмата на твоите очи.

Там, където не съществуваши, не съществувам и аз. Двете ни ръце, събрани, образуваха една с десет пръста; твоята, поставена върху мен, ставаше моя, а когато очите ти се притваряха, аз заспивах.

Не бъди тъжна, никой не е в състояние да открадне спомените ни. Достатъчно е отсега нататък да затворя очи, за да те видя, да спра да дишам, за да почувствам мириса ти, да застана срещу вятъра, за да усетя дъха ти. И така, слушай: където и да съм, ще долавям буйния ти смях, ще виждам усмивката в очите ти, ще чувам гласа ти. Мисълта, че ти си някъде тук върху тази земя, ще е един своеобразен райски оазис в моя ад.

Ти си моят Башер.
Обичам те.

Лукас

София бавно се гърчеше върху килима от жълти листа, стискайки писмото между пръстите си. Тя вдигна глава и погледна

пропитото от мъка небе.

В центъра на парка името на Лукас проехтя с такава сила, с каквато Земята до този момент не беше огласяна. С протегнати към небесата ръце, тя разкъсваше тишината и нейният повик нарушаваше спокойния ход на светските дела.

— Защо ме изостави? — прошепна тя с отпаднал глас.

— Нека не преувеличаваме! — отвърна ѝ Михаил, който в този момент се появи под арката на малкия мост.

— Кръстнико?

— Защо плачеш, София?

— Имам нужда от теб — каза му тя и тичешком се спусна към него.

— Дойдох да те взема, София. Трябва да се прибиращ, всичко свърши.

Той ѝ подаде ръка, но тя отстъпи назад.

— Няма да се прибирам. Моят рай вече не е у нас.

Михаил пристъпи и я хвана под ръка.

— Значи искаш да се откажеш от всичко, което твоят Отец ти е дал?

— За какво му е било да ми дава сърце, след като го е оставил празно?

Той застана срещу нея, постави двете си ръце върху раменете ѝ и я погледна внимателно, изпълнен със съчувствие.

— Какво си направила, София?

Тя потопа поглед в неговия, по лицето ѝ се четеше тъга. После му каза:

— Обичах.

Тогава гласът на нейния кръстник стана по-мек. Погледът му изведнъж се разведри и дневната светлина премина през чезнещото му лице.

— Помогни ми — умоляваше го тя.

— Това е съюз...

Но София така и не разбра края на неговото изречение. Той беше изчезнал, вече не го чуваше.

— ... Свещен — допълни тя, тръгвайки сама по алеята.

* * *

Михаил излезе от асансьора, мина покрай служителката от рецепцията, поздрави я и с бързи крачки пое по коридора. Почука на вратата на големия офис и влезе, без да чака.

— *Хюстън*, имаме проблем!

Вратата се затвори след него.

Няколко минути по-късно гръмкият глас на *Господина* караше стените на Обителта да треперят. Малко след това Михаил излезе, давайки знак на всички, които срещаше, че всичко върви добре в най-добрия от световите и че всеки може да се върне на работното си място. Промъкна се зад рецепцията и нервно погледна през прозореца.

В огромния си офис *Господина* хвърляше гневни погледи към преградата в дъното, отвори чекмеджето с дясната си ръка и брутално прекъсна защитата на контактора^[1].

После рязко натисна бутона. Стената се разтвори, давайки изглед към офиса на *Президента*; двете маси образуваха една цяла, като двамата седяха от срещуположните ѝ страни.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попита *Президента*, прекъсвайки играта си на карти.

— Не мога да си представя, че се осмели да го направиш!

— Осмелил съм се какво? — подскочи Сатаната.

— Да мамиш!

— Значи аз съм започнал да мамя пръв? — запита *Президента* с арогантен тон.

— Как можа да посегнеш на нашите пратеници? Твоята наглост е безгранична!

— Струва ми се, че всичко е обърнато надолу с главата. За днес наистина ми стига! — отговори с подигравателен тон Сатаната. — Защото ти пръв започна да мамиш, стари ми приятелю!

— Кой, аз да мамя?

— Точно така!

— И как точно съм измамил?

— Не ми се прави на ангел!

— Е, и какво съм направил? — попита Господ.

— Ти отново започна! — каза Луцифер.

— Какво съм започнал?

— Да създаваш ЧОВЕШКИ СЪЩЕСТВА!

Господ се изкашля и поглади брадичката си, гледайки втренчено в своя противник.

— А ти веднага ще спреш да ги преследваш!

— И ако не спра, какво?

— В противен случай аз ще започна да те преследвам!

— Да бе, как ли пък не! Опитай се само! Вече започва да ми става забавно. Според теб къде се помещават адвокатите, при теб или при мен? — запита *Президента*, натискайки копчето в своето чекмедже.

Преградата бавно започна да се затваря. Господ изчака, докато се притвори наполовина, въздъхна дълбоко и Сатаната чу неговия глас да вика от другия край на стаята:

— ЩЕ СТАВАМЕ ДЯДОВЦИ!

В този момент преградата спря да се движи. Господ видя изплашеното лице на Сатаната, който се бе наклонил напред.

— Какво каза?

— Много добре чу!

— Момче ли ще е или момиче? — плахо попита Сатаната.

— Още не съм решил!

Сатаната скочи от мястото си.

— Чакай, идвам! Този път наистина трябва да си поговорим!

Президента прекоси офиса си, премина през преградата и седна до *Господина* на другия край на масата... Последва дълъг разговор, който трая... трая... трая чак до вечерта...

И после настана утрин, и...

[1] контактор — електромагнитен апарат за дистанционно и автоматично включване и изключване на ел. вериги. — Б.ред. ↑

... ЦЯЛА ВЕЧНОСТ

Лек ветрец подухваше над Централ Парк...

Купчина листа се вдигна във въздуха, въртейки се около една пейка, поставена до пешеходната алея. Господ и Сатаната бяха седнали върху облегалката. Видяха ги да се задават отдалеч. Лукас държеше ръката на София. Със свободната си ръка всеки от двамата буташе една количка, в която имаше две люлки. Те минаха покрай тях, без да ги видят.

Луцифер въздъхна дълбоко.

— Можеш да ми казваш каквото си щещ, но малката е по-съвършена от двете! — каза той.

Господ се обърна и го погледна изпод око.

— Мислех, че няма да си говорим за деца.

Те станаха и заедно поеха по алеята.

— Съгласен съм — продължи Луцифер. — В един напълно съвършен или несъвършен свят и двамата ще се отегчаваме, така че нека да забравим за всичко! Но сега, когато сме сами, мисля, че все пак можеш да ми кажеш! Кога започна да мамаш — на четвъртия или петия ден?

— Но защо си толкова сигурен, че съм мамил?...

Господ постави ръка върху рамото на Луцифер и се усмихна.

— ... А случайността във всичко това!

И беше вечер... и след нея последваха още много утрини.

Издание:

Марк Леви. Седем дни за цяла вечност

Френска. Първо издание

ИК „Унискорп“, София, 2004

Техн. редактор: Ирина Лакова

Коректор: Милка Белчева

ISBN 954–330–004–6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.